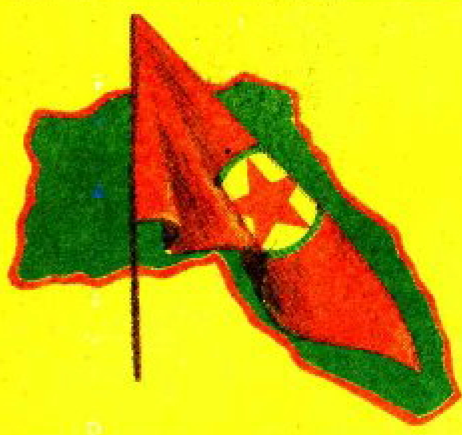

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

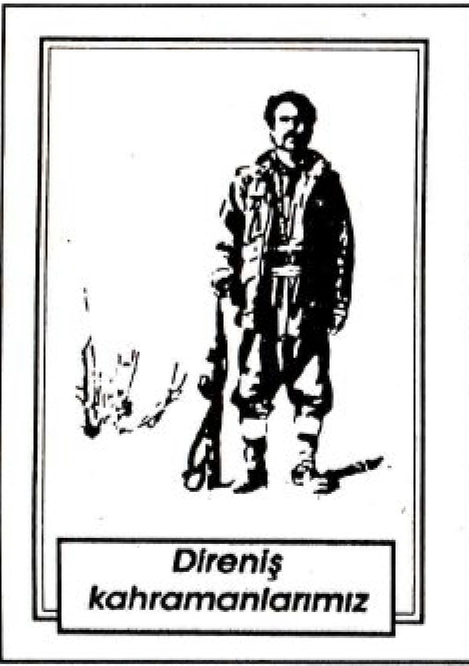
Berxwedan

Aylık gazete

15 Eylül 1993
Sayı 163
Fiyatı 3,- DM

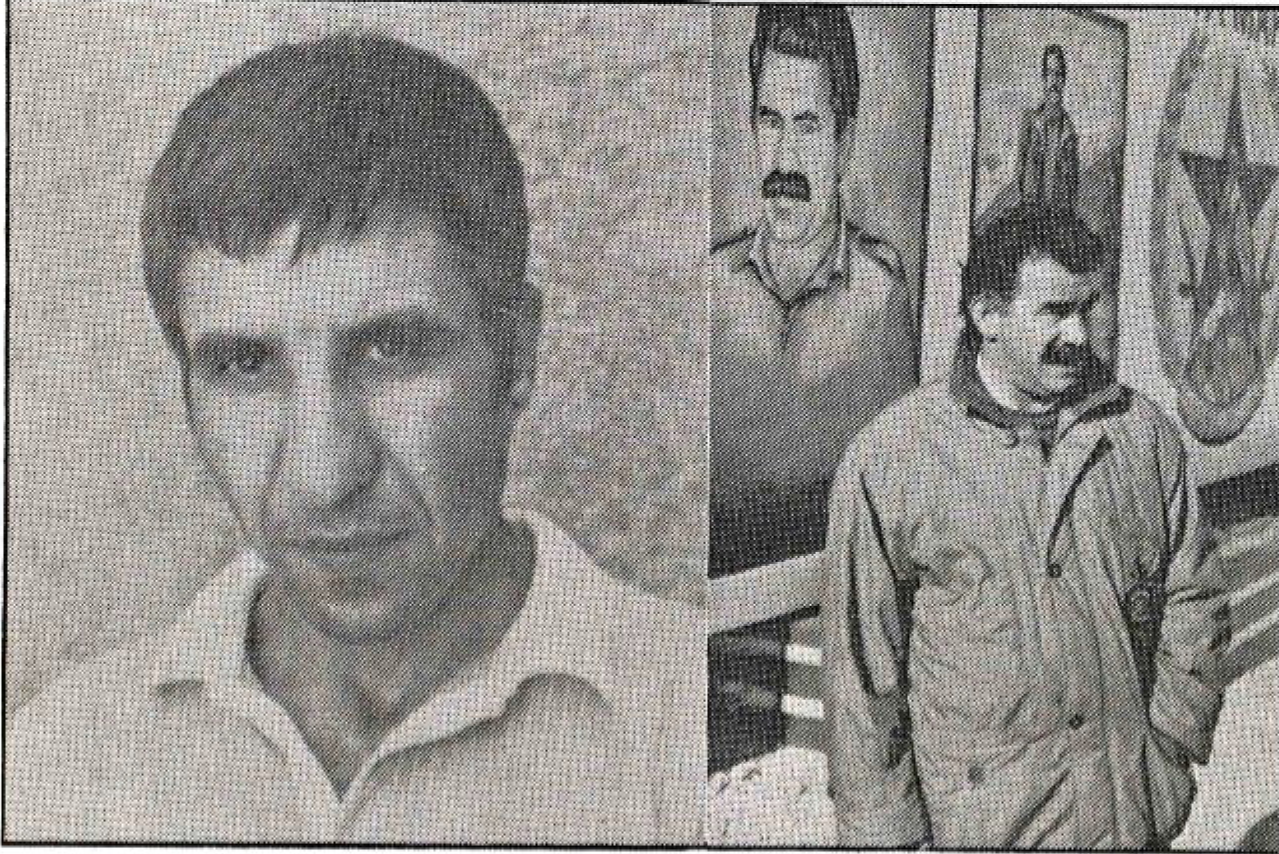
Kahraman gerillalarımızın her gün gürleştirdiği özgürlük ateşi Frankfurt'ta

100 BİNİN ÖZGÜRLÜK HAYKIRIŞIYLA BÜTÜNLEŞTİ

Zindanda Emin yoldaşla birlikte kalan bir yoldaşın P.Ö'ne sunduğu bu raporu, Önderliğin onayıyla yayınlıyoruz. Emin yoldaşın şahsında tüm zindan şehitlerimizi saygı ile anıyoruz.

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Emin Yavuz yoldaşın şahadetinin 5. yıldönümünde, Parti Önderliği'ni, Emin Yavuz yoldaş hakkında kısaca bilgilendirme raporumdur.

Emin'le ilişkilerim hep yoldaşça bir temelde gelişmiş, ailesel bağlar ise, bu ilişkiyi perçinleyip-güçlendirmeye hizmet etmekten başka bir işe yaramadığını başta vurgulayayım. Hakkında, Parti Önderliği'ni kısaca bilgilendirmeyi, devrimci yoldaşlığın ve ahlakın kaçınılmaz olarak dayattığı bir görev olarak görüyorum.

Emin, hareketle tanışmasından sonra tüm gücüne, bilincine ve ilişkilerine devrimci-militan bir çehre kazandırma mücadelesini açıkça ve korkusuzca sürdürerek, Hilvan'da ciddi bir otoritenin yaratılmasına zemin sunmuştu. Gerek faşistlere ve gerekse aşiret çetelerine karşı güç yönündeki zayıflığa, donanım yetersizliğine bakmaksızın ve aile kaygısını taşımaksızın yürüttüğü mücadele; tüm halkın sempatisini kazanmaya götürdüğü gibi, gençliğin mücadele saflarına katılışına ve etkilenmesine büyük katkı sağlamıştır. Sağlam ilişkilerin yaratılması ve bu ilişkilerin geliştirilmesinde de büyük pay sahibidir. Emekçi yapısı ve proleter disiplinli karekterinden kaynaklanmış olacak ki, çabalarının ve mücadelesinin ürün vermesine özen gösteren ve iş bitirici yaklaşımı ise, ısrarlı bir çizgi devrimcisi, ilke adamı olmaya götürmüştü. Zira ilk dönemdeki mücadelesi Parti Önderliği tarafından daha yakından bilinmektedir. Çünkü Emin, o dönemlerde Parti Önderliği'yle olan ilişki ve konuşmalarını hep anlatır, Önderliğe olan bağlılığını hep vurgulardı. Ve cezaevinde söylediği bir şey vardı: "Başkan beni anlar ve tanır."

Ancak daha sonraları Emin'e olan yaklaşımlar inkarcı ve çabalarını boşa çıkarma temelinde olduğunu vurgulayayım. Özellikle düşman tarafından yakalanmasından sonra Emin için yaygınlaştırılan ve propagandası yapılan ve hatta bu doğrultuda yaklaşım gösterilip, tecritine yol açan, "Emin poliste çözüldü", "Emin bildiği her şeyi polise söyledi", "Emin işkenceye dayanamadı" vb. durumdu. Bu temelde Hilvan'da halk arasında da propagandası yapıldı. Ancak bu propaganda, kitle arasında iyi karşılanmadığı gibi, biraz partinin saygınlığına gölge düşürmesine de neden oldu. Çünkü Emin, poliste işkencede iken, halktan birkaç kişi de işkencede idi ve Emin'in direnişine ve başkalarının çözülüşüne tanık olmuşlardı. Polis, Emin'in çok şey bildiğini biliyor ve son derece deşifre olduğundan, kendisine yapılan işkence daha boyutluydu. Buna rağmen hiçbir ilişki vermediği gibi, polis onu bu temelde kitlelerin arasına çıkarıp teşhir etmeyi de başaramadı. Bunun için de Emin için yapılan "Çözüldü, her şeyi söyledi" propagandası tutmadı, ters tepti. Ayrıca cezaevinde Emin'e "Çözüldün" gerekçesiyle yaklaşım gösterilerek, her türlü hakaret örgüt tarafından kendisine reva görüldü, tecrit edilerek yalnızlaştırıldı, ucube tiplerin birer oyuncağı durumuna getirilmek istendi.

Emin için "Çözüldü" diyen birkaç unsurdu. Bunlar da sadece kendi çözülmüşlüklerini saklamak ve kendilerini direnişçi göstermek için bu yola başvurarak, cezaevindeki parti örgütüne sahte bilgilendirmede bulunmuşlardı. İşkencede, Emin'in karşısına geçip, her şeyi söyleyen bu unsurlar cezaevine geldiklerinde, "Emin her şeyi söyledi, biz direndik" şeklinde bilgilendirme yapmalarıyla Emin tecrit edildi. O zaman Emin "Tecriti hakketmediğini, bunların gerçeği söylemediğini, partiyi aldattıklarını, zamanla her şeyin ortaya çıkacağını" söylemesine rağmen dinleyen olmadı ve cezaevi örgütü de ikna olmadı. Bu haksız tecrit kararını protesto için Emin'in ölüm orucuna girmesi söz konusu oldu. Sürdürdüğü ölüm orucunun üçüncü gününde Mazlum Doğan yoldaşın kendisiyle konuşmasından sonra ikna olarak, ölüm orucunu bırakır. Her türlü zorluğa olduğu gibi, tecritin sonuçlarına da katlanarak, her fırsatta da kendisine haksızlık yapıldığını, bunun ortaya çıkacağını da söylüyordu.

O dönemde (yani 1979-1980'de) mahkemelerde, herkesin gözü önünde, kişinin poliste-işkencedeki ifadesinin okunacağını, kimse doğru-dürüst bilmiyordu. Bunun için de, işkencede geçen çok kişi kendini direnişçi göstermiş, başkalarını da "Çözülmüş" olarak göstermişti. Bu sahte bilgilendirmeler doğrultusunda, örgütün yaptırımları söz konusuydu. Yani mahkemelerde gerçeğin açığa çıkacağını pek kimse bilmiyordu. Ancak 1981'de mahkemelerin açılmasıyla, kimin poliste-işkence altında direnip direnmediği, çözülüp çözülmediği açığa çıkmaya başladı. Çünkü soruşturma ifadeleri okunuyordu. Genellikle cezaevine geldiğinde, "Direndim" biçiminde kendini gösteren çok kişinin her şeyi söylediği, çözüldüğü ve cezaevinde "Çözüldü" diye gösterilenlerin bir kısmına haksızlık yapıldığı ve hatta çözülmediği ortaya çıkıyordu.

Mahkemelerin açılmasıyla beraber, durumu net bir şekilde açığa çıkanlardan biri de Emin'di. Herkes onun işkencede verdiği ifadeyi merak ediyordu. Çünkü bir kısım arkadaş da, Emin'in çözüldüğüne dair yapılan propagandaya kuşkuyla bakmış, ikna olmamıştı. O zaman mahkemede M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Mazlum Doğan ve yanılmıyorsam Rıza Altun arkadaş da hazır bulunuyordu. Emin'in polisteki yarım sayfalık ve içinde örgütsel ilişkileri açıklamakla alakası olmayan ifadesi okununca, herkes hayret etti ve ne denli haksızlığa uğradığı ortaya çıktı. Emin'in, durumu netleştiğinde, sadece anlamlı anlamlı arkadaşların gözlerine bakmakla yetindi, kendisine yapılanlarıdan dolayı hiç kimseyle artık konuşmamayı yeğledi.

Emin'in tecritine neden olan birkaç unsurun ise ifadesi okunduğunda, asıl çözülenlerin bunlar olduğu, kendi durumlarını saklamak için böyle bir yola başvurdukları açığa çıkmıştı, pratik anlamda bir nevi de lanetlendiler.

Emin'in gerçek durumu açığa çıktıktan sonra, Kemal Pir yoldaş, "Hangi yüzle Emin'in yüzüne bakacağız," Mazlum Doğan yoldaş, "Yanış bilgilendirilmemizden dolayı Emin'e öyle davrandık" diyerek düşüncelerini belirtmişlerdi. Cezaevinde de Emin'in itiraf etmesi için kendisine yapılan özel işkenceler ve Emin'in bu işkencelere karşı koyarak sonuna kadar direnmesi ise büyük bir saygıyı doğurmuştu. Emin için M. Hayri Durmuş'ta, 14 Temmuz 1982 Büyük Ölüm Orucu eyleminde şunu demişti: "Biz Emin'e karşı çok hatalıydık".

Emin işkence yıllarında kaldığı koğuşlarda da, hep çevreye örnek tavrını sürdürmüştü. Düşmanın özel-ağır işkenceleri sonucunda, fiziki olarak tam anlamıyla yıpranmış, hasta düşmüştü. Bir işkence seansında, zorla ağzını açıp, bir kutu deterjanı midesine boşaltmışlardı. Bunun üzerine mideside tahriş olmuş, daha da hasta düşmesine yol açmıştı. Zaten tedavisini yapacak maddi olanak ve imkanda yoktu. Bu durumuna rağmen, hiçbir direnişten-açlık grevi vb. eylemlere girmekten de geri kalmadı. Hep partinin militan çizgisinin militan savunucusu, halk gerçeğini iyi ifade eden ve özelliklerinin anlatıcısı olan biri oldu. Emin'in mücadele tarihi düşmana karşı koyma tarihi olduğu kadar, içteki haksızlıklara ve tasfiyeciliğe karşı militanca durma tarihidir de.

Mehmet Şener ve ekibinin, cezaevi örgütünü ele geçirmesiyle beraber, elle tutulur bir gerekçe olmadan Emin'de tasfiye edildi. Gösterilen gerekçede, Emin'in, tasfiyecilik tarafından yönlendirilen ve dürüst arkadaşların karalamasını yapan silik bir kişinin, (M.F.C.) yazılı okunan bir yazısına, bir grup arkadaş içinde tepki göstermesiydi. Emin o kişi hakkında "Bunun dediklerine inanmamak gerek, dürüst arkadaşlara yazık olacak, zaten bunun "devrimci"liği bellidir, hiçbir dönemde doğru dürüst direnmedi, varlık göstermedi, kendisi zaten gelip düşmana teslim oldu, bunu tanıyorum faşistti, bir tokatla devrimci oldu" vb. demişti. Bunun üzerine tasfiyecilik Emin'e "Neden böyle demişsin" demişti. Emin'de "Dediklerim doğrudur, yanlış bir şey varsa söyleyin, arkadaşları tasfiye etmeniz için böyle yapıyorsunuz" cevabını vermişti ve bunun üzerine Emin'de tasfiye edildi. Emin bu durumu ciddiye almadığını, bunların yaptıklarını birgün dışarıya çıktığında Önderliğe anlatacağını, Önderliğin kendisini iyi anladığını ve hiçbir arkadaşın kendini yıpratmamasını söylüyordu ve hep Önderliğe kavuşma umudunu taşıyordu.

9 Şubat 1988 direnişinde Emin'le aynı hücredeydik. 35. bölümün 2. kat 3. hücresindeydik. Ağır hasta olmasına rağmen direnişe girdi. Direnişin 4. gününden itibaren kanama geçirdi, hücrede kana bulaşmayan bir şey kalmadı. Gece-gündüz hep inleyerek can çekişiyordu, inlemesi tüm hücreleri doldurduğu gibi, cezaevi idaresi de bunun farkına varmış; sürekli doktor gönderiyordu. Emin'de doktoru kabul etmiyordu. Öleceği belliydi, kendisi de bunun farkındaydı, yanına gelip oturan arkadaşlara: "Şimdiye kadar sizlere karşı bir yanlış tavrım olduysa, eksikliğim olduysa kusuruma bakmayın" diyordu ve son nefesinde dahi alçakgönüllülüğü elden bırakmamıştı. Bir taraftan gözleri büyüyor, dişlerini gıcırdatarak can çekişiyor ve zaman zaman kendinden geçiyor, diğer taraftanda kanaması devam ediyordu. Ayaklarından tutup biraz havaya kaldırdığımda, kanın beyine gitmesi sağlandıktan sonra ancak, rahat konuşabiliyordu. Ben hastahaneye kaldırılsın diyemiyordum. Çünkü "Abisidir, onun için hastahaneye kaldırılmasını istiyor" diyeceklerdi. Zaten dememin bir işe yaramıyacağı açıktı. Birkaç arkadaş, "Hastahaneye kaldırılsın" ısrarında bulunmasına rağmen, tasfiyeci ekip, "Artık karar almışız, kimse hasthaneye gitmeyecek, giden direnişi bırakıp-teslim olmuş sayılacak" dediler.

Düşman'da Emin'i hasthaneye kaldırmak istiyordu. Defalarca geldiler, tasfiyecilik düşmanla konuşarak, "Haklarımızı verin, hastahaneye götürün, yoksa vermeyiz vb." deniliyordu. En sonunda Emin'e Askeri Hastane'den gelen bir doktor, "Bak Emin çok hastasın, vucudun zayıftır, bırak açlık grevini" dediğinde, Emin'de "Vucudum zayıf olabilir ancak, irадem güçlüdür" cevabını verdi. Zaten ondan sonra Emin konuşamıyor, sadece vucudunda belli damarlar atıyordu. O şekliyle gelip hastahaneye götürdüler. Arkasında Emin'in şehit düştüğü haberi de geldi, tasfiyeciliğin direnişte öne sürdüğü taleplerin de verildiği haberi geldi.

Tasfiyeci ekibin, Emin'in şehit düşmesinde büyük pay sahibi olduğunu söyleyebilirim. Tasfiyeci ekip, Emin'in dirisine değil, ölüsüne dört elle sarılarak sahip çıkmıştır. Bir arkadaşın deyimiyle "Emin Yavuz, bir bardak süte feda edildi." Bu durumu, Parti Önderliği'ne Aydın Cezaevinde iken rapor olarak yazdım. Ancak raporum gönderilmediği gibi, raporuma kendileri saçma bir cevap verdiler.

Emin şehit düştüğünde, 35'te bulunan ve o zaman tasfiyeciliğin başını çeken Mehmet Şener, Hüsnü Altun, Faruk Altun ve Sinan Caynak't. Zaten bunlar ihanet ettiler.

Her fırsatta Parti Önderliği'ne ve partiye bağlılığını vurgulayan ve bu konuda ilkeli davranıp, hep parti çizgisinin militan savunucusu olan Emin yoldaşın şahadetiyle ilgili; Parti Önderliği'nin Serxwebun Mart 1988 sayısında çıkan değerlendirmesinde de anlaşılacağı gibi; Emin yoldaşın gerçek konumu açığa çıkarılmış ve hakkı teslim edilmiştir. ■

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
40227 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(ÜLKE HABERLERİ)
Tel:(49-0211) 78 83 851-2-3
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln

Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

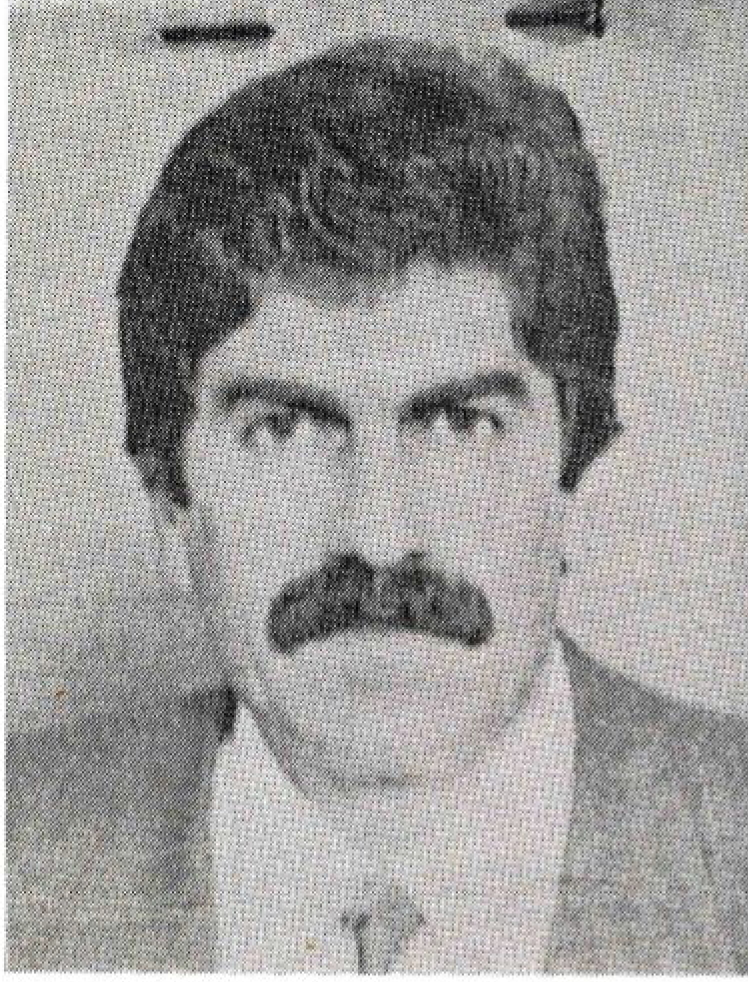
Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 18.- DM	6 ay 20.- DM
12 ay 36.- DM	12 ay 40.- DM

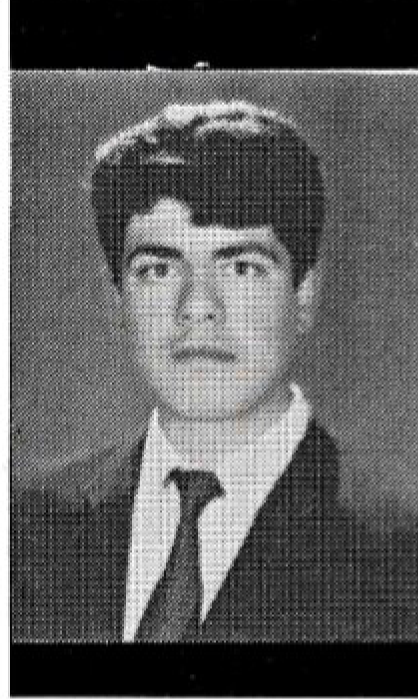
Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

Yurtsever Milletvekili M. Sincarı katleden TC'de

ÇILGINLAŞMA SAFHASI

Bu noktadan sonra TC'nin suçlu yaratma çabaları, gerçekleri gizlemeye yetmeyecektir. DEP, Mehmet Sincar'ın anısına bir demokratik cepheyi zaman geçirmeden ve kararlıca örgütlemek durumundadır.

Adı soyadı: **Halil Solmaz**
Kod adı: **İbrahim**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman 17.02.1969**
Şahadet tarihi: **26.08.1993 Batman (kontra eylemi)**

Batman'da elektrikçilik yapan Halil Solmaz (İbrahim) 26.08.1993 tarihinde saat 18.30 sıralarında, Bankalar Caddesi'nde 2 kontranın silahlı saldırısına uğradı. Saldırıda ağır yaralanan Solmaz, kaldırıldığı Diyarbakır Tıp Fakültesi'nde yaşamını yitirdi. Çevresinde çok sevilen İbrahim'e ateş açan saldırganlar olay yerinden yaya olarak kaçtılar.

Berxwedan Ülke Servisi: 3 Eylül, günü devletin halk arasında "faili meçhul" cinayetler kenti olarak andırmak istediği Batman iline giden DEP milletvekilleri, 4 Eylül günü saat 18.00 sıralarında silahlı saldırıya uğradılar. Diğer tüm cinayetler gibi Batman'ın en işlek caddesi ve en kalabalık saatlerinde tabancayla ve yakından ateş açan katiller, herkesin gözleri önünde olay yerinden sakin bir şekilde yaya olarak ayrıldılar. Saldırıda DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar ile Batman DEP Yönetim Kurulu Üyesi Metin Özdemir şehit olurken, DEP Batman Milletvekili Nizamettin Toğuç ile halktan Veysi Işık, Ahmet Barkay ve Tanzire Tanzin ise yaralandılar. Olay yerinde bulunan Remzi Kartal ise yara almadan kurtuldu. Olaydan hemen 10-15 dakika sonra Batman Valisi sokağa çıkma yasağı ilan etti ve Batman'a giriş çıkışları yasakladı. Gün boyunca DEP heyetini korumak için ortalarda görünmeyen polis cinayetten bir dakika sonra olay yerinde hazır bulundu.

Cenazeyi DEP'in ve Mehmet Sincar'ın ailesinin bütün girişimlerine rağmen tören düzenleneceği gerekçesiyle kendilerine vermeyen devlet, 9 Eylül günü cenazeyi Ankara'dan kaçırarak Kızıltepe'de toprağa verdi. Ankara'da cenazeyi almak için yürüş yapmak isteyen halka polis müdahale etti yüzlerce kişi yaralandı, binden fazla kişi tutuklandı, Ankara'ya Kürtlerin girişi yasaklandı.

Cinayete hangi açıdan bakılırsa bakılsın devlet eliyle gerçekleşen, gayet planlı ve programlı bir cinayettir. Çünkü eylem salt sıradan "faili meçhul" bir cinayet değildir. TC'nin Cumhurbaşkanı'ndan Başbakanı'na, Genelkurmay Başkanı'ndan Olağanüstü Hal Bölge Valisi'ne bir dizi organizatör ve Diyarbakır Cezaevi'nde yatmakta olan kontrgerilla cinayetlerin tetikçisi, itirafçı Alaattin Kanat'a dek uzanmaktadır. Cinayet en değme senaryolara taş çıkartacak denli profesyonelce gerçekleştiriliyor. Olayın gelişimine göz attığımızda bunlar tüm çıplaklığıyla ortadadır.

Tarih 1 Eylül '93, TBMM'nin açılış konuşmasında kürsüye TC Cumhurbaşkanı sıfatıyla çıkan Demirel, DEP milletvekillerini ima ederek "Kim kan dökenlere destek veriyor veya sempati duyuyorsa, Çatak'ın Sündüz, Bitlis'in Zeytindalı, Erzincan'ın Başbağlar'ında şehit edilen vatandaşlarımızın katili"dir sözleriyle çok açık olarak DEP milletvekillerini hedef gösteriyordu. Bu durum en ırkçı, en diktatör ve en vahşi yönetimlerde dahi görülmemiş bir durumdur. Zaten Kürt olan, Kürdistanlı olan her şeye topyekün imha kararı çoktan çıkarılmıştı ve sağlı-sollu-orta yollu oluşturulan koalisyon hükümeti bu kararın uygulayıcı figüranı olmaktan öteye bir işleve sahip değildi. Ve olmadığını zaten günümüze kadarki uygulamalarıyla ve özellikle bu son cinayetle iyice kanıtlamış oldu. Demirel'in son açıklaması Osmanlılardan kalma miras olan bir ferman niteliğindeydi. TBMM kürsüsünden devletin en yetkilisinin ağzından çıkan fermanın hemen sonrası bir dizi kontrgerilla cinayetleri ile birlikte Batman DEP İl Yöneticisi ve DEP Genel Başkan Yardımcısı Nesim Kılıç'ın ağabeyi Habip Kılıç da kontrgerilla tarafından katlediliyor. Amaç DEP'li milletvekilleri kontrgerilla eylemleri için merkez seçilen Batman'a çekmek, ayrıca Nesim Kılıç'ı da tutuklamak. Nitekim DEP heyeti hem Habip Kılıç'ın cenaze törenine katıl-

Mehmet SİNCAR'ın katledilmesi TC'nin tükenişini belgeliyor!

Berxwedan Haber Merkezi

1993 yılının birinci yarısında ilan edilen ateşkes ile birlikte PKK, PKK Önderliği ve ARGK siyasi ve askeri gücünün yenilmezliğini bütün dünya kamuoyuna ilan etti. Bu süreçte gerilla güçleri sömürgeci Türk ordusuna karşı saldırılar gerçekleştirmezken, ateşkesi fırsat bilen işgalci güçler saldırılarını yoğunlaştırdılar. Bu saldırılardaki hedeflerini de hiçbir zaman gerilla ile sınırlı tutmadılar. Köyleri yakıp yıktılar, boşalttılar ve insanları katlettiler. İşkenceyi yoğunlaştırdılar. Böylece PKK'nin sorunun barışçıl, siyasal yöntemlerle çözülmesi noktasındaki önerisine şiddeti tırmandırarak yanıt vermiş oldular. Hatta ateşkesi fırsat bilerek geniş çaplı operasyon hazırlıkları ve halkı topyekün imha projeleri geliştirdiler. Kimi yerlerde kimyasal gaz kullanarak, bunu kitlesel imhalarda kullanmanın yol ve yöntemlerini araştırmaya yöneldiler.

TC uluslararası alanda ise PKK'nin zayıfladığını ve son darbenin vurulacağını savundu. Uluslararası alanda destek almak için vermedik taviz bırakmadı. Adeta TC'yi satılığa çıkardılar. Yavaş yavaş çözülen uluslararası mutabakatı yeniden tesis etmek için çabalarını daha da yoğunlaştırdılar.

Kendi iç siyasetinde de dağılan milli mutabakatı "Tansu Çiller" gibi kadın bir başbakanla tekrar sağlama gayretini yoğunlaştırdılar. Özünde bir maske olan ve özel savaş kurmaylarının tam hizmetinde olan Tansu Çiller bütün özel savaş partileri ile görüşerek biraraya toplama ve Kürdistan'ın imhası için yeniden örgütleme çabalarını daha da geliştirdi. Genelkurmay başkanı yanında olmadan adım bile atamayan Tansu Çiller, Özal taklitçiliğini de kullanarak adeta özel savaş rejiminin vazgeçilmez bir çehresi olduğunu ifade etmeye çalıştı.

İşte tek taraflı ateşkes boyunca kullandıkları bütün bu yöntemlerle sonuç alacaklarına olan inançları tamdı. Kürdistan'daki gezilerinde halkımıza Doğan Güreş'i göstererek "ordumuz güçlüdür" gibi tabirler kullanmaları, bir yanıyla halkı sindirme ve gerilladan koparma amaçlı olsada, diğer yönüyle ulusal imha ile bu işi çözebileceklerini düşünmelerinden kaynaklanıyor.

PKK'nin tek taraflı, barışçıl siyasal yöntemlerle Kürdistan sorununu çözme temelindeki, iyi niyetli ateşkes girişimine, dayattıkları yeniden topyekün imha oldu.

Tek taraflı ateşkese dayatılan imha girişimi karşısında, ARGK güçleri her cepheden yoğun bir saldırı gerçekleştirdiler. Başta turistik bölgelerin bombalanması ve Türkiye metropollerinin de savaş alanı içerisine alınması, TC'yi şaşkına çevirdi. Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın yükünü büyük oranda yüklenen turizm bir anda felç oldu. Ulusal iradeden izin almadan Kürdistan'a giden turistlerin gerillanın elinde kalması ve daha sonra bırakılmaları, bir kısmının ise uluslararası pazarlıklara neden olması, TC'nin ordu gücünün Kürdistan'daki durumunda acizliğini sergiledi. İşgalci ordunun ayakta kalmak için kullandığı köy koruculuğunun ise dağılmayla karşı karşıya kalması, gerillanın gücünü bir kez daha bütün dünyaya gösterdi. Sömürgeci ordunun giriştiği geniş çaplı operasyonlarda sonuç alması bir yana sürekli darbe yemesi, kimi yerlerde karakollarını boşaltması Kürdistan'da askeri denge durumunun da göstergesi oldu. Psikolojik savaş amaçlı olarak yapılan, "binlerce PKK'li öldürüldü" söylemleri, işgalci güçlerin iflasını gizlemeye yetmedi. Özel savaş kurmayları tarafından ortaya atılan "özel ordu" işgalci ordunun yenilgisinin itirafı olmakla birlikte kontrgerillanın yasallaştırılması ve yaygınlaştırılmasının da adı oluyor. Özünde rejim kontrgerilla rejimidir ve bu rejim iflası yaşıyor.

TC, askeri cephede tükenişi ve yenilgiyi yaşarken, ekonomik ve siyasi cephede de bir dağılmayı yaşıyor. Herkes görevinden kaçmaya çalışıyor. Diplomatik sahada da diplomasiyi TC'nin pazarlanması üzerine oturtsada, PKK'nin etkin mücadelesi karşısında sürekli bir sınırlanmayı yaşadı ve yaşıyor.

İşte böylesi bir dönemde Almanya'nın Frankfurt kentinde düzenlenen 2. Uluslararası Kürdistan Festivali, TC tarafından engellenmeye çalışılmışsa da bu başarılamamıştı. 4 Eylül 1993 günü Almanya'nın Frankfurt kentinde yüzbini aşkın, ve Avrupa'nın çeşitli kentlerinden, her türlü zorluğu göze alarak gelen yurtseverlerin katıldığı 2. Uluslararası Kürdistan festivali devam ederken, Batman'da DEP milletvekili Mehmet SİNCAR ve DEP İl Yönetim Kurulu Üyesi Metin ÖZDEMİR katledildiler. Bu bir tesadüf olamazdı. Lakin daha önce Kürdistan ulusal meclis seçimi sırasında, Almanya'nın Möln kentinde Türklerin oturduğu bir ev kundaklanmış, 29 Mayıs tarihli Bonn yürüyüşü sırasında da Solingen'de Türklerin oturduğu bir ev yine kundaklanmıştı. Bu durumun tesadüfi olmadığı ve gündem çarpıtmaya yönelik olduğu açığa çıkmıştı. Türk MİT'i kendisini bu olaylarda gizleyemedi. Nitekim Türkiye ve dünya kamuoyu bir süre bu olaylarla meşgul oldu.

Yine böylesine coşkulu bir Kürdistan festivalinde DEP Milletvekili Mehmet SİNCAR katledildi. Bu katliam bir yönüyle festivalle bağlantılıdır. Fakat bununla sınırlandırmak ise hiç mümkün değildir.

Özel savaş kurmayları, sözcüleri ve kalemşörlerinin kamuoyunu yanıltmak için katliamı Hizbullah, Ermeniler ve PKK'ye bağlama gayretleri boşunadır. Katliam direk TC güçleri tarafından, planlı bir şekilde ve düşünülerek gerçekleştirilmiştir. Lakin DEP'i uysallaştırma ve PKK ile karşı karşıya getirme amaçlı tehditler, uzun bir süreden beri Demirel, Doğan Güreş ve köşe yazarları tarafından yapılmaktadır. Uzun bir süreden beridir bizzat özel savaşın başındakiler tarafından hedef gösterilmekteydiler. Bunun TC güçleri tarafından yapıldığı ve planlı olduğu

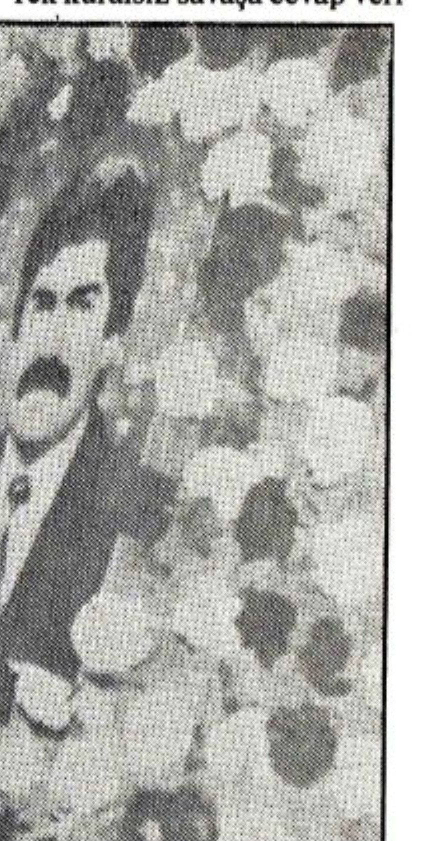
mak ve hem de Batman'da hemen hergün işlenen kontrgerilla cinayetlerini araştırmak için Ankara'dan 2 Eylül günü yola çıkarlar. Heyet Diyarbakır Havaalanı'na varır varmaz polis Nesim Kılıç'ı tutuklar. Polis minibüsüne bindirilen Kılıç'ın yanına Alaattin Kanat da biner. Mehmet Sincar Kanat'ı görür ve yanındakilere söyler. (Alaattin Kanat, Musa Anter ve daha birçok cinayeti bizzat gerçekleştiren bir itirafçıdır. Resmiyette Diyarbakır Cezaevi itirafçılar koğuşunda kalan, ancak sürekli polislerle birlikte dolaşan ve görev yeri Diyarbakır'dan Mardin'e, Batman'dan Muş'a uzanan bir sahayı kaplar. Görevi de cinayetleri yönetmek, gerekirse tetiği çekmek.) Heyet Nesim Kılıç'ı sormak için Diyarbakır emniyetine gider, burada da Alaattin Kanat birkaç kişiyle emniyetin kapısında görülür. Emniyet kendilerine Nesim Kılıç'ın Batman'a götürüleceğini söyler. Bunun üzerine heyet 3 Eylül'de Batman'a gider. DEP heyeti Batman'a varır varmaz emniyete gider, ancak kendilerine Nesim Kılıç'ın Diyarbakır'da olduğu ve Batman'a getirilmeyeceği söylenir.

DEP milletvekillerinden ve yerel yöneticilerinden oluşan heyetin aynı gün kontrgerillanın günlük işlenen cinayetlerine çözüm bulmak için halkı dolaşmaya başlar. Polis her zamanki gibi milletvekillerinin yanından hiç ayrılmaz ve sürekli çok yakından izler. Ertesi günü, yani 4 Eylül günü heyet yine iki gruba ayrılır ve esnafı dolaşmak için otelden ayrılır. Ancak herkesin dikkatini bir şey çeker. Ortalıkta hiç polis yoktur. Yani milletvekilleri korumasızdır. (Cinayet sonrası devlet yetkilileri polis korumasının olmamasını, heyetin koruma istemediğine ve yine heyetin korumalara görünmeden DEP binasının arka kapısından çıktığı şeklinde komik ve çelişkili açıklamalarda bulunur.) Hem de sadece son 40 günde salt Batman özgülünde 18 yönetici ve üyesini kontrgerilla saldırıları sonucu kaybeden bir partinin milletvekilleri. Üstelik devletin cumhurbaşkanının bir padişah edasıyla kendileri için ferman çıkardığı bir süreçte doğrusu göstermelik de olsa polis korumasının olmaması çok düşündürücüdür. Oysa Batman'da halktan çok devletin güvenlik gücü mevcut. Bu konuda DEP heyeti arasında bulunan Hatip Dicle olay günü şunları belirtiyordu: "Otele geldiğimizde 2-3 araba sivil korumamız vardı. Hastaneye, partiye gittiğimizde vardı. Taziyeye gittiğimizde yine vardı. 3 Eylül günü polis tarafından korunuyorduk. 4 Eylül günü ise sabahleyin hiçbir polisin olmadığını gördük. Hatta ben arkadaşların dikkatini bu konuya çektim. Sanayi sitesini ve hatta tüm esnafı gezmemize rağmen hiçbir polisin yanımızda olmadığını gördük." Dicle, amaçlarının hiçbir parti farkı gözetmeksizin tüm halkı dolaşarak faili cinayetler hakkında çözümler getirmek olduğunu ve bu nedenle 5 Eylül günü parti binasında toplantı düzenleyip tartışacaklarını, böylelikle halka birlikte çözüm bulabileceklerini belirtiyordu. Dicle, iki grup halinde dolaştıklarını, saat 18.00 sıralarında kendisinin de içinde bulunduğu grubun işini bitirip parti binasındayken telefon geldiğini ve heyetin diğer grubuna ateş açıldığının belirtildiğini söylüyor ve şöyle devam ediyordu: "Olay yeri partiden 200 metre uzaklıkta. Biz hemen oraya doğru koştuk. 3-4 dakika sonra oraya gittiğimizde polis tertibatını almıştı. Olaydan 10-15 dakika sonra sokağa çıkma yasağı ilan ediliyor. Batman Valisi, Olağanüstü Hal Bölge Valili'ğine danışmadan sokağa çıkma yasağı ilan ediyor. Olağanüstü Hal Bölge Valiliği ya da idari bir kurum bir araya gelmeden bu kadar süratli bir kararı nasıl aldı." Hatip Dicle ilk hedefin Mehmet Sincar'ın olduğunu, çünkü kafasından 3 kurşun yediğini, ayrıca diğerlerinin de tarandığını, toplam 14-15 kez, üstelik tabancayla ve 3-4 metre arkadan ateş edildiğini belirttikten sonra "3 saat sonra savcı otopsiye gelmişti ve şu ana kadar da ne Batman Valisi ne de Emniyet Müdürü henüz gelip olay hakkında soruşturma dahi yapmamıştır. Bu da şunu gösteriyor. Batman Valisi ve Emniyet Müdürü direk bu işte suçluluk hissine tutulmuşlardır" diyordu. Dicle, TRT'nin ise olayı ana haber bülteninde 20 dakika gecikmeli olarak ve çok sıradan bir olay olarak verdiğini de belirtiyordu. Dicle, Mehmet Sincar'ın cenazesinin partilerinin kararı gereği Ankara'ya götürülüp katafalka konulacağını ve Meclis'e götürülmeyeceğini belirterek "Sebebi şudur: Meclis kürsüsünde Cumhurbaşkanı bizleri katil sıfatıyla hedef gösterken, Meclis de bunu alkışlamıştır" diyordu ve "Devlet güçleri açıkça tüm olaylardan sorumludurlar. Alaattin Kanat, polislerin bizi o tarihte korumaması, ayrıca polislerin hemen olay yerine gelmesi, devlet yetkililerinin çelişkili açıklamaları açıkça devlet güçlerinin bu işin içinde olduğu kanısına bizi getirmiştir. Hükümetin açıklamaları da bizi hedef göstermiştir" şeklinde açıklamada bulunuyordu olay günü. Dicle, ayrıca hükümetin yaralı arkadaşlarıyla görüşmeden ve sadece Olağanüstü Hal Bölge Valisi'yle görüşerek açıklamalarda bulunduğunu da belirtiyordu olayla ilgili açıklamasında.

Saldırı sırasında yaralanan ve olayın bizzat tanığı olan Batman DEP Milletvekili Nizamettin Toğuç, iki grup halinde çarşı esnafını dolaştıklarını ve tam dönecekleri sırada tahminen 4-5 metreden vurulduklarını belirterek, "İlginçtir biz ilk geldiğimizde güvenlik güçleri bizi o kadar yakından takip ediyorlardı ki -buna da koruma deniyor, biz koruma demiyoruz takip diyoruz- nerdeyse bize göz açtırmayacaktılar. Ama dün (4 Eylül) ne sivil ne de resmi bir polisin bizi korumadığını gördük. Yani biz kontrgerillaya teslim edildik" diyordu. Toğuç, olaydan 10 dakika sonra sokağa çıkma yasağını ilan edebilen bir mülki amirin nasıl olur da kendilerini koruyamadığını ekliyordu açıklamasına. Nizamettin Toğuç da Diyarbakır emniyetine Nesim Kılıç'ı sormak için gittiklerinde, Alaattin Kanat ile 1986'da tanıdığı Eruhlu bir itirafçıyı gördüğünü belirtiyor ve bunun çok dikkat çekici olduğunu özellikle vurguluyordu kendisini ziyarete giden TC'nin bakanlarına.

Olayı bizzat yaşayanların da anlatımlarıyla cinayetin gayet planlı bir şekilde devlet tarafından organize edildiği apaçık. Yine gerek zamanlama ve gerekse de katledilen kişiler özellikle seçilmiş kişilerdir. Cinayet 4 Eylül günü gerçekleştiriliyor ve bu tarih II. Uluslararası Kürdistan Festivali'nin yapıldığı gündür. Festivale yüzbini aşkın Kürdistanlı ve çok sayıda ülkeden dost, müzik grubu ve davetlinin katılımıyla birlikte, çok sayıda ülkenin de devlet yetkililerinin mesajlar göndereceği endişesi TC'nin çılgınlıklarına yeni bir halka katması için yeterli nedenlerdir. Yani TC, yapacağı çılgınlıkla dünya kamuoyunun dikkatlerini başka yere çekmeye çalışarak, gündem saptırma yoluna gidecektir. Tıpkı Kürdistan Ulusal Meclisi Milletvekillerinin başlattıkları ve 500 kişiyle sürdürülen Brüksel'deki açlık grevi sırasında Möln'deki kundaklamayı yapması, yine 29 Mayıs'ta Bonn'da gerçekleştirdiğimiz Özgür Kürdistan Yürüyüşü sırasında Solingen'deki kundaklamayı yapması gibi. Yani halkımızın uluslararası düzeyde geliştirdiği her önemli eylem gününde, TC özel savaş güçleri her türlü vahşi yöntemle gündemi değiştirerek eylemin uluslararası sahada etkilerini engellemeye çalıştığı çok açıktır. İşte bu son cinayet de böyle bir zamanlamayla gerçekleştirilmiştir. Ancak bu cinayet salt gündemi değiştirmekle sınırlı değildir. Çünkü katledilen halkımızın özgür iradesiyle seçtiği temsilcisidir. Halkımızın bir nebze de olsa sesi olmaya çalışan bir siyasi partinin milletvekillerinin hedef seçilmesi tesadüfi değildir. Cinayetle hem DEP burjuva partiler çizgisine çekilmek istenmekte, hem halkımız sindirilmek istenmekte, hem de yurtsever demokratik kurumlar tehdit edilmek istenmektedir. Bütün bunlar mücadelemiz karşısında siyasi, ekonomik, askeri olarak dağılmayla yüzyüze kalan TC'nin çılgınlıklarını ve kuralsızlıklarını en üst boyutlara yükseltmesidir. Yine ülkemizin kırsal kesimlerini tümden kaybeden sömürgeciliğin kentleri gittikçe kaybetme korkusundan kaynaklanan histeri nöbetlerinin de göstergesidir. Günümüze kadar "faili meçhul" cinayetler maskesi altında mücadelemizle yekvücut olan halkımızı sindirmeye çalışan TC, artık halkımızın seçtiği milletvekillerini, üstelik gündüz ortasında ve herkesin gözleri önünde katlediyorsa, şüphesiz bunun sonuçlarına katlanmayı da beklemelidir. Yıllardır her türlü insani değerleri çiğneyerek, kural kaide tanımayarak, vahşet sınırlarını dahi aşan uygulamalarla özgürlük hareketimize ve onunla bütünleşen halkımıza karşı savaşı dayatan barbar Türk sömürgeciliğine karşı, mücadelemiz bugüne kadar her şeye rağmen kurallı bir savaşı dayattı. Ancak halkımızın sabrı bu son menfur cinayetle biraz daha taşmıştır. Halkımız doğal ve haklı tepkisini gösterecektir. Kaldı ki mücadelemiz Kürdistan'ın tüm coğrafyasına yayılan gerillasıyla, kentlerde, Türkiye metropollerinde her konuda örgütlü yapısıyla her katliamın hesabını kat kat soracak güçtedir, bunu kanıtlamıştır, daha fazla kanıtlayacaktır. Eğer kurallı savaşılmayacaksa bunun sonuçlarına da katlanılmadır. Nitekim ERNK Avrupa Örgütü'nün 5 Eylül'de yaptığı açıklamada "Kürt halkı, *milletvekillerinin* hesabını soracaktır, o güçtedir. Mücadelemiz kesinlikle bunu cevapsız bırakmayacaktır. Bundan sonra Türk devletine bunların cevabını verecektir. Bunların cevapsız kalacağını sanıyorlarsa yanılıyorlar. Eğer oyunu kurallarına göre değil böyle oynuyorlarsa, böyle cevap almayı da beklemelidirler. Kesinlikle kendilerine yanıt verilecektir" diyerek kuralsız savaşa cevap verileceğini belirtmiştir.

Bundan sonra savaşın daha da boyutlanması ve TC'nin hiç de beklemediği eylemlerin gelişmesi kaçınılmazdır. Ve bu eylemler Kürt halkının yıllardır içinde biriktirdiği hesap sormanın en yoğunlaşmış şekli olacaktır. TC sömürgeciliğini derinden sarsacak olan bu hesap sorma yönelimi halkımızın en meşru ve haklı tepkisi olacaktır. Ve şüphesiz bunun birinci derecede sorumlusu TC olacağı gibi kaybeden de kendisi olacaktır.

□ ■ □

---

kesin olmakla birlikte çok çeşitli nedenleri bulunmaktadır.

Yukarıda da açıkladığımız gibi DEP Milletvekili Mehmet SİNCAR ve Metin ÖZDEMİR'in katledilmesi 2. Uluslararası Kürdistan Festivali'nin etkisini boşa çıkarma, gündemden düşürmeyi amaçlamış ve zamanlama buna göre ayarlanmış. Lakin festivale yüzbini aşkın Kürdistanlı katıldı. Uluslararası kuruluşların temsilcileri, Kürt halkının dostları ve dünyanın her tarafından gelen basın temsilcileri, yüzbinlik kitlenin özgürlüğe olan susamışlığını, PKK'ye ve Başkan APO'ya olan bağlılığını gördüler. TC'nin Kürdistan'da uyguladığı insanlık dışı vahşeti insanların mesajlarında gördüler. Kürt ve Kürdistan meselesine kulaklarını kapamış ve TC'yi ısrarla destekleyen çevrelere yaptıkları işin kötülüğünü haykıran bu festivalin elbetteki uluslararası etkisi küçümsenemezdi. Bütün dünya ilk kez bir ulusal kurtuluş hareketinin Avrupa'da yüzbinlerce insanı bir araya getirmesine tanık olacaktı. Bu durum kimin terörist kimin bir halkın temsilcisi olduğunu bir kez daha açığa çıkarmıştır. İşte bunun etkisini sınırlama terörist TC için kaçınılmazdı.

Diğer taraftan TC büyük bir çözülüşü yaşıyor. Bu çözülüş askeri, siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel olmak üzere her alanda tam bir iflas durumunu dayatıyor. Daha bir ay önce Tansu Çiller'in "bu devlet bitmiştir" cümlesi hatırlardadır.

Askeri anlamda Türk ordusu Kürdistan'da gerilla güçleri karşısında bitişi adım adım yaşamaktadır. Kürdistan'ın önemli kırsal alanlarını kaybetmiş ve kentlere sıkışmıştır. Dünya'ya meydan okuyan ve komşu halkların başında demoklesin kılıcı olarak duran Türk ordusunun büyük bir psikolojik savaşla birlikte yürüttüğü en son ve en geniş kapsamlı operasyonu fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Daha yirmi gün öncesine kadar öldürülen yüzlerce "terörist"den bahseden TC kaynakları, bugün sanki Kürdistan'da hiçbir şey yokmuş gibi operasyonlardan bahsetmiyor. Ordunun son operasyonlardaki başarısızlığını ve genel anlamda tükenişini gizlemek içinde Mehmet SİNCAR'ın ve Metin ÖZDEMİR'in katledilmesine ihtiyaç duydular.

Bir başka açıdan yaklaşacak olursak, bu cinayetin devletteki çözülüşü durdurma amaçlı olduğu görülecektir. Gerilla karşısında başarılı olamayınca halk üzerinde sonuç almaya çalışmaktadır. TC'nin ordu güçleri Kürdistan'da tamamen şehir merkezlerine çekilmişlerdir. Şehirlerin elinden çıkması demek, Kürdistan'ın özgürleşmesi ve TC sömürgeciliğinin bitişi demektir. Bu kentlerin en başında ise Diyarbakır ve Batman gelmektedir. Uzun süreden beridir buralarda uyguladığı kontrgerilla cinayetleri ile halkı sindirmek, kaçırtmak ve gerilla ile karşı karşıya getirmek amaçlanmıştı. Sıradan insanların öldürülmesi artık kendileri için yeterli olmadı. Mehmet SİNCAR'ın öldürülmesi halkı sindirmek amacı ile de yakından bağlantılıdır.

Mehmet SİNCAR'ın, bir taraftan da DEP milletvekili olması itibarıyla, DEP'e de sunulan bir mesaj olmaktadır. Bu mesaj aynı zamanda bütün legal demokratik çevrelere de sunulmaktadır. Kürdistan'daki kirli savaşa gözlerinizi kapatın, kulaklarınızı tıkayın denmektedir. Bir takım köşe yazarlarının açıkça DEP'in bunu hak ettiğini yazmaları, DEP'in devletin katliam girişimlerine birazcık olsun ses çıkarmasından kaynaklanmaktadır.

Gerek yurtsever basın olsun, gerek demokratik kitle örgütleri olsun, gerekse demokratik siyasal parti olsun, tükenen TC'nin artık hiçbir şeye tahammülü kalmamıştır. Yazarların, aydınların ve milletvekillerinin katledilmesi demokratik çevreleri susturma, sindirme ve kendi kendisini tartışır hale getirmeyi de amaçlamıştır. Bu terör yöntemiyle kendisine karşı oluşacak muhalefeti de bastırmayı hedefliyor. Nitekim bu saldırının Demirel ve Yaşar Kaya görüşmesinin hemen ardından gelmesi anlamlıdır ve Demirel ile direk bağlantılıdır.

Gerilla güçlerinin başarılı ve keskin vuruşları karşısında dağılışı yaşayan TC, gündemi çarpıtma, halkı sindirme, demokratik çevreleri susturma temelinde gerçekleştirdiği Mehmet SİNCAR katliamından kendisini ucuz sıyırmaya çalışmaktadır. Oysa her şey açık ve ortadadır. Bu noktadan sonra TC'nin suçlu yaratma çabaları, gerçekleri gizlemeye yetmeyecektir. Ancak kendisini kurtarmak için daha önce piyon olarak kullandığı bazı güçleri gözden çıkaracağı ve hatta darbeleyebileceği kamuoyu nezdinde açığa çıkmıştır. Daha önce katledilen yüzlerce yurtsever insanın faili bulunamazken, bölge valisi son cinayeti çözdüğünü söylüyor ve televizyonlar bazı isimler veriyorlar. Oysa cinayet ile ilgili olarak Hatip Dicle'nin açıklamalarında bölge valisinin de adı geçmektedir. İtirafçı, katil Alaattin Kanat'ın bizzat Ünal Erkan tarafından yönetildiği gazetemiz tarafından daha önce belgelerle ortaya çıkarılmıştı. Böyle çabucak suçlu yaratma çabaları olayın direk devlet ile bağlantısını ortaya koymaktadır.

Devletin demokratik kitle örgütlerine yönelik bu sindirme eylemine karşı geniş bir demokrasi cephesi ile karşı durmaktan başka çare yoktur. DEP Mehmet SİNCAR'ın anısına böyle bir cepheyi zaman geçirmeden ve kararlıca örgütlemek durumundadır. DEP'i sindirme ve birliğini parçalama temelindeki saldırılar ancak bu temelde boşa çıkarılabilir.

Kahraman gerillalarımızın her gün gürleştirdiği özgürlük ateşi Frankfurt'ta

BERXWEDAN'DAN

100 BİNİN ÖZGÜRLÜK HAYKIRIŞIYLA BÜTÜNLEŞTİ

Evet, Önderliğe ölesiye bağlılık... Yüzbini aşkın kitlemiz tüm engellemelere rağmen, tüm baskılara rağmen, ülkesinden binlerce kilometre uzaklıkta Önderliğine ölesiye bağlı olduğunu tüm dünyaya bir kez daha Almanya'nın Frankfurt şehrinde gösterdi. Ülkenin dört bir yanında şahlanan gerillasıyla bütünleşen yüzbinlerin, haykırışı buram buram kokan özgürlük ve bağımsızlık rüzgarlarını Avrupa'nın göbeğinde estirmesi, Kürt halkının dizginlenemez şahlanışının ta kendisidir.

Düşman, ülkemizi ateş çemberine almak istemektedir. Düşman, ülkemizi göç edilmesi gereken bir coğrafya olarak sunmaya çalışmaktadır. Düşman, ülkemizi her türlü işkencenin meşru olduğu, hiçbir kural ve kaidenin geçmediği ve geçmeyeceği bir cehennem olarak insanlarımıza sunmak istemektedir. Düşman, ülkemizin sömürge olmasını ve böyle kalmasını Allah'ın bir takdiri olarak halkımıza sunmaktadır. Düşman, bizi kendi ülkemizde kendimize düşman etmek için, kendisine bağımlı bir uydu kişilik yaratmak istemektedir. Kısacası, düşman, her türlü fitne ve fesatlığa zemin hazırlayarak, halkımızı birbirine düşürerek, kendisine hayrı olmayanın başkasına hayrı olmaz mantığını geliştirerek kendisinin kölesi yapmaktaydı.

Düşmanın yüzyıllardır cehennem ettiği ve halkımızın da bu cehennemde bulunan zebaniler olarak kabullenilmesini sağlamanın keyfini yaşarken, tarihin bu pis gidişini tersine döndüren PKK'nin ortaya çıkmasıyla yüzyıllardır süren saltanatın da sonu görünmeye başladı.

Oysa yeryüzünün cenneti, uygarlığın beşiği olarak doğası, zenginlikleri ile Kürdistan coğrafyasına kim egemen olmak istediyse, hemen Kürdistan'a koştu. Tarih belki de iyilik ile kötülüğü en çok ülkemiz topraklarında çatıştırdı. Her gelen "Tanrı cenneti bana yad etti" dedi ve herkes tam aksine cehennemi getirdi. Kimse "ben kötüyüm" demedi. Kimileri "Tevrat"ı getirdi, kimileri "Zebur"u, kimileri "İncil"i getirdi, kimileri "Kuran"ı. Yemin bile ettiler. Bazıları uzanıp "Toprak ana"yı bile öptüler hayasızca. Bazıları at oynattılar pervasızca. Kimi yurdum diye ağıt yaktı sinsice, kimi hançerledi alçakça. Kürdistan kanmadı bir türlü. Savaştıkça çelikleşti, direndikçe yaşadı ve gerçek sahiplerine, Kürde böyle biçim verdi. "Ben kimseye yar olmam" dedi Kürdistan. Kimini doğasında yendi İskender gibi, kimini ateşinde yaktı Dehak gibi. Kimini zenginliğinde eritti, Akkoyunlular-Karakoyunlular gibi. Kimine karşı sahiplerini korudu, Araplar, Osmanlılar gibi.

Kürdistan doğası, coğrafyasıyla savaştıkça insanını savaşçı kıldı, direndikçe Kürdü direnişe zorladı. Ve Kürt insanı savaştıkça, direndikçe yaşadı. Kürdün yaşam tutkusu, geleceğe özlemi buna bağlı gelişti. Talancı, vahşi düşman saldırdıkça, Kürt insanı Kürdistan'ın kalbine, Botan'a sığındı. Çünkü kalbi hep temiz kan istiyordu. Savaşçılık, direniş ve cesaret, kahramanlık, yiğitlik ve Kürt Botan'da merkezileşti. Hançer darbeleri kalbe yöneldikçe Kürdistan'ın uçsuz bucaksız, aşılmaz bedeni, dağları, ovaları ani refleksle harekete geçti. Kuzeyde Ağrı-Zilan, kuzeybatıda Garzan dağları, batıda Amed ovası, güneyde, Cudi ve doğuda Zağroslar hep Botan'ı korudu. Kürt insanı Botan'da yaşadıkça, Ararat-Zilan-Munzur kadar ah çekti, Cudi kadar direndi, Garzan-Zağroslar kadar sert ve aşılmaz, Amed ovası kadar yumuşak ve cana yakın oldu.

Botan Kürdü korudu, ta ki temiz kan kirini-pasını talancının, barbarların şehirlerine atana kadar. Ne zaman ki düşman, Kürt insanının kanına girip şehre çekti, işte o zaman uygarlık adı altında ihanet, toprak anaya ve oğullarına en zalim ve alçak hançeri sapladı. Böylece yıkılmaz kaleler, geçit vermez dağlar, Kürdistan'ın zenginlikleri, savaşkan sert doğası, yumuşak ovaları, Kürdün şekillenen kişiliği birer birer zaptedilmeye başlandı. Pe-

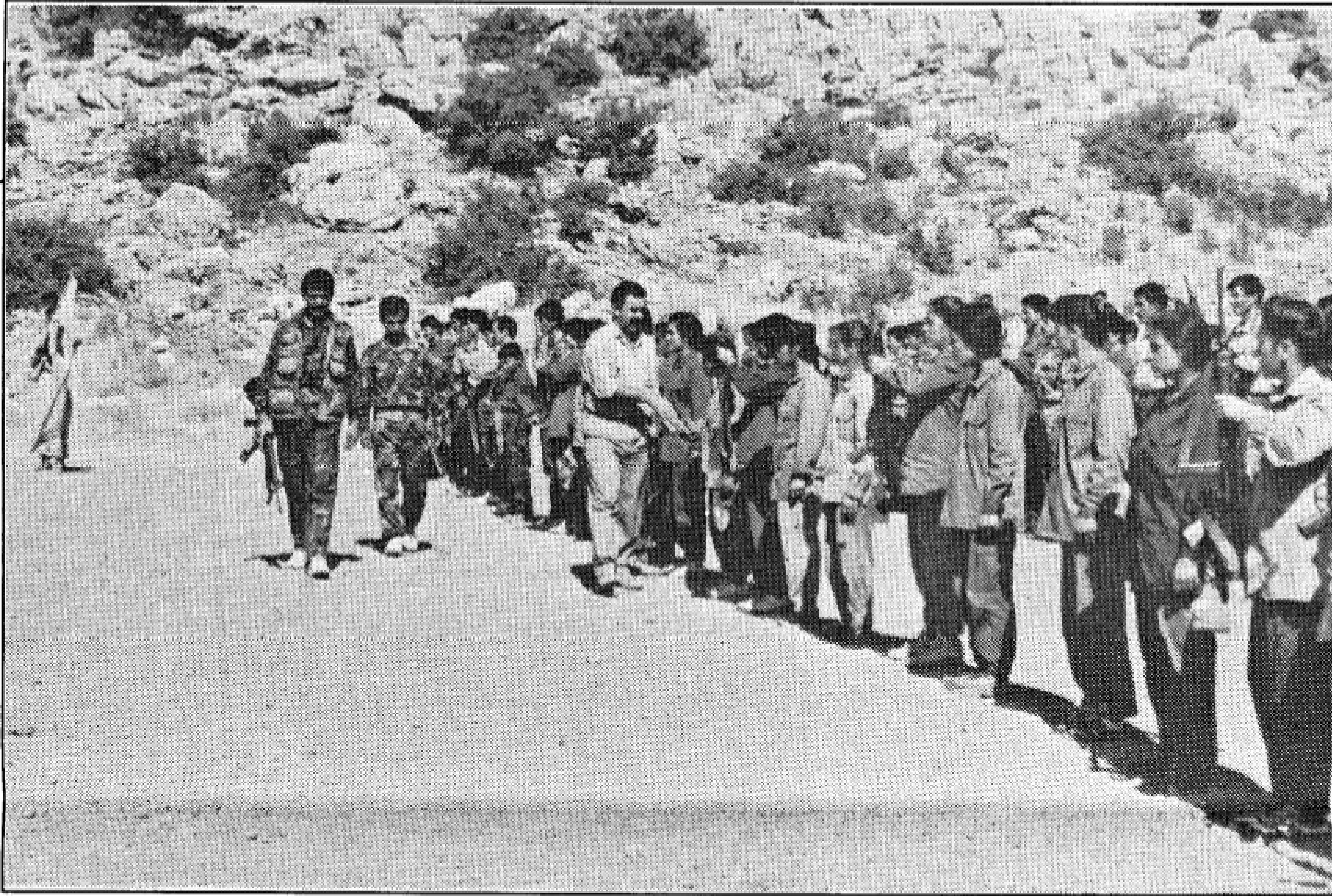
şısıra isyanlar ağıtlara, zenginlikler talana, kaleler kışlalara, ovalar şehirlere, şehirler zindanlara, Kürt Arap'a, Türk'e dönüştürülmeye başlandı. Tek direniş kaleleri dağlar kaldı. Kürt insanının yiğitliği, cesareti, kahramanlığı, sertliği, cana yakınlığı, güzelliği, temiz ve saflığı dağlara sığınmak zorunda kaldı. Artık kartallar gibi yükseklerde uçmaya, avını orada aramaya koyuldu. Onun bilim, felsefe, sanat ve edebiyatı dağlarla sınırlandı. "Uygarlığa" yem olmak istemeyen dağlara çekildi. Çoğunu da "uygarlık" alıp çalıp götürdü. Kürt parçalandı, Kürt nimetini artık Kürdistan anadan çok başka yerlerde aramak zorunda kaldı. Kürt insanı hep düşman eli görmüştü. Kaçıyordu, hep zorbayı görmüştü. Dağlar onun cesaret, yiğitlik ve kahramanlık kaynağıydı. Coşkun ırmak, nehir ve çayırlar onun coşkusunu ancak dağda gördü. Halbuki eskiden.... eskiden Kürdistan topraklarında hiçbir şey birbirine yabancı değildi. Ta ki yabancılar gelene dek. Onların gelişi, insanı insan yapan doğaya, oğulu doğuran anaya, kardeşi koruyan kardeşe, bireyi kendi toplumuna yabancı etti, düşman kıldı. Kürdistan'ın uçsuz bucaksız zenginliğine sığmayan ruhu gittikçe daraldı, Botan'a sıkıştı, orada da sıkışıp cılızlaşmaya, sönmeye yüz tuttu. Ta ki Mazlumlar, Kemaller, Hayriler direnişlere, Mahsumlar kahramanlaşana, sabırlar isyanlara dönüşene kadar.

Evet, bugün sabırlar isyanlaştı, Mazlumlar kahramanlaştı. Bugün önderlerimiz, kahramanlarımız milyonlaştı, Kürdistanımız direniş kalesi haline dönüştü. Düşmanın bizi dört bir yana savurarak yok etmek istemine karşı bugün direniş ve kahramanlıklarla tüm halkımız PKK'lileşti. Yüzbini aşkın emekçi ve fedakar halkımızın Frankfurt stadında özgürlüğü haykırması bunun en büyük ifadesidir.

Alman devletinin festivali engellemek için öne sürdüğü gerekçelerin hiçbirinin tutmaması, hem Alman devletinin çabalarını boşa çıkardı, hem de TC'nin özlemini yıktı. Avrupa tarihine baktığımızda, hiçbir yabancı örgütün bu alanda, bu kadar insanı bir araya getiremediği görülmektedir. ERNK'nin bu muhteşem kitle toparlayıcılığı, tüm dünya ulusları için yurtdışında devrimci çalışmaların nasıl sonuç aldığını gösteren bu tarzı bir miras, bir örnek tavır olarak tarihte yerini aldı.

100 bini aşkın Kürdistanlı kitlenin tek yürek, tek vücut oluşu, insanlarımızın ölesiye Önderliğine bağlılığın da en somut ifadesidir. Halkımız, coşkulu olduğu kadar da sabırlı olduğunu bir kez daha gösterdi. Alman polisinin provokasyon çabalarına karşı soğukkanlılığını koruyarak festivali sonuçlandırdı. Festivalimizin dünyaya verdiği çok büyük mesajlar vardı. Kürdistan özgürlük mücadelesinin tüm Kürt vatandaşlarını en sıkıca sarmaladığını, Kürt insanının Önderliğine ölesiye bağlı olduğunu, TC'nin giriştiği psikolojik propagandaların tümünün boş birer yalandan ibaret olduğunu gözler önüne serdi. Bazı Avrupa devletlerinin, "ERNK halktan zorla para alıyor" tezinin de sonu oluyordu. 100 bin kişinin zorla toplandığını hiçbir aklı başında kişi iddia edemez. PKK'nin gücünü gönüllü kitlesinden aldığının, mücadelemizin tamamen halka dayandığının bir kez daha ispatı oldu.

Ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketleri tarihinde, bu düzeyde örgütlü yüzbinleri bir araya getirebilme gücünü göstermek çok önemli bir tarihi olaydır. Bu düzey, PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemizin de ulaştığı aşamayı ve bunun gelecekte nasıl bir gelişmeyi yakalayarak zafere gideceğini göstermektedir. Nitekim doğru önderlik yapılması durumunda bu kitle bir devrimin zaferi için fazlasıyla yeterlidir. Dünyanın dört bir yanına dağılan Kürtler, bu festival gerçeğinde görüldüğü gibi, hiçbir halkta olmadığı kadar bir araya geliyor ve birleşiyorlar. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde halkımız daha fazla birleşecek, daha sağlam örgütlenecek, daha fazla yüklenecek ve kesin kazanacaktır.

Başkan APO'nun festival mesajı:

Emekçi Kürdistan halkının büyük ulusal birlik ve özgürlük gecesini selamlıyorum. Siz değerli çilekeş emekçi halkımız, böylesi tarihi bir günde ve belkide en büyük birlik, özgürlük günlerinden birisini yaşayarakta bu büyük coşkuyu iliklerinize kadar duymakla ne kadar mutlu ve haklısınız diyorum. Bu günleriniz, bu büyük özgürlük bayrağınız ülkemizdeki büyük mücadelenin tohumu oluyor, onu en zor koşullarda ve yaban ellerde hiçbir ulusa, sahip olamayacağı kadar anlamlı büyük bir birlik oluyor. Siz değerli halkımız böyle bir olayı yaşamakla yepyeni bir yaşamın içinde olduğunuzu ve bu yaşamın çok değerli bir yaşam olduğuna, bunun bir mucize olduğuna eminsiniz. Doğru yaşam, şerefli, namuslu yaşamın tek biçiminin bu olduğuna, iman dediğimiz, inanç dediğimiz değerler adına ne varsa onun bu olduğuna eminsiniz.

Siz yurtdışına kaçırılan emekçiler aslında büyük bir komplonun içinde bitirilmek istendiniz. Başından günümüze kadar otuz yıldır sizi oraya taşırırken yalnız yetmeyen Türk sömürgeciliği emperyalist ağa-babalarıyla birleşerek sizi orada daha da dirilmemecesine bitirmek istediler. Daha uzun vadeli bir köleliğe yatırıp her türlü baskıyı ve sömürüyü sürdürmek istediler. Bundan hiç kuşku olmasın, ve özellikle 12 Eylül faşizminden sonra ülkemiz gerçekten bir soykırıma, bir göçertmeye, bir tehcire mecbur bırakıldı. O bildiğiniz büyük operasyonlar, işkenceler sizi o topraklardan boşaltmak içindi ve bu bir özel savaş gerçeğiydi. Kendiliğinden, ekonomik nedenlerle göçerttirmedi. Onlar önce yoksulluğu, daha sonra zoru dayattılar ve sizi kaçırttılar. Bilmeden bilinçsizliğinizle, örgütsüzlüğünüzle oynayarak bunu yaptılar. Büyük oyun budur ve unutmayınız ki emperyalizmin yoz ve ağır işlerinde tüketildiniz mi, ülkeyi de bu temelde oraya bağladınız mı bir yerde iki zinciri kendinize takmış olursunuz. Emperyalizmin zinciri Türkün zincirinden daha bağlayıcıdır. Buna kurban edilmek istendiniz.

Biz daha yurt dışına çıktığımızda sizlere el atmak istedik. Ülkeye ne pahasına, ne olursa olsun yönelelim derken, ülkeye dönüşü ne pahasına olursa olsun gerçekleştirirken bir elimizi de size uzattık ve sizi ülkeye bağlamak istedik. Beyninizi, ruhunuzu bağlamak istedik ve başta artan zincir kalabalığından başlamak üzere ilk şehitler daha 82'de size o saflarda akıp ülkeye ulaştı. Geri dönüş, ülkeye dönüşü biz sadece burada yapmadık. Avrupa'dan da ülkeye dönüşü yaptık. Ruhen yaptık, fikren yaptık ve kahraman militanlarımızla yaptık. Yüzlerce genci sizin oralardan ülkeye aktardık ve bu yıllar aynı zamanda oranın çok değerli militanların da, bu gerçekten her birisi bir abide değerinde olan şehitlerin anısıyla sizler kazanıldınız, ülkeye bağlandınız ve böylece bu büyük oyun biraz boşa çıktı. Bir ulusun, bir halkın üzerine böylesine çirkince bir oyun aslında başka yerde oynanmamıştır. Oyunların içyüzünü şimdi biliyorsunuz. Nasıl keşliğe, nasıl yozluğa bulaştırılmak istenildiği, gençliğimizin, bütün bölgelerimizin nasıl zindanlara, Avrupalara doldurulduğunu biliyorsunuz. Kaçakçı şebekeleri polisle nasıl içiçedir, Alman polisiyle, bilmem Türk polisiyle nasıl ülkemiz elbirliğiyle boşaltılmıştır? Hepsini biliyorsunuz ve bu suçu partimize bulaştırmak istediler. Kendi suçlarını bulaştırmak istediler ve Avrupalı emekçilerini, Alman emekçilerini de şovenizme çekerek, sağcısını körükleyerek bir taşla birkaç kuş vurmak istediler. Bunun için provokasyonlar yaptılar. Papa provokasyonu, Basel provokasyonu, o sahte Düsseldorf mahkemeleri, o bir sürü bildiğiniz oyunlar tezgahladılar. Kürt meselesini gözardı etmek için Türkler yakılıyor, "Türk evlerini kundaklıyoruz" diye provokasyonlar düzenlediler. Büyük Brüksel yürüyüşünü yaptınız, sahte veya sözüm ona birkaç ne idüğü belirsizi kullanarak bir-iki Türk'ü yaktılar. Yine büyük özgürlük, birlik yürüyüşünü yapıyordunuz, yine beş tane zavallı Türk'ü yaktılar. "Mesele Kürt meselesi değildir, zorlanan, yakılan Türklerdir", gerçekten tarihte binlerce böyle provokasyonu vardır. Avrupa'da da bunu yaptılar. Sizin birliğinizi, sizin özgürlüğünüzü, sizin tarihi adımlar atmaya başladığınız bugünleri boşa çıkarmak için bunu yaptılar. Bunlar büyük oyundur ve elbirliğiyle yaptılar, emperyalist hükümetlerle.

Şimdi bütün bunlara rağmen siz ayaktasınız. Birliğiniz daha da güçlensin. Büyük özgürlük yürüyüşünüz böylesine tarihi bir aşamaya gelip dayandı. Bu bir zaferdir ve bu zafer otuz yıllık sürgün politikasına, göçertme politikasına, yozlaştırma politikasına, keşleştirme politikasına, insanlıktan çıkarma ve her türlü köleliğe bulaştırma politikasına, vatansızlaştırma, kimliksizleştirme politikasına karşın bir zaferdir. Ve küçümsemeyin. Yüzlerce şehidin kanı pahasına sizin aranızdan çıkan, sizin oradan gelen, yine binlerce ülkedeki şehidin kanı pahasına gerçekleşen bir zaferdir.

Siz değerli emekçiler, dostlar!

Bu büyük özgürlük gününü kutlarken ülkemiz de büyük bir savaş verildiğini ve bu savaşın dev adımlarla ilerlediğini bilmelisiniz. Gerçekten 9. savaş yılını geride bırakıp 10. yıla girerken bütün dünya arkasında da olsa, bütün yol yöntemi denese de düşman bitiktir. Doğru savaş tarzımız, azmimiz, irademiz, tahammülümüz, sabrımız, cesaretimiz, fedakarlığımız düşmanı Kürdistan'da çiviletti adeta ve inanmalısınız ki değil ilerleme, nasıl bu bataktan kurtarılacağını ancak bu düşman düşünebilir. Ona başka bir şans, hakkı tanımayacağız. İşkence yapabilir, masum insanları veya kendine göre insanlarımızı şurda burda yakalayıp vahşice işkenceyle katledebilir. Daha fazla yapabilir. Bu onun daha da zavallılaştığını, hiçleştiğini gösterir. Daha fazla oyunlar da tezgahlayabilir, katliamlar da yapabilir. Bu onun güçlü değil güçsüzlüğünü gösterir. İnanmalısınız ki savaş başarı yolunda 10. yılında daha da tırmanacaktır. Ve biz bu 10. yılı zafer yılları haline dönüştürmek için, nihai zafere en çok yaklaştığımız, ülkeyi bağımsızlığa ve eğer birlik istiyorlarsa eşit ve özgür temelde Türk halkıyla ve Ortadoğu halklarıyla bu koşullarda özgür iradeyle birleştirmeye en çok yaklaştığımız bir yıl haline getiririz. İstiyorlarsa savaşla, istiyorlarsa barışla. Hepsine hazırlığımızı yapmışız. Buna gücümüz vardır, hazırlıklarımız vardır. Beklenmedik ve kendi kendimizi vurmazsak böylesine büyük bir gelişmeyi hiçkimse önleyemez.

Sizin bu büyük gecenizde bizim size söyleyebileceğimiz cevap; ülkemizde büyük savaş ve bu savaşta kazanma selamıdır. Ve sizden de istenilen bu savaşa büyük katılımdır. Bu yıl siz de katılımınızı kat be kat arttırın. Ruhta, beyinde, maddi-manevi katılımda ülkeye dönüşü yapın. Ruhunuz dönsün, bütün çevreniz dönsün, diliniz dönsün, bütün varlığınız dönüş yapsın. Sizin de ülkeye, savaşan savaşçılara vereceğiniz cevap budur.

Bu büyük gecenizi bu temelde karşılamaya çalışıyoruz. Bu gecenin oluşumunda, bu gecenin gerçekleştirilmesinde en büyük pay sahibi olan şehitlerimizi, bir kez daha anıyoruz. Ve bize selam yollayan, hal hatır soran hepinize selam yolluyoruz.

Bundan sonra bu gece kadar yaşamınızın sürekli coşkulu, dolu, başarılı olmasını diliyoruz. Siz tüm gurbetteki emekçilere, özellikle çocuklara, hepinize ve dostlara, büyüklere saygılarımızı, bütün o insanlarımıza sevgilerimizi sunuyoruz.

Tekrar 15 Ağustos Atılımı'nın bir bayram gibi hepinize kutlu olmasını diliyorum ve tekrar diyorum; **Yaşasın Büyük Ulusal Birlik ve Özgürlük Gecemiz.**

Sizin bu büyük gecenizde bizim size söyleyebileceğimiz cevap; ülkemizde büyük savaş ve bu savaşta kazanma selamıdır.

"II. Uluslararası Kürdistan Festivali, özgür Kürdistan'ı müjdeliyor"

Botan'dan, Serhat'tan, Dersim'den, Nurhak'tan, Mardin'den, Amed ve Kürdistan'ın bütün coğrafyasından kopup gelen özgürlük çığlığı, Avrupa'da yüzbini aşan Kürdistanlı ERNK taraftarının yüreğinde muhteşem bir insan seline dönüştü. Frankfurt'ta 4 Eylül 1993 tarihi, bir kere daha Kürtlerin şahlandığı ve dosta düşmana gerekli mesajı verdiği gün oldu.

Festivale yüzbinin üzerinde Kürdistanlının katılacağını sezen TC, daha ilk günden başlayarak engellemek için her türlü yöntemi denedi. Başta Hürriyet ve Milliyet gibi halkımızın düşmanı gazeteler olmak üzere, Türk basını, festivali engellemek için birçok yönteme başvurdu. Türk konsolosluğu Franfurt'ta festivali engelleme bürosuna dönüştü. Bonn büyükelçiliği Alman polisini de arkasına alarak her türlü çabayı seferber etti. 2. Uluslararası Kürdistan Festivali'ni boşa çıkarmak için akla hayale gelmeyecek yöntemler denedi. Fakat tümü mücadelemizin sıcaklığı karşısında çaresiz kaldı. Halkımız, görkemli gününü bunların tümünü aşmanın ve yenmenin zevkini de yaşayarak bir zafere dönüştürdü.

Sömürgeci faşist Türk devletinin, kimyasal silah kullanımından tutun, her türlü vahşeti uyguladığı ülkemize ve halkımıza büyük bir destek anlamına gelen 2. Uluslararası Kürdistan Festivali'ni boşa çıkarma çabaları bununla bitmedi. Batman'da ardısıra katledilen yurtseverlere aynı gün DEP milletvekili **Mehmet Sincar** ve DEP il yönetim kurulu üyesi **Metin Özdemir**'de eklendi. Terörün başı olan, katil Demirel ve Çiller yönetimi ile onlara talimat veren özel savaş kurmayları, gerilla güçleri karşısında perişan olunca ve hergün büyük darbeler yiyince, provokasyon ve kontrgerilla eylemleriyle sonuç almaya çalıştı. Ve cevabını yüzbini aşan insan selinden aldı. O insan seli ki, **BIJÎ SEROK APO** sloganını festival boyunca hiç dilinden düşürmedi. Tüm Kürdistanlıları ve Kürdistan'ı yüreğine sığdıran ulusal önderine bağlılığı, ayakta attığı sloganlarla, yaptığı zafer işaretleriyle dillendirdi. Düşmana ve onun işbirlikçilerine unutulamayacak bir cevap oldu.

Bu festivalin en önemli özelliklerinden birisi de, uluslararası şahsiyetlerin gösterdiği ilgi ve verdikleri destekdi. İnsanlığın değerli dostları, Frankfurt stadyumuna gelerek, halkımızla dayanışma içine girdiler, TC'yi ve onun terörist uygulamalarını teşhir ettiler. Tüm dünyaya seslenerek, Kürdün özgürlük talebine kulak verilmesini istediler. Halkımızın öncüsü PKK'yi, ERNK'yi, ARGK'yi selamladılar. Ulusal önderimiz Başkan APO'ya dostluk mesajlarını sundular.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve onun öncüsü PKK'ye terörist diyenler, yüzbini aşkın yurtseverin bu şahlanışına acaba ne diyecekler. Yoksa "yüzbin terörist" ifadesini mi kullanacaklar? Bu festival sadece Frankfurt'ta gelen yüzbini aşkın kitlenin değil, yürekleri onlarla birlik olmuş milyonlarca Kürdistanlının çıkış günüydü, şahlanış ve cevap günüydü.

Avrupa'da bir araya gelen yüzbini aşkın Kürdistanlı yurtsever, uluslararası gericiliğin bütün engelleme çabalarına ve festivali boşa çıkarma çabalarına rağmen, özgürlüğü ve bağımsızlığı hak ettiğini göstermiştir. İnsanlık tarihi boyunca hiçbir halk, Kürt halkı kadar ülkesinden zorla kopartılmamış, kendi benliğinden uzaklaştırılmamış, kendisine düşman hale getirilmemiş ve çağla bağları bu kadar kesilmemiştir. Yani hiçbir halkın Kürdistan halkı kadar şiddetle insanlaşmaya, birliğe ve ülkesini yaşamaya ihtiyacı olmamıştır Kürdistan halkının ve ülkesinin binlerce yıllık tarihi gerçekliği işte budur. Tarih içinde yitip giden bir halk ve yabancı egemenlerin çizmesi altında bir ülke gerçekliğidir, Kürdistan.

Bügün ise Kürdistan halkı, Başkan APO'nun komutası altında PKK öncülüğünde, en çok neye ihtiyacı varsa bir bir ulaşıyor. Kürdistan'dan koparılan halkımız da, ruhunda bizzat ülkeye dönüşü ve ülkeyi yaşadığını göstermiştir. Kürdistan halkı, ulusal benliğine ve birliğine kavuşuyor. Bağımsızlık ve özgürlük çağını binlerce kahraman şehidiyle yakalıyor. Ve Kürdistan halkı çürümeye doğru giden insanlığa bir alternatif hareket olarak insanlığı gösteriyor. İşte Frankfurt'daki 2. Uluslararası Kürdistan Festivali. Kürdistan halkının binlerce yıllık tarihinde yitirdiği her şeyini bu yıllarda kazandığını ve kazanmaya devam edeceğini dosta ve düşmana açıkça göstermiştir.

Avrupa'da yüzbinlerce Kürdistanlıyı bir araya getirmek aynı zamanda bir tarihi gerçekliğin de adı oluyor. Dünyada hiçbir ulusal kurtuluş hareketi kendi ülkesinin dışında, hele hele Avrupa'da yüzbinleri bir araya getirememiş ve tek ses, tek yürek, ülkenin kurtuluşu davasına seferber edememiştir. Birçok Avrupa devleti bile herhangi bir etkinliğe bu kadar kitleyi katabilme gücünde değildir. İşte Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve onun öncü gücü olan PKK, kendisine has taktikleri ve insanlık hareketi olarak böyle bir gerçekliğin yaratıcısı olduğunu, bu festivalle bir kez daha göstermiştir. Bu gerçekliğe Avrupa devletleri dahi şaşırmışlardır. Halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini her türlü insanlık dışı kirli yöntemle boğmak isteyen, TC'ye yaptıkları silah ve para yardımıyla ayakta tutan, halkımızın vahşice katledilmesinde, köylerimizin yakılıp yıkılmasında, insanlarımızın işkenceden geçirilmesinde, katledilmesinde pay sahibi olan kimi devletlerin temsilcilerinin dahi festivale mesaj göndermeleri halkımızın ve öncüsü PKK'nin gücünün ispatı ve tüm dünya tarafından kabul edilmesi oluyor. Kürdistan halkı, bütün dünyaya bu anlamıyla çok önemli bir mesaj sunmuştur. Halkımızı "terörist" olarak nitelendirenlerin dilleri çözülmüş maskeleri düşmüştür. Kimin terörist olduğu Frankfurt'ta bir kez daha açığa çıkmıştır. Dostlarımız Kürdistan halkının ve ülkesinin bu haklı ve meşru konumundan sonuna kadar güç almalıdırlar. Kürdistan halkının kararlılığından ve barışa olan özleminden güç alarak, terörist TC ve yandaşlarının insanlık karşısındaki konumunu ortaya sermede halkımızın dostlarına da önemli görevler düşüyor. Kürdistan halkının mücadelesi karşısında, katliamcı TC ve onun yandaşları teşhir olmuşlar ve çöküşe adım adım yaklaşıyorlar.

2. Uluslararası Kürdistan Festivali ulusal birlik ve direniş ruhunun Avrupalarda da kök saldığını göstermesi yanında, dünya insanlığıyla Kürdistan'daki insanlık mücadelesi arasında bir köprüde olmuştur. Bu aynı zamanda TC'nin ve uluslararası gericiliğin mücadelemizi tecrit etme, sınırlama ve Kürdistan'la sınırlı tutma çabalarına verilmiş çok açık bir cevap olmuştur. Köprü olma rolü Avrupa'daki insanımızın, Kürdistan'daki özgürlük savaşına katkısının küçümsenemeyeceğini ve daha fazla yüklenilmesi gerektiğini gösteriyor.

2. Uluslararası Kürdistan Festivali, Kürt ve Kürdistan sorununun çözümünü ısrarla PKK ve Başkan APO'dan ayrı görmek isteyen kimi işbirlikçi çevrelere, TC'ye, onun yandaşlarına ve dünyayı istedikleri gibi şekillendirmeye çalışan çevrelere halkımızın verdiği güçlü bir yanıt olmuştur. Yaşasın Başkan APO, yaşasın PKK, yaşasın ERNK, yaşasın ARGK diye haykıran o büyük insan seli Kürdistan sorununun muhatabı ve çözüm yöntemini tüm dünyaya gösterdi. Bunun karşısında direnenlerin sağır, dilsiz ve kör olması bir yana, kitlelerin tarih yapma konusundaki gücünü de hafife alıyorlar. Ya özgür Kürdistan ya ölüm diye haykıran bu insan seli, Kürdistan devriminin halklaştığını ve zafere yakın olduğunu, hem de Avrupa'da bir kez daha dünyaya ilan etti. Kürdistan'da "PKK biziz bizi bombalayın" diyen halkımızın kahramanlığına ve fedakarlığına, Avrupa'daki halkımız ve dostlarımız "PKK insanlık için bir alternatiftir ve vazgeçilemez" sloganlarıyla karşılık vermişlerdir. Daha dün Bochum'da, Bonn'da, bugün Frankfurt'ta özgür Kürdistan için ayağa kalkan, Kürdistan'ı Avrupa'da yaşatanlar, PKK öncülüğünde zaferin teminatı olan kahraman gerillaya anlamlı mesajlar sundular. Ve her cephede zaferin Kürdistan halkının ve insanlığın olacağını gösterdiler.

Kürdistan'ı Avrupa'da yaşatan kahraman halkımız ve dostlarımız

2. Uluslararası Kürdistan Festivaline olan yoğun ilgi ve desteğinizle bütün dünyaya çok anlamlı mesajlar verdiniz. Bu özgürlük özleminiz, coşkunuz ve Kürdistan'a olan bağlılığınızdan dolayı sizleri selamlıyoruz. Kürdistan halkının önderliğine ve savaşına olan bağlılığının özgür Kürdistan festivalininde müjdecisi olduğu açıkça görülmektedir.

Artık Kürdistan'daki mücadelemiz, çözüm aşamasına gidiyor. Tüm coğrafyamıza yayılan gerillamız ve ayağa kalkan halkımız zaferin teminatı olarak başarılarına sürekli yenilerini ekliyor. Kürdistan artık devletleşiyor ve halk demokrasisi için gerekli tüm siyasi, askeri, sosyal, ekonomik ve kültürel kurumlaşmasını tamamlıyor. Bu yıllar Kürdistan halkı ve ülkesi için mutlaka kazanılması gereken yıllardır. Halkımız, tarihte ilk kez böylesine tarihi bir anı yakalamış ve zafere elini uzatsa koparacak kadar yaklaşmıştır. Kısacası buna özgürlük ve bağımsızlık için olağanüstü önemli bir dönem diyebiliriz. Bu olağanüstü döneminde sıradan katkılarla karşılanması mümkün görülmemektedir.

Halklaşan bir hareketin ve devletleşen bir halkın görevleri dar bir alanla sınırlanamaz. Çok kapsamlı ve çeşitli görevler vardır. Kürdistan halkının her ferdi ister Kürdistan'da olsun, ister Türkiye metropollerinde olsun, isterse Avrupa'da olsun çeşitli ve kapsamlı görevlerle karşı karşıyadır.

Frankfurt'taki muhteşem festivalle TC'yi ve onun işbirlikçilerini şaşkına çeviren halkımız Bunu Kürdistan davası için asla yeterli görmemelidir. Avrupa'da görevler daha çeşitlenmiş ve kapsamları genişlemiştir. Döneme mutlaka yüklenip kazanmak gerekir. Bu olağanüstü dönemde, bütün dünya Avrupa'daki Kürdistanlıların fedakarlığını ve ülkesine bağlılığını görmelidir.

Dönem özgür Kürdistan için seferberlik dönemidir. Bu yılki kampanyalara bu temelde yüklenerek, güçlendirelim. Zafer mutlaka ve mutlaka, Başkan APO komutasında, PKK, ARGK ve ERNK öncülüğünde ulusal seferberlik ruhuyla ayağa kalkan halkımızın ve onun şahsında insanlığın olacaktır.

- Yaşasın 2. Uluslararası Kürdistan Festivali!
- Yaşasın halkımızın birliği ve ayağa kalkışı!
- Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
- Yaşasın ulusal önderimiz Başkan APO!

FESTİVAL, SON OLAYLAR VE "ÖZGÜRLÜĞE DUYULAN AŞK"

Berxwedan Haber Merkezi

Frankfurt Kürdistan Festival'inde insanlık yükselen ikinci büyük buluşmasını gerçekleştirdi. Yüz binin üzerinde kitlenin katılımıyla gerçekleşen Festival, Kürdün, dünyaya açtığı kapıdan mücadelesinin nefes borularını genişletmek için coşkulu eylemidir. Festival, değişik ulus ve ülke insanlığının kaynaşması, dostlukların pekişmesidir aynı zamanda.

Sabahın çok erken saatlerinde Festival şehri Frankfurt'a, dört bir yandan araba, otobüs ve trenler sefer yapmaya başlamıştı. Değişik alanlardan yoğun katılım sağlayan Kürdistan halkı ve dostları, bütün yollara bayram havası estiriyordu. Her yerde Kürtlere rastlamak mümkündü.

Kürt insanları kendilerine özgü güzel giysileriyle, araba ve otobüslerine ERNK bayrağı ve Festival afişlerini asmış olarak hemen hemen her alanda göze çarpıyordu. Özellikle çocuklar ve kadınlar rengarenk parlayan giysileriyle, baharı andıran newroz çiçeklerini andırıyorlardı. Alman-

ERNK temsilcisi Hasan Sipan:

Artık tarihimize "Kürtler savaştı ve yenildi" değil, "savaştılar ve kazandılar" yazılacaktır

Bu kadar, büyük ve coşkulu bir kitlenin festivale koşması çok anlamlıdır.

Ulusal ve kültürel özelliği ağır basan bir festival olduğundan, bu kitlesel katılım ve coşku, Kürtlerin bir ulusun tüm özelliklerini kazandığının ispatı oluyor.

Artık bağımsızlıktan ve özgürlükten vazgeçmeyecek bir ulusun ortaya çıkarılmasının ispatı oluyor.

Dün 60 binlik festivaller, bugün 100 binler oluyorsa, bu durum, Kürt ulusunun büyük bir uyanışla özgürlüğe koştuğunu gösterir. Uzak olmayan bir gelecekte, özgür Kürdistan'da milyonlarla festival yapacağımızı, şimdiden müjdeleyebiliriz.

Bu kitlesel katılım, Kürdün büyük bir ulusal ve siyasi güç olduğunu, dünyaya bir daha göstermiş oluyor.

Bu topluluk yanlız Kürdün değil, Kürdün temsilcisi olarak, PKK'nin, ERNK'nin ve ARGK'nin de, büyük bir güç olduğunu dünyaya göstermiş oluyor.

Bu topluluk, PKK'ye terörist diyenlere de, büyük bir cevap oluyor. PKK'ye terörist diyenlerin, bir halka karşı her türlü terörü uygulayanlar olduğunu, bu topluluktan baş-

Dün Vietnam BUGÜN KÜRDİSTAN

Berxwedan Haber Merkezi

Kürt halkı barış istiyor. Kürt halkı özgürce bayramlarını kutlamak istiyor. Kürt halkı insani haklarına sahip olmak için savaşıyor. Kürt halkının Avrupa'daki barışçıl, insancıl ve masumane eylemliliklerine karşı Avrupa'lı da bir nebze insanlık kalmışsa, Kürtlerin bu insanlık çığlıklarına cevap vermek zorundadır.

Bu savaş birkaç kişinin savaşı değildir. Tüm Kürdistanlıların savaşıdır. Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürt halkının özgürlük talebine, katliamla, imhayla cevap verişine Avrupa devletleri sessiz kalmamalıdır. Yüzbinlerin bir araya gelişini vize duvarları örerek engellemeye çalışmak, Türk devletinin yaygınlaştırdığı kirli savaşa göz yumarak destek olmak, toplu katliamlara onay sunmaktır.

Tarihte örnekleriyle görüldüğü gibi, hiçbir güç kendi kimliği, kendi onuru ve insanca yaşama hakkı uğruna ayağa kalkan bir halkın önünde uzun süre dikilememiştir. Dün Vietnam halkı yıllarca ABD emperyalizminin insanlık dışı uygulamalarına karşı yiğitçe direnmiş, en nihayetinde özgürlüğüne kavuşmuştur.

Bugün yükselen tarihin kahramanları Kürtlerdir. Avrupa devletleri Kürdistan özgür-

ya'nın tek ton, sıkıcı havası 4 Eylül günü, Kürt insanının coşkusuyla rengarenk güzelliğe dönüşmüştü.

Kürt Özgürlük Hareketinin çetin mücadelesi, Kürtlerin pısırık, korkak, sessiz ve renksizliğini; güzelliğe, kavgaya, insanlığına sahiplenmek için ayaklanmaya çevirmiş, yüce insanlık değerlerini savunmaya ve bu değerlerin en ön saflarında yer almaya yöneltmiştir. Kürt kendi öz benliğine, insanlığına dönerek güzelleşmiş ve bu güzelliğini diğer insanlık zümresine taşırmaya başlamıştır.

O zaman insanlığın şöyle haykırışına katılmamak elde değil: "Selam olsun Kürdün şahsında insanlığın özgür duruşunu yeniden yaratana! Selam olsun özgürlük ve güzelliği yakalamada şehadetiyle kendisini güzelleştiren, Kürt insanına!"

Frankfurt Waldstadion çok büyük bir stadyum. Stadyum her yönüyle mükemmel organizeli. Hiç bir teknik eksiklik göze çarpmıyor. Stadyuma her yandan insanlar akın ediyor. Bu insan akını stadyumun görkemli ve düzenli beton yapısını cıvıl cıvıl kaynaşan sıcak, güzel coşkulu bir dalgaya dönüştürüyor. İnsanlar her yanda hareketlilik içinde, renk cümbüşü çiçek bahçesini andırıyor. Festival Tertip Komitesi, büyük bir çabayla her şeyi en detay noktalarına kadar hesaplayarak organizeyi gerçekleştirmiş, buna rağmen, yüzbini aşan kitlenin yemekten diğer ihtiyaçlarına kadar, sorunlarını çözmede yetersiz kalmış. Kürtlere hiç bir şey kafi gelmiyor, hiç bir şey yetmiyor. Organize ne kadar görkemli olsa da, büyük çaba sarfedilse de ayağa kalkan Kürt insanı, daha bir üst düzeyini istiyor. Her şeyi mücadelenin doruğuna eriştirmek, herşeyi ülkedeki halkın ve gerillanın düzeyine denkleştirmeyi arzuluyor ve bunun çabası içerisindedir.

Hayal gücünü ve ufkunu ileriye yönelik oldukça geniş tutmaya çabalıyor. Atalarından sahiplenemediği mirası çocuklarına bırakmak için olanaklarını son noktasına kadar zorluyor.

Orta yaşlı bir adam 3-4 yaşlarında bulunan çocuğuna Festival'in yapıldığı stadyumun üzerinden uçan uçakları göstererek "Bak oğlum bu uçakların hepsi bizimdir", adam dışarıya çıkınca gördüğü bütün Alman polislerini göstererek "bak oğlum bu polislerin hepsi bizi korumaya gelmiş" diyor ve ekliyor; "yolda gördüğün bütün araba ve otobüslerin de hepsi bizimdir" adam etrafına bakınıyor. Kimsenin duymadığına emin olduktan sonra stadyumu göstererek, şöyle devam ediyor: "Bak oğlum şu gördüğün büyük salon da biz Kürtlerin, görüyorsun işte hepsi de Kürt'tür".

Baba oğlunu yarınlara böyle hazırlıyor.

Kürdün yükselmesinin, hayal gücünü zorlaması olarak algılanabilir bu tavır. Artık her şeyde hakkı olduğunu, dünya insanlarının ulaştığı seviyeye, her konuda ulaşması gerektiğini biliyor ve bunu arzuluyor, Kürt insanı. Herkesin arzusunu yansıttığı kendine özgü bir metodu var. Hayal gücü zorlanarak, arzular pekişir gerçekler haline getirilmeye uğraşılıyor. Kürt insanı bütün ulaşmak istediği düzeye katılımını da gün be gün arttırarak, mücadeleyi yaşamın en önemli amacı haline getiriyor.

Yaşlı bir Kürt kadını yanında oturan adama Kürtçe anlatıyor: "İki oğlum şehit oldu, Kürdistan'a adadım onları, bir kızımda şimdi gerilladır. Hepimiz savaşırsak ancak kurtuluruz, gerekirse ben de gideceğim, arkadaşlar bana yaşlısın, dayanamazsın diyorlar. Ben de onlara o zaman siz gidin, çabuk Kürdistan'ı kurtarın, ölmeden görmek istiyorum diyorum".

Yaşlı kadın bir gencin coşkusuyla, belki de daha coşkulu **"Biji Serok Apo"** şiarını haykırıyor, sonra tekrar adama dönüp konuşmasını sürdürüyor.

Oturan 8 yaş civarında bulunan bir çocuğa adını soruyoruz. "Mazlum" diyor, çok edepli, nazik bir çocuk. Başka soru sorma gereği duymuyoruz, bakışları bize her şeyi anlatıyor.

Dışarda bir kadın çocuğuyla yemek kuyruğunda bekliyor. Çocuk onu habire çekiştirip duruyor, acıktığını söylüyor. Kadın çocuğa sevecen bakıyor ve çok yumuşakça azarlıyor: "sen bu halinle gerilla olup dağa nasıl çıkacaksın?" çocuk utangaç görünümüyle dikleşiyor "şimdi dağda değil festivaldeyim, dağda yemek istemem" diyor, yarı küskün. Adını soruyoruz. "Agit" diye cevap veriyor.

Tanıdık arkadaşın bir yaşlarında ele avuca sığmaz, sevimli, tatlı Vedat isimli çocuğunun nerde olduğunu soruyoruz. "6 gündür annesiyle açlık grevinin yerindedir" diyor.

Mazlum, Agit ve Vedatlar yüzlerle, binlerle temsil ediliyor. "Bir gider bin geliriz" boşuna söylenen bir söz, bir ajitasyon değil. Üç bini aşkın gerillamızı, halkımızı, aydınımızı katleden düşman, karşısında milyonlarla ifade edilen dirençli, kararlı bir halkın isyanını bulmuştur. Agit'lerin savaşı, yüzlerce defa katlanarak orduya, Kürdistan'ın sınırını aşan mücadeleci birliklerin oluşumuna dönüşmüştür.

Kürdistan Özgürlük Hareketi, Türkiye'de dost ve düşmanı ayrıştırmış, ülkemizde mevzileri netleştirmiştir. Şu ara uluslararası düzeyde git gide, barış ve demokrasi savunuculuğuna soyunanların samimiyetini, insanlığa ne denli bağlı olduklarını ortaya çıkaran bir işlevi yerine getirmeye başlamıştır. Dostlarını hızla çoğaltan Özgürlük Hareketi, Türk devletini yalnız savaş meydanında değil, diplomatik arenada da gerçekleştirdiği ataklarla geride bırakabileceğini, açık ve doğru tavrıyla göstermiştir.

TC, çıkış yolu bulamadığı, hiçbir alanda da mücadeleye üstün gelemediği ve yenilgiyi kendine yedirip, özgürlük hareketinin barış çağrılarına cevap veremediği için en barbar işleyiş mekanizmasına dönüşmüştür. Daha öncesinde de festivali, TC gizli ilişkileriyle yasaklamaya çalışmış, bu konuda başarısız kalınca, Kürdün yükselişine gölge düşürmek, gelişmesini engellemek ve ömrünü biraz daha uzatmak için, yeni dönem katliam planını uygulamaya geçmiştir.

Festivalin güzel akışı, kitlenin heyecanla izlediği bir anda, fakslar ve telefonlar acı haberi duyurmuştur: TC devleti meşru zeminde halk tarafından şeçilerek parlamentosuna milletvekili olan insanlara yönelmiştir. TC, kendi kendini zehirleyen akrebe dönüşmüştür. Bundan sonra kendini zehirlemeye devam edecektir. Kendini zehirlemenin yegane sorumlusu yine kendisi olacaktır. Festivale ulaşan acı haber, Batman'da DEP heyetine saldırıldığı, DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar ve Batman İl Yönetim Kurulu Üyesi Metin Özdemir'in katledildiği, Batman milletvekili Nizamettin Toğuç ile heyette bulunan diğerlerinin yaralandığı haberiydi.

Festival bir ara kısa bir süre mateme boğuldu ve hemen sonrasında halk ayağa kalkarak, düşmana kinini, öfkesini ve zafere olan inancını pekiştiren sloganlar attı, sinsi düşman, korkak TC devletini lanetledi.

Frankfurt'ta gerçekleşen 2. Kürdistan Festivali, aylardır, TC'nin uykusunu kaçıran korkulu rüyasıydı. Bu kabusu görmemek için bütün yolları denedi. Almanya'nın yardım etmesi için her alçaklığı gösterdi. Almanya, TC'ye hiçbir yardımını esirgemedi, festivali engellemeye çalıştı. Almanya'nın TC'ye bütün iyiniyet ve desteğine rağmen, İtalya'nın, ERNK sözcüsü Ali Sapan'ı tutuklayıp provokasyon yaratması da eklendiği halde, TC'ye hiçbir gücün desteği kafi gelmedi.

Kürdün şenliklerle eğlenmesi, halkların kardeşliği ve barış türküleri söylemesi, Türk devletinin korkulu rüyasıdır. TC bir şeyler yapmalıydı. Böylesi günleri kana boyamak TC'nin geleneği haline gelmiş bulunuyor. Festival ile ilgili hiçbir çıkış bulamayınca, Kürtlerin gülüp eğlenmesine, birliğini pekiştirmesine kan sıçratmayı tercih etti. Bu, önceden hazırlanan bir planın uygulanmasından bşka bir şey olamaz. TC, savaşın sonucunu kendisinin de kestiremediği bir aşamaya tırmandırıyor. Tıkanmış, çıkış yolu bulamayan mekanizmasına, karanlık güçlerin egemen olmasını adım adım gerçekleştiriyor. Bunu yaparken de sivil kurumların, basının, medyanın desteğine sahiptir.

6 Eylül 1993 tarihli Hürriyet'te kontrabasın elemanı Emin Çölaşan, "*Gelin hepsini kınayalım*" başlıklı makalesinin son paragrafında şöyle yazıyor: "Kendimizi rüzgar ekip fırtına biçmenin çılgınlığına kaptırmayalım. Çünkü fırtınaların kimi silip, süpüreceği hiç belli olmaz" diye yazıyor.

Kontra gazeteci bunları Kürtlere yönelik söylüyor. Fırtınaların kimi silip süpürdüğünü bu gazeteci taslağına, insanlık düşmanı paralı tacire anlatmak anlamsız. Yalnız şu kadar; bahsini ettiğiniz fırtına sizi silip süpürmeye başlamış bile. İçinde bulunduğunuz gemi, boğazınıza dek suyla dolmuş, bir generalden daha çok kana bulaşmışsınız.

Aynı gazetede Ertuğrul Özkök, uşaklığının verdiği gözükaralıkla edepsiz beyanatlarda bulunuyor ve sanki DEP bu konuda suçluymuş gibi, onlara "Ancak DEP'liler de artık PKK örgütüne eleştirel bakmayı öğrenmelidirler... biz PKK'nin sivil uzantısı değiliz demelidirler. Bunu yapmıyorlar" tehditinde bulunuyor. Bunu yapmıyorlarsa, onlara saldırılabilir, milletvekili olsalarda korunmaları mümkün olmaz anlamına getiriyor sözünü. Peki Ertuğrul Özkök niçin böylesi beyanatlarda bulunmuyor? TC ile veya şununla bununla ilgisi olmadığını beyan etmiyor, üstüne üstlük katliamlara bağlı kalacağı sadakat sözünde diretiyor. DEP'ten istenen,onun varoluş nedenlerinden biri olan mazlum Kürt halkının mücadelesine karşı tavır almasıdır. Tavır almazsa, devletin şiddetini karşısında bulur. Bu TC'nin devlet mantığıdır. Her tarafı pislik kokan, çürümüş bir mantık.

Festival geç saatlere kadar devam etti ve başarıyla sonuçlandı.

Sevinç ve acı, güzellik ve burukluk yanyanaydı. Kürt*lerin mücadelesi* bu *ikilemi* hep içinde taşıyacaktır. Mücadele yalnız güzelliği değil, acıları da içinde barındırır. Kürt halkı acılarını sevince çeviren kavgasına daha bir sıcak sarılıyor ölümlerde. Her şehadet bilenmeyi, keskin bir ok haline gelip düşmanın kalbine saplanmayı beraberinde getiriyor.

Festival geleneği ilk şehitlerini trafik kazasında verdi. Berlin'e dönen otobüslerden birisi devrildi, 4 insanımız şehit düşerken, 20'si ağır olmak üzere, çok sayıda yurtsever yaralandı. Acımızı kavgaya dönüştürmek zorundayız. Bu şehitlere bağlılığın da bir ilkesidir.

Festivalde gezerken rengarenk, şık giysili Kürt kadınlarına rastlıyor insan. Afacan güzel çocuklar, sağa sola koşuyor, ele avuca sığmıyorlar. 6-7 yaşlarında ufak bir çocuğa soruyoruz: "Büyüyünce ne olacaksın?" Hiç duraksamadan "gerilla olacağım heval" diyor. Kürdistan'da her Kürt çocuğunun, kız-erkek gönüllerinde yatan aslanın "gerilla olmak" olduğunu biliyoruz. Gerillalaşmak Kürt halkının yeni kültürüdür. Bunu artık her yerde nitelik olarak kendisine mal ediyor. Kürtlerde öze dönüş son hızla gelişiyor ve nerde olurlarsa olsunlar, özlerine dönüşü gerçekleştiriyorlar.

Basın toplantısında bir soru üzerine ERNK sözcüsü Akif Hasan, Kürtler'in bu öze dönüşünün ıspatı "görkemli çıkış"ını "özgürlüğe duyulan aşk" olarak nitelendiriyor. Kürdün "özgürlüğe olan aşkı"nı gerçekleştireceği günler yakındır. □ □ □

ka daha iyi ne ortaya koyabilir! "PKK'ye suçlama yapanlar bir ulusu suçladıklarını iyi görmelidirler!"

Yine, PKK zorla para topluyor diyenlere, sormak gerekir!

Buraya toplanan 100 bin insan, zorla mı buraya getirilmiştir?

Yine bu kadar insan, Bonn yürüyüşüne zorla mı getirilmiştir?

Yine Malazgirt ve Digor'da olduğu gibi 10 binler yıllardır, zorla mı serîhildana koşuyor?

PKK zorla para topluyor diyenler, bu sorulara cevap veremezler...

Ancak, halkımız bu yılki kampanyaya önceki yıllardan daha güçlü katılımla bu soruların cevabının ne olduğunu, dosta da düşmana da gösterecektir.

Avrupa'da hangi ulus, hangi güç, kendini bu düzeyde korumuştur, koruyor?

Hangi ulus hangi güç ülkesinden uzakta kendini bu kadar örgütlemiştir?

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; Kürtler dışında Avrupa'da bu düzeyde kendini koruyan, hiçbir topluluk olmamıştır?

Kürtlerin geçmişteki, ulusal ve kültürel, kendini geliştirememe koşularında dikkate alındığında Kürtlerin Avrupa'da kendilerini böyle korumasının büyüklüğü daha iyi anlaşılır.

Bu büyüklüğü, bu onuru yaratan Başkan APO Önderliği'ndeki PKK'dir! Bu mucizeyi yaratan PKK'dir.

Avrupa'nın şaşkınlığı burada yatıyor.

PKK nasıl bir güçtür ki; Bu kitleyi etkiliyor! Bu kitleyi Avrupa'nın, eritici yaşam tarzı ve kültürü karşısında, koruyor!

Avrupa işte bu sırrı çözmeye çalışıyor!

Bu durum şunu ortaya koyuyor; PKK yanlızca Kürt halkının mücadelesini veren, Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşan bir parti değildir!

PKK aynı zamanda örgüt anlayışı, mücadele biçimi, yaşam tarzı, kültürü ve toplum projesiyle bir alternatiftir.

Avrupa yaşamına, kapitalizmin yaşam tarzına karşı güçlü yönleri olan alternatif bir toplum ve yaşam tarzı sunduğu için kitleleri peşine takıyor. Sizler buraya geliyorsunuz.

Kürdistan halkının öncüsünün bu düzeyde güçlü olması, Kürdistan halkına tarihte ilk defa zaferi kazanma şansını elini uzatsa tutacak kadar yaklaştırmıştır.

Bunun zorunlu bir nedeni olarak, seferberlik ilan edilmiştir. Seferberlik zafere ulaşmadan önce bir ulusun askeri, siyasi, ekonomik ve tüm insan gücünü savaşa en yüksek düzeyde sürmenin adı oluyor. O halde, Kürt ulusunun bundan sonraki yaşamının kendisidir seferberlik.

Parti Önderliği; yüklenin, dayanın, katkınızı artırın, zafer yakındır diyor! Gerillanın vuruşları, halk kahramanlarının şahadet için yarışmaları, bize zafer yakındır dedirttiriyor.

Artık tarihimize, "Kürtler savaştı, ancak yenildiler" değil, "savaştılar ve kazandılar" yazılacaktır! Buna inancımız tamdır.

Savaşın büyümesi, düşmanın gaddarlaşması, zulmünü arttırması, bize zaferin ve özgürlüğün arifesinde olduğumuzu gösteriyor!

Bugüne kadar çok can, kan ve emek verdik. Sonuca doğru giderken, bu kan, can ve emeği düşünerek daha fazla yükleneceğiz.

Düşmanımız, düşmanlarımız, karşımızda tarihteki en zor dönemini yaşıyor! Güçsüzler, yara bere içindeler!

Son darbeyi vurarak, düşmanı yere sermek için, bundan daha iyi fırsat olamaz. O halde vuruşlarımızı arttırarak, takatı azalan ve yaralı olan düşmanımızı yere sereceğiz! Halkımız buna azimlidir, partimiz buna azimlidir, Parti Önderliği buna azimlidir!

Konuşmamızı sonuçlandırmadan tüm insanlığa ve Avrupa'ya bir hatırlatma daha yapalım! Bu büyük kitle ve çoşku herkesi ve özellikle Avrupa'yı bir daha düşündürmelidir. Kürtlerin de her halk gibi bağımsızlığa ve özgürlüğe hakkı olduğu bilinmelidir. Bu istemi, buraya toplanan bu kitleden daha açık ne ifade edebilir?

Dostlarımıza ve Avrupa'daki duyarlı tüm insanlara sesleniyoruz! Bir ulus, bir ülke, ortadan kaldırılmak isteniyor. Buna sessiz kalmayın! Dayanışmanızı ve katkınızı arttırın.

Partisiyle, cephesiyle, ordusuyla ve dostlarıyla bir ulus zafere koşuyor. Bunun coşkusunu, hepimiz içimizde duyuyoruz.

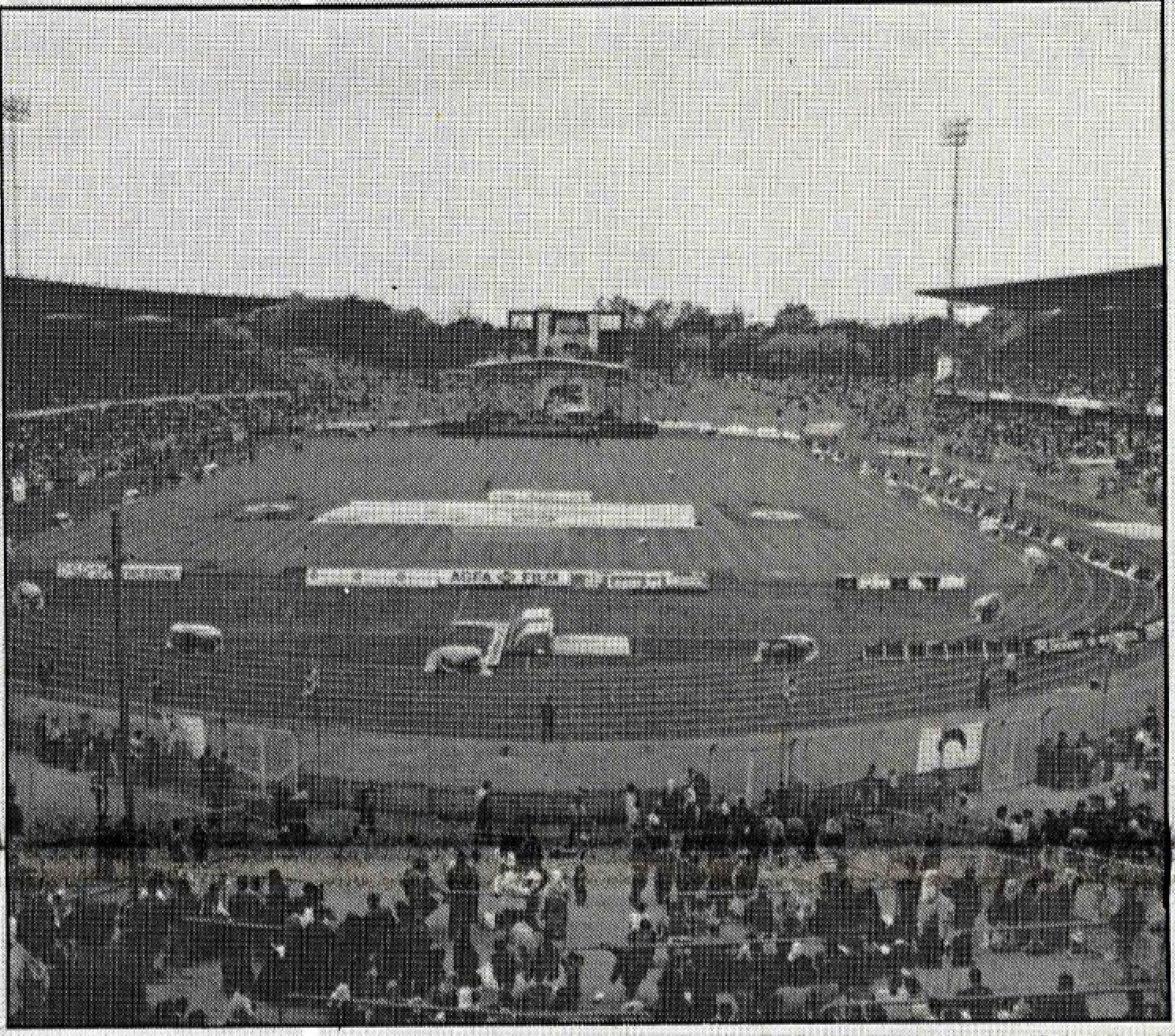
Tüm bu gelişmeleri sağlayan, hepimizi yüreğine sığdıran büyük insan Başkan APO'ya bağlılığımızı bu büyük festivali gerçekleştirerek gösterdik.

Bu bağlılığı ve Avrupa'da kendisini ortaya koyan bu gücümüzü, mücadeleye daha da fazla destek sunarak dosta da düşmana da gösterelim.

Bu yılki kampanyayı büyüterek, gerillalara, halkımıza burdan anlamlı bir mesaj ileterek, düşmanı kahredelim.

Sözümüzü noktalarken; Biz Başkan APO'muzu selamlıyoruz! Halkımız Başkan APO'yu selamlıyor!

Gelecek festivalleri, bağımsız ve özgür Kürdistan'da kutlama özlemi ve umuduyla tümünüzü saygıyla selamlıyoruz!

lük hareketinin, PKK'nin halklaştığını görmezlikten gelemezler. Gelenekselleşmiş Kürdistan Festivali'ni engelleme çabaları, buraya yüzbinlerin akışını baltalama çabaları hiçbir sonuç veremez.

Kürdistanlı sabırlıdır, Kürdistanlı aynı zamanda kararlıdır.

Fransa'dan Almanya Frankfurt'daki Kürdistan festivaline katılmak isteyen 3000'e yakın Kürdistan'lı ve dostlarının Saarbrücken sınır bölgesinde koydukları eylem bunun göstergesi olmuştur. Sayıları 35'i bulan otobüsler ve birçok arabayla sınıra gelen Kürdistanlılar burada Alman polisi tarafından durdurulur. Öndeki birkaç otobüs vizeleri olmadığı gerekçesiyle geri döndürülür. Bunu gören diğer otobüslerdeki yurtseverler otobüslerden inerek, topluca "Biji Serok APO", "Biji PKK", "Dün Vietnam, bugün Kürdistan", "Yaşasın Enternasyonlist dayanışma", "Yaşasın Başkan APO" vb. gibi sloganları Kürtçe, Türkçe, Almanca, Fransızca atarak yürüyüşe geçerler.

Otoyolda bir süre yürüdükten sonra oturma eylemine başlarlar. Bu arada sınır polisiyle görüşme yapılır. Sınır polisi İçişleri Bakanlığı ile kontak sağlanmaya çalışıldığını ve cevap beklediklerini söyler. Kimliksiz ve vizesiz kişilerin bulunduğunu ve bu durumda geçiş izni vermelerinin zor olduğunu belirtirler. Ancak kitle kararlıdır. Polisle karşı karşıya gelinmemesi konusundaki komite kararına uyarlar. Sınırda saatlerce bekletilen kitle, her türlü oyalama taktiğine davul zurna eşliğinde halaylarıyla, sloganlarıyla diri ve coşkulu, kararlı tutumuyla karşılık verir.

Sabah saat 7 civarında sınıra gelen yurtseverlere öğle saatlerine kadar geçiş izni verilmemiştir. İnsiyatif artık kitlenindir. Ve yürüyüşe geçer. Tarihi bir gündür. Dünyanın insan güzelliğinin sergilendiği, insanların en güzellerinin sınır kapılarını çiğnediği gündür. Kürdistanlı kadınların, çocukların, yaşlı, genç sanki tüm Kürdistan'ın Avrupalıya kendini bir kez daha tanıttığı gündür. Önderliğe, partiye, gerillaya, şehitlere bağlılığın sergilendiği gündür. Festival alanına ılık bir rüzgar eser, Alman polisinin başlangıçtaki alaycı bakışları yerini şaşkınlığa bırakır. Çaresiz kalırlar. Yürüyüş bütün Avrupa basının gözü önünde sürmektedir. Sınırda yapılan bu eylem festival alanındaki kitleye ulaşır.

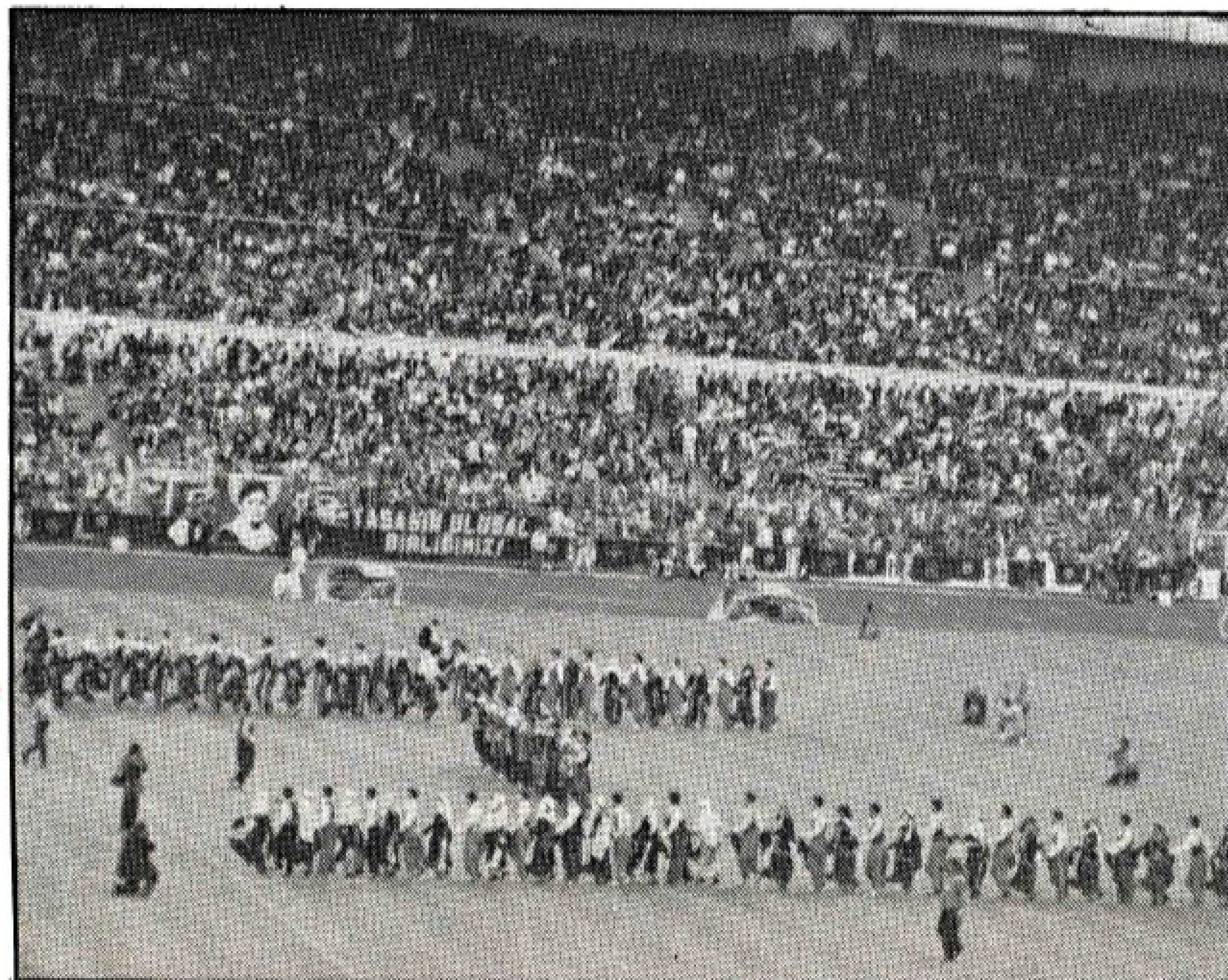
Polis önde ve arkada, kitle sloganlarını aralıksız sürdürerek, halaylar bayraklar eşliğinde yürüyüşünü gerçekleştirir. Böylece 1,5 saat yürünür. Tekrar oturma eylemine geçilir. Bu arada Alman polisi komiteyle ilişkiye geçerek izin çıktığını bildirir.

Kadın ve çocukların önde, erkeklerin arkada, gözlerde kararlılığın ve haklılığın keskin ifadesi ile oldukça makul ve insani talepleriyle, özgürlük ve barış şenliklerine katılmak isteyen, "biz bu güçle Botan'a kadar yürürüz" diyen Kürdistanlılar amaçlarına ulaşmış olurlar.

Örgütlü halk kazanır ilkesi burada da hayata geçmişti.

Bununla da yetinmeyen Avrupalılar, dönüşte Fransa sınırında bu defa Fransız polisleri aracılığıyla engeller oluşturdular, tek tek kimlik kontrolü yapan Fransız polisi de kitleyi saatlerce sınırda bekletti. Yine kitlenin kararlı ve disiplinli tutumu polisin yaratmak istediği ortama izin vermedi.

Hiçbir baskı ve engelleme çabasının yurtsever Kürdistanlıları mücadeleden alıkoyamayacağı bu eylemle birkez daha herkesin gözü önüne serilmiş oldu.

Frankfurt'tan İNSAN MANZARALARI

Berxwedan Haber Merkezi

15 Ağustos'u yükseltmek için alanlara yığılan Kürt insanı, Avrupa'nın körelen yaşam gözeneklerine can veren onbinler, sınırlardaki profesyonel polis örgütlerinin engellerini delerek özgürlüğe olan özlemlerini haykıranlar, silik kişilikten sıyrılıp abideleşen yığınlar, Frankfurt stadyumuna dolup taşan her kuşaktan Kürdistan'lılar gerillayı semalara taşıdılar.

Kadınların giysileri daha da geleneksel. Kürt erkekleri Avrupa'ya, veya "sivil" yaşama daha da uymuşlar. Kadınlar ise, oldukları gibi kabul görmek için direniyorlar. Türk sömürgeciliğinin asimile edemediği Kürt kadınının gururlu yürüyüşünü her yerde görebiliyorsunuz. Kürdistan festivaline giderken, tüm Avrupa'da festivale giden güzergahta, Kürt yürüyüşü var. Benzin istasyonunda taksilerden, otobüslerden inen Kürt kitlelerinden en çok, mor, kırmızı, yeşil, sarı vb. renklerden giysileriyle Kürt kadını dikkati çekiyor. Gözlemci insanların bakışlarının yönünü değiştiren bu manzara, festivalden haberi olmayan Avrupalıların kafalarında sorulara neden oluyor. Kürtlerin festivalinin olduğunu öğrenip, sevinenler çoğunlukta. Avrupa insanı sorunlarının kataloğuna Kürt davasını da katmış, Kürt halkının özgürce yaşamasını istiyorlar. Ancak bunun nasıl olacağı sorusuna tam bir yanıt bulamıyorlar. Avrupa'da göreceli de olsa barış içinde yaşayan insanlar, komşu olarak yaşadıkları Kürtlerin acılarını ve sevinçlerini yakından tanıyorlar. Kardeşleri, çocukları, yakınları şehit olan Kürtleri ziyarete gelen binlerce Kürdistanlı Avrupa insanının tepkisiyle karşılaşmıyor. Avrupalı, Kürdistan'lıdan acıyı, mücadeleyi, haykırmayı, sevgiyi öğreniyor... Frankfurt festivaline katılan Alman sayısında önemli bir kabarış

II. Uluslararası Kürdistan Festivali'ne katılan halkımızla, dostlarımızla ve konuklarımızla röportajlar yaptık. Kürt ve Kürdistan sorunu hakkında görüşleri içeren röportajları yayınlıyoruz

□ □ □ **"Bizim Kürt halkına olan borcumuz çok daha fazla. Çünkü Kürt halkına çok söz vererek aldatmış bir ülke olarak, onlara olan borcumuzun daha yüksek olduğunu düşünüyorum."** ○ ○ ○

Eric Avebury

(İngiltere Parlamentosu İnsan Hakları Grup Başkanı)

Onbinlerce Kürt'ün içinde, bu festivalde kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

Avebury: Herşeyden önce bu festivali çok büyük bir zafer olarak görüyorum. Bu Kürtlerin gücünü ve birliktenliğini gösteren bir olay olarak görüyorum. Yüzbinlerin biraraya gelişi, Kürt sorunu ile yakından ilgilenen biri olarak beni daha çok duygulandırıyor. Çok mutluyum ve memnunum. Kürtlerin kendi kültürlerini ve yaşam biçimlerini sergilemeleri çok güzel bir şey. Bunu yapmaları için ülkelerinde kendilerine izin verilmiyor. Ancak ümit ediyorum ki, çok yakın bir zamanda kendi ülkelerinde de bunu sergileyebilecekler.

Kürtler Lord Avebury ismini çok yakından tanıyorlar. Bunun yanısıra İngiltere'nin yüzyılı aşkın bir zamandır Kürt meselesiyle ilgili negatif bit rol oynadığına tanık olduk. Bir İngiliz olarak, İngiltere'nin bundan sonraki politikasında pozitif bir gelişme bekliyor musunuz?

Avebury: Türkiye Cumhuriyeti daha oluşumuna gitmeden önce, İngiltere ve Fransa hükümetleri, o topraklarda yaşayan tüm azınlıkların kendi haklarına sahip çıkacakları, bağımsız yaşayacakları konusunda teminat veriyor ve bunları iddia ediyorlardı. Fakat daha sonra Türk ideolojisi egemen olunca, herşeyi unuttular. Türklerle müttefik olma ve çıkarları uğruna tüm bu düşünce ve planlarını unuttular. Günümüzde ise, örneğin, Özgür Gündem gazetesinin sekiz gazetecisi öldürülüyor, buna benzer yüzlerce olayla karşı karşıyayız. Tüm bunları gündeme getireceğiz. 27 Eylül'deki AGİK toplantısında tüm bunları tartışacağız. Ancak Kürt halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesi konusuna gelince, İngiliz hükümetinin herhangi bir adım atacağını tahmin etmiyorum. Biz parlamenterler olarak politikada etkinlik kurmaya çalışacağız, bu ise, hükümetin kendi kaderini tayin konusunda bir adım atacağı anlamına gelmiyor.

Avrupa'da sizin gibi, Kürt halkının insanlık dışı uygulamalara tabi tutulmasına karşı çıkan birçok seçkin şahsiyet de var. Ancak bu sayı politikada değişiklik yapabilecek oranda yeterli değil, bunu neye bağlıyorsunuz?

Avebury: Herşeyden önce yabancılar Kürt sorunuyla ilgili çok şey bilmiyorlar. Almanya'yı bilmiyorum, ancak İngiltere'de bu böyledir. Kürt sorununun nasıl bir sorun olduğunu, temellerini bilmiyorlar. Kürtlerin tam olarak ne istediklerini bilmiyorlar. Örneğin Filistin sorunu tam olarak biliniyor. Herkes Filistinlilerin kendi kaderini tayinini istiyor ve İsrail'i masaya oturmada zorluyor. Bunu gözönünde tutarak, biz de gelecekte büyük bir propaganda savaşı açmalıyız. Çalışmalarımızı genişletmeliyiz. Bizim Kürt halkına olan borcumuz çok daha fazla. Çünkü Kürt halkına çok söz vererek aldatmış bir ülke olarak, onlara olan borcumuzun daha yüksek olduğunu düşünüyorum. Filistin halkının sorunları kısmen de olsa çözüldü. Biz bundan sonra Kürt sorununa daha fazla yüklenmeliyiz. Kürt sorununu daha çok açmalıyız, anlatmalıyız. Bizim Kürt halkıyla ilgili yükümlülüklerimiz Filistinlilerle ilgili olandan daha çoktur. Kürt halkı Filistin halkından daha eski bir tarihe sahiptir. Bundan sonra, büyük bir propaganda savaşı yürüterek, sorumluluklarımızı yerine getirmeye çalışacağız.

Hans Branscheidt

(Medico International, Frankfurt)

Ben hemen bugün, burada üçüncü festivalin hayalini kuruyorum. Böyle bir festivali yasaklama düşüncesini yanlış buluyorum. Zaten bu kadar kitlenin katıldığı bir festival yasaklanamaz da

II. Uluslararası Kürdistan Festivali'nde neler hissediyorsunuz?

Branscheidt: Bu festival büyük bir sevinçtir. Festival sadece önemli ve politik ola-

göze çarpıyor.

Stadyumda ve dışında kümeler halinde tartışmalar var. Uzun zamandır görüşemeyenlerin yeniden buluşmaları, sevinç haberleri... Elli yaşındaki Kürt kadını, yanında oturanlara köylerinin yakılıp boşaltıldığını, köyde hiçbir canlının kalmadığını anlatıyor. Mardin'in Midyat kasabasına yakın bir köyden geliyor. Kardeşi, korucu olmamakta direnmiş, en son çareyi kaçmakta bulmuş, Almanya'da yaşıyor. Bir taraftan kardeşinin bu davranışını destekleyen kadın, Kürdistan'ı terketmenin yanlış olduğunu vurguluyor.

Üç oğlu şehit olan diğer bir Kürt kadını, hapishanede olan bir kızı dışında hiç kimsesinin kalmadığını söylüyor. Kocası Almanya'da yakalandığı bir hastalıktan kurtulamayarak ölmüş. "Tanrı Türk devletinin belasını versin, inşallah gerilla yakında kazanır ve intikamımızı alır" diyor.

Biraz ileride dört genç Kürt kızıyla konuşan, el kol hareketlerinden çok heyecanlı olduğunu sezinlediğimiz başka bir Kürt kadınına yaklaşıyoruz. Pürüzsüz bakıyor, kendisinden emin. Önce yanındaki Kürt kızlarıyla konuşmak istiyoruz. Sorularımıza yanıt vermek istemiyorlar, utangaç olduklarını hissediyoruz. Kadın devreye giriyor. Festivali nasıl bulduğunu soruyoruz. Giderek kümelenenlerin de duyabileceği bir tonda: "Partiya Karkeren Kürdistan içindir, devletimizi kurmamız içindir, halkımızın rezaletten ve kölelikten kurtulması içindir. Biz ölmüştük. Ancak, Serok bizi mezardan çıkardı. Bizi insan yaptı. Biz özgürlüğe doğru yol alıyoruz. 1994'e kalmaz, inşallah devletimiz de inşa edilir ve biz de kurtuluruz. Benim altı çocuğum var. Cizira Botan'dan geliyoruz. İnsanlarımız başlarını kaldırmışlar, ancak bazıları hala bilinçlenmemişler. Hepimiz yönümüzü Kürdistan'a çevirip, ülkemize gidelim", hemen arkasından: "Bunları yazın, herkes okusun" diyor.

Az ötede ikisi kız, biri erkek, üç çocuk, nöbetleşe slogan atıyorlar. Erkek çocuk: "Vur gerilla vur Kürdistan'ı kur", kız çocukları ise: "Gerilla vuruyor Kürdistan'ı kuruyor"u haykırıyorlar. Bir ara erkek çocuk şaşırarak: "Kürdistan vur Gerillayı kur" diyor. Hepsi yeniden kahkahalarla gülüyor, gülüyorlar. Ayrı bir dünyadalar sanki, kitleler onlardan, onlar da diğerlerinden habersiz, kendi eylemlerine biçim vermek çabasındalar. Herkes sazın başka bir telini çalıyor gibi geliyor bize. İsimlerini soruyoruz. Biri Emine olduğunu söylüyor. Hepsi yeniden gülmeye başlıyor ve slogan atıyorlar: "Gerilla vuruyor Kürdistan'ı kuruyor." Kürdistan şehitlerinden Mazlum Doğan ve Kemal Pir'i tanıdığını, en çok da APO'yu sevdiğini anlatıyor Emine. İsmini bilmediğimiz ikinci kıza, Kürdistan kurtulduktan sonra ne olmak istediğini soruyoruz. Bize, bağırarak "Kürdistan kazandıktan sonra gerilla olacağım" diyor.

DEP Mardin milletvekili Mehmet Sincar ve Batman DEP yöneticisi Metin Özdemir'in şehit oldukları haberi, tüm festivali yeniden hareketlendiriyor. Kitleler de dalgalanma var. Hergün yeni başarılar ve özgürleşen Kürt halkının kazanılmış zaferlerine yenileri ekleniyor. Diğer taraftan yeni barbarlıklar. TC'nin kontrgerilla eylemleri için pilot bölge olarak seçtiği Batman'dan gelen bu haber Mehmet Sincar'ı yakından tanıyan birinin hıçkırarak ağladığını görüyoruz. Yanı başında bulunan başka bir yaşlı, bağırarak: "Devlete Tırka buye har." (Türk devleti kudurmuş) diyor.

En son durağımız 5 yaşındaki Botan.

Soruyoruz: Bu festivalde en çok neyi seviyorsun?

Botan: "En çok insanları seviyorum, folkloru seviyorum, konuşmaları seviyorum."

Kürdistan ile ilgili neler düşünüyorsun?

Botan: "İsterim savaş bitsin. Savaş bitmiyorsa, biz de savaşıp kazanalım."

rak anlamlı değildir. Bunun yanısıra Almanya'da bulunan Kürtlerin ne kadar kenetlenmiş olduklarını gösteriyor. Bu da bize Kürtlerin meselelerini ne kadar ciddiye aldığını gösteriyor.

Bu festivalin gerçekleşmesinin önüne engeller çıkarılmaya çalışıldı. Hukuki gerekçeler ileri sürüldü. Alman hükümeti, bazen sert reaksiyonlar gösteriyor, bazen kayıtsız kalıyor. Bu işin yüzeysel yanı. Temelde ise Türk devletinin Kürdistan'daki uygulamalarına göz yumuyor. Sizce, Alman politikası gelecekte nasıl bir rota izleyecek?

Branscheidt: Alman politikacılarının bu konu ile ilgili tavırları çelişkilidir. Çelişkileri böyle bir festival için kullanmak yararlıdır. Ancak Alman halkının böyle bir festivale karşı olmadığını düşünüyorum. Frankfurt şehir idaresinin bu festivali yasaklamaya gitmesi haberini üzülerek aldım. Ben hemen bugün, burada üçüncü festivalin hayalini kuruyorum. Böyle bir festivali yasaklama düşüncesini yanlış buluyorum. Zaten bu kadar kitlenin katıldığı bir festival yasaklanamaz da. Buradaki insanlar, eğer festival yasaklanmış bile olsaydı, bugün buraya gelirlerdi. Gelecek festivale de gelecekler. Yasak kararı hiçbir şey değiştirmez. Bununla, ileride de bu festivalin olacağını söylemek istiyorum.

Angelina Frankenhauser

(İsviçre Parlamentosu milletvekili)

Festival ile ilgili duygu ve düşüncelerinizi aktarır mısınız?

Frankenhauser: Bu, benim özgürlüğü bu kadar güçlü dile getiren bir eyleme şahit olmamın ilki değil. Ben Kürdistan halkının bu güçlü eylemi içinde, kendimi Kürdistan'da hissediyorum.

Son dönemde, İsviçre ve Türk hükümetleri arasındaki ilişkilerin sertleştiğini gözlemliyoruz. Türk Büyükelçiliği önünde bir Kürdistanlının büyükelçilikçe katledilmesi, İsviçre hükümetinin sert tepkilerine yol açtı. Daha önce, Kürt sorunuyla ilgili Türkiye'ye taraf olan İsviçre'nin bu tutumu yenidir. Bu son olayla ilgili gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Frankenhauser: Kürtlerle ilgili politikada yeni açılımlar var. Bu bir süreç sorunuydu. Türk Büyükelçiliğinin bir Kürdü katletmesinden sonra halktan çığlık ve haykırışlar duyulmaya başlandı. Halk, yürüyüş yapan, protestolara katılıp kişi hak ve özgürlüklerinden yararlanmak isteyenlerin katledilmesine göz yummuyor. İsviçreliler bunu katiyen kabul edemezler. Durum bundan ibaret. Biz devletimizin hukuk kurallarının kabul edilmesini istiyoruz. Biz uzun ve iyi bir özgürlük geleneğine sahibiz.

Kürtlerin, İsviçre politikasında pozitif gelişmeler olacağı ile ilgili sevinecekleri mi söylemek istiyorsunuz?

Frankenahuser: Evet, bunu söyleyebiliriz. Çünkü, halk içinde Kürt sorununa sempati duyanlar çok. Hepimiz bu sürecin ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Biz barışın olaması için tüm olanakalrımızı seferber edeceğiz. Şiddete karşıyız, barış gerçekleşmelidir.

Ali İhsan

İki kez idam cezasına çarptırılan ve TC zindanlarından kaçmayı başarmış Türk devrimcisi

> Kürdistan devrimi hergün bir merhale daha aşarak zafere gidiyor

Şu anki duygularınızı aktarır mısınız?

Ali İhsan: Duygularımı şu anda ifade etmek zor. Kürtlerin alana girmesini bile izlemek çok şey anlatıyor. Hep inandığım bir şey var; Kürdistan devrimi hergün bir merhale daha aşarak zafere gidiyor. Bu festival halkın devrimle birleştiğinin bir ifadesi olarak, devrimin başarıldığını ve inşa döneminin yaşandığını gösteriyor. Organizasyonundan katılımına gerçekten Kürdistan halkının devrimiyle bütünleştiğini gösteriyor. Gönül isterdi ki, TC başta olmak üzere, tüm dünya emperyalistleri de, bu halkın yenilmezliğini görerek tavırlarını ona göre belirlesinler. Bu tür festivaller dünyaya bunu anlatmalıdır. Artık bu halk şahlanmıştır, devrimini inşa ediyor. Dünya halkları da buna sahip çıkmalıdırlar. Özellikle Türkiye'deki devrimciler görevini yapsınlar. Her zaman Türkiye devrimiyle Kürdistan devriminin birbirleriyle paralel olduğu iddia edilir. En çok da Türkiye devrimi açısından çok üzücüdür. Buradaki gelişmeleri gören herkes bu tempoya ayak uydurma durumundadır.

Ehlert Biskamp

Düsseldorf PKK davası avukatlarından

> Ben, Türk işgaline karşı bir halkın bütünleştiğini göstermesi açısından da böylesi eylemleri önemli buluyorum

Sizi Düsseldorf davasından tanıyoruz. Festivalin siz de yarattığı duyguları aktarır mısınız?

Biskamp: Beni en çok bu denli kalabalık Kürt kadın, erkek ve çocuklarının bir arada oluşu etkiliyor. Hepsinin burada oluşu ve özellikle Kürt halkı olarak biraraya gelmesi ve bu bayramı pozitif bir eylemlilik içinde yaşamaları beni daha da duygulandırıyor.

Bu tür eylemler, Alman halkının Kürtlerle dayanışmasına yol açıyor mu?

Biskamp: Öyle olduğunu düşünüyorum. Özellikle bu karakterdeki eylemlerle çok sempati kazanabilir. Ben, Türk işgaline karşı bir halkın bütünleştiğini göstermesi açısından da böylesi eylemleri önemli buluyorum. Burada birçok kuşağın birarada, özgürlüğe olan özlemlerini dile getirmeleri anlamlıdır. Burada, karşıtların ve Türk politikacılarının iddialarının tersine, bir halkın kenetlendiğini görüyoruz.

Festivalin yapılmasının karşısına çıkarılmak istenen hukuki gerekçeler ile ilgili neler düşünüyorsunuz?

Biskamp: Hem Alman politikasında etkin olan bazı çevrelerin, hem de stadyumu işletme selahiyetine sahip kurumların çıkarmak istedikleri engellemelerle, NATO müttefiki Türkiye'nin güdümüyle hareket ettiklerini düşünüyorum. Ayrıca, bu Kürdistan festivalinin PKK eylemi olarak görüldüğünü belirtmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla bu böyle değil. PKK'ye karşı önlemlerin alınması istenmektedir. Tüm bunları hesaba kattığımızda, Kürt halkının biraraya gelmesi, böyle bir festivalin gerçekleşmesinin karşısına engel çıkarılmaması gerektiği düşüncesindeyim. Çıkarılan engelleri lanetliyor ve aşılmasını sevinçle karşılıyorum. Bildiğiniz gibi ben Düsseldorf mahkemesi avukatlarındanım. İki şey dile getirmek istiyorum. Birincisi; ne yazık ki Düsseldorf'ta hapiste kalmak mecburiyetinde olan müvekkillerime buradan selamlarımı göndermek istiyorum, şu an yanımızda burada olmalarını dilerdim. İkincisi; müvekkilerim serbest bırakılmalı ve "terörist" olarak yargılanmaları son bulmalıdır.

Joachim Bremer

Düsseldorf PKK davası avukatlarından

> Düsseldorf'ta hapiste kalmak mecburiyetinde olan müvekkillerime buradan selamlarımı göndermek istiyorum, şu an yanımızda burada olmalarını dilerdim

Festival hakkında düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Bremer: Çok etkileyici buluyorum. Koskaca bir insan topluluğunun burada Kürdistan Festivali'ni kutlamaları, biz Almanlar için gerçekten olağanüstü ve etkileyici.

Kürt meselesiyle yakından ilgilenen biri olarak, Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek kazanmak amacıyla Almanya'da neler yapılabilir?

Bremer: Kürt halkının içinde bulunduğu şartların, Kürt probleminin çözümü için daha geniş enformasyon çalışmasına gerek var. Sadece küçük grupların meseleyi bilmesi sorunu haletmiyor. Geniş kitlelerin katılımıyla, politikada değişiklikler gerçekleşebilir. Böylece, örneğin silah yardımı vb. konularda hükümet politikasına etki yapmak mümkün olabilir.

Kani Yılmaz

(ERNK Avrupa Temsilcisi)

> Bu festival, PKK'ye terörist diyenlere güçlü bir cevap oldu. Kimin terörist olup olmadığına verilen en anlamlı cevabı burada bulabilirsiniz

Kürt halkının birliğini dile getiren böylesi bir eylem üzerine düşüncelerinizi aktarmısınız? Böylesi eylemlerden sonra genel olarak Avrupa'nın Kürdistan politikasında neler umut edilmelidir?

Yılmaz: Bu festival, bugün Kürtlerin biraraya gelmesinde bir kez daha tarihi önem ifade etmektedir. Önemli bir adımdır. Büyük bir heyecanı, inancı ve bağlılığı burada görmek mümkündür. Onbinlerce Kürdistanlı tren ve otobüslerle buraya akın ettiler. Stadyum dolup taştı. Stadyum dışında büyük bir kalabalığın coşkusuna şahit oluyoruz. Bu festival, PKK'ye terörist diyenlere güçlü bir cevap oldu. Kimin terörist olup olmadığına verilen en anlamlı cevabı burada bulabilirsiniz. Kürtler burada şahlandılar. Özellikle parti önderliğinin portresinin gösterilmesi ve "Bıji Serok APO" şiarının atılması esnasındaki coşku, buraya gelen Kürdistanlıların kalbinde Kürdistan'ı gösteriyor. Ben, bugün burada Kürdistan'ı gördüm. Burası Kürdistan'a uzanan bir köprü oldu, Kürdistan'a uzanan bu güçlü bağlantının böyle görkemli bir eylemle oluşması anlamlıdır. Avrupa'da yaşayan Kürtler açısından gurur verici bir eylem.

Kürdistan'da ilan edilecek cephe ve Kürt halkının özgürlük mücadelesi açısından bu festivalin önemi nedir?

Yılmaz: Festival bu güçlülüğü ile ulusal birliğe önemli bir katkıdır. Ulusal birlik çalışmaları devam etmektedir. Böylesi bir eylem, bu birliğin önemli bir iticisi ve motorudur. İnanıyorum ki, hem halkımız, hem de cephede yer alan dostlarımız, bugünün sıcaklığını cepheye de taşıracaklardır. Buna sonuna kadar inanıyorum. Bu festival, zalim düşmana karşı yükselen silahlı mücadele için de önemli bir güçtür. Bizim için önemli bir kuvvet ve mücadele ruhu anlamına gelmektedir. Bugün burada yüzbini aşkın Kürdistanlının yüreklerinde Serhat'ı, Cudi'yi, Şırnak'ı gördüm. Bu da, Kürt halkının hiçbir zaman yenilmeyeceğini ifade ediyor. Kürt halkı özgürleşmiştir.

Ünal

(Kürdistan Sosyalist Partisi Temsilcisi)

> Ulusal Cephe'nin inşa edilmesiyle Kürt hareketi Kuzey Kürdistan'da daha da güçlenip, hem ülkede, hem ülke dışında sesini bugünden çok duyuracaktır

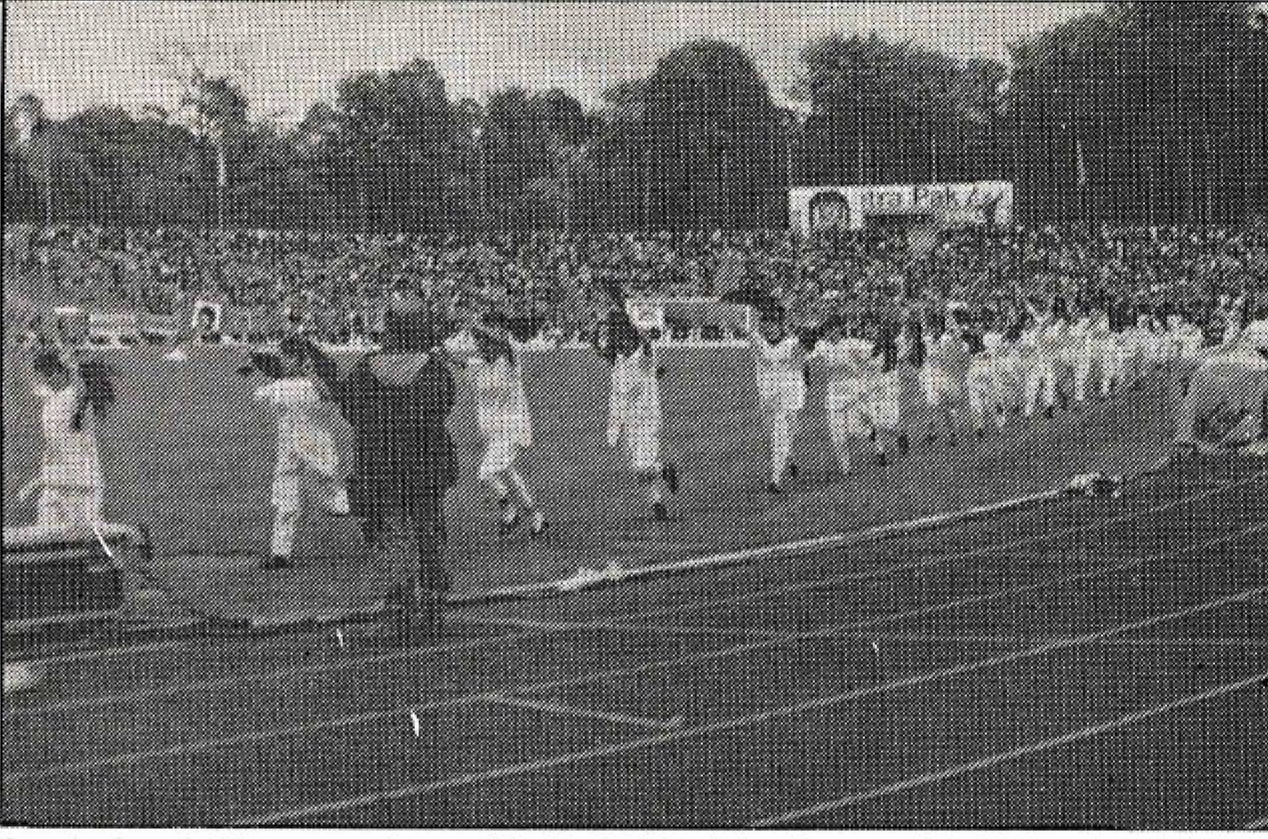
Kürdistan halkının görkemli mücadelesinin devamı olarak bu festival konusunda neler düşünüyorsunuz?

Ünal: Gerçekten çok sevinilmesi gereken bir durum. Bu kadar insanın, tüm Avrupa ülkelerinden buraya gelmesi, Kürdistan'ın kurtuluşunu isteyen hareketin hem ülkede hem de ülke dışında adım adım amacına yakınlaştığını göstermektedir. Biz inanıyoruz ki, önümüzdeki günlerde ve aylarda Ulusal Cephe'nin inşa edilmesiyle Kürt hareketi Kuzey Kürdistan'da daha da güçlenip, hem ülkede, hem ülke dışında sesini bugünden çok duyuracaktır.

Bonn yürüyüşü ve ardından festival gibi eylemlerin, cephe ve Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle ilişkileri nelerdir?

Ünal: Bizim partimiz için Mart ayından başlayarak, Kürt parti ve hareketlerinin biraraya gelmeleri önemlidir ve iyiye doğru gitmektedir. Yıllardır, biz parti olarak veya kişiler olarak, Kürt hareketlerinin birleşmelerini ve cephe olmalarını istiyor ve bu uğurda çaba gösteriyorduk. Ancak bu o dönemde mümkün olmadı. Ancak Mart ayından bu yana, iki parti, PSK ve PKK arasında imzalanan protokolle birlikte önemli bir adım atıldı. Bun-

dan sonra da, Mayıs ayında Bonn'daki büyük yürüyüş gösterdi ki, Kürt hareketi birleşip, cepheleşecek ve böylece yüzbinlerce insanımız harekete katılacaktır. Böylece hem Avrupa'da hem de ülkede yüzbinler sokaklara çıkacaktır. Bu ise çok önemli bir gelişmedir. Ben inanıyorum ki, bundan sonra da, bugün ve 29 Mayıs'taki yürüyüş gibi, çok etkili eylemler gerçekleşecektir. Çünkü, Kürt hareketleri birleşecekler, halkımız da, eğer hareketler birleşirlerse ona daha da omuz vereceğini düşünmektedir.

T. Georgirdes
(Kıbrıs, Kürt halkıyla dayanışma hareketi temsilcisi)

Kıbrıs halkı, Kürt halkının mücadelesini kendi mücadelesi olarak, ortak mücadele olarak kabul ediyor. Halk bu konuda ulusal politikanın belirlenmesi talebindedir

Festival konusunda izlenimleriniz nelerdir?

Georgirdes: Ben geçen festivale de gelmiştim. Kıbrıstan sanatçılarla birlikte geldik. Avrupa'daki Kürt kitlesi çok coşkuludur. Kürdistan halkının mücadelesi ruhunu yansıtıyor. Buradaki imajı gören herkes hemen anlar ki Kürdistan halkı haklı bir mücadele veriyor. Kürdistan halkının kazanacağını düşünüyor ve hissediyorum.

Kıbrıs'ta Kürdistan sorunuyla ilgili gelişmeler konusunda bizi bilgilendirebilir misiniz?

Georgirdes: Evet. Önce Kıbrıs halkından başlamak istiyorum. Kıbrıs halkı, toplum olarak, hangi partiden olursa olsun, Rum halkı Kürt mücadelesini destekliyor. Özellikle Türk devletinin ortak düşmanımız olması onları Kürt halkının mücadelesine daha da yakınlaştırıyor. Kıbrıs halkı, Kürt halkının mücadelesini kendi mücadelesi olarak, ortak mücadele olarak kabul ediyor. Halk bu konuda ulusal politikanın belirlenmesi talebindedir. Aynı zamanda siyasal yaklaşıyorlar. Kürdistan'daki gelişmelerin Kıbrıs sorununu da etkilediği kabul edilmektedir.

Mustafa Reşid
(Kürt aydını, YRWK üyesi)

Eğer bu festival ülkede olsaydı yüzbinler değil, milyonların katılımı gerçekleşirdi. Ne yazık ki şimdi bunun imkanları yok

Festivalin sizde yarattığı duygu ve düşünceleri anlatır mısınız?

Reşid: Doğrusu, büyük bir mutluluk. Yüreğimiz sevinçle dolu. Halkımızdan bu kadar insanın burada bir araya gelmesi çok anlamlıdır. Şimdi kendime soruyorum. Acaba bu kadar gücü hangi kuvvet bir araya getirebilir? Ben, ancak böyle bir gücün mücadelemizin kuvvetinden kaynaklandığını görüyorum. Zafere ulaşmanın yakın olduğunu görüyorum. Birleşik ve tek Kürdistan'ın doğuşunu görüyorum. Bu festivalde bunu görüyor ve hissediyorum. Bu festival hakımızın gücünü gösteriyor. Ben kısa bir dönem önce ülkedeydim. Böylesi festivaller halkımıza güç ve moral veriyor. Orda da böylesi bir festivalin yapılabilmesi için özgür alanlar yaratmak istiyorlar. Eğer bu festival ülkede olsaydı yüzbinler değil, milyonların katılımı gerçekleşirdi. Ne yazık ki şimdi bunun imkanları yok. Ancak bu festivalin ve halkımızın mücadeseinin, bunun imkanlarını ve yollarını açacağını düşünüyorum.

Hesene Reşeng
(Riya Teze gazetesi yazarı)

Kuzey Kürdistan, yani büyük parçada, PKK Önderliği'nde ve yoldaş APO Önderliği'nde Kürt ve Kürdistan yaşamı da ilerliyor

Böylesi bir festival size neyi anlatıyor?

Hesene Reşeng: Ben böyle bir festivale ilk defadır katılıyorum. İlk kez bu kadar Kürdü bir arada görüyorum. Bu büyük bir sevinç. Avrupa'daki Kürdistanlılar kendi kültürlerini yaşıyorlar. Düşman bizi yok etmek istiyor. Burada yaşadığımızı görüyorum. Bu ise devrimle birlikte gelişiyor. Kuzey Kürdistan, yani büyük parçada, PKK Önderliği'nde ve yoldaş APO Önderliği'nde Kürt ve Kürdistan yaşamı da ilerliyor. Halkımızın mücadelesi önemli bir dönemde geçiyor. Sovyet Kürtlerinin umudu, Sovyetlerin dağılmasından sonra, sadece Kürt devrimidir. Tüm kalbimizle sizinleyiz.

Ermenistan'da yaşayan Kürtler de yeni bir uyanış söz konusu mu?

Hesene Reşeng: Sovyetlerin dağılmasından sonra ulusal uyanış çok gelişti. Bir haber alındığında, hemen mecmualarla halka ulaştırılıyor. Erivan radyosu haber veriyor. Kürtler Kuzey Kürdistan mücadelesiyle birliktedirler. Onlarda birlikte mücadeleye katılmak istiyorlar. Kavgada şehit düşenler var. Kürdistan birdir, Kürtlerin duyguları birdir. Kürtlerin birliği gerçekleşiyor. Bu en önemlisidir. İkinci önemli nokta ise dostlarımızın çoğalmasıdır. Ama mutlaka ikisini de başaracağız.

Fatma Acar
(22 yıldır Avusturalya'da yaşayan bir Kürdistanlı)

İki çocuğum var. Onları kendi ülkem için feda edeceğim. Ülkemizin kurtuluşu için savaşanlara Avusturalya'da yaşayan Kürdistanlılardan selam getiriyorum

Festivale Avusturalya'dan mı geldiniz.

Fatma Acar: Evet festival için geldim. Kendimi çok mutlu hissediyorum.

22 yıldır ülkenizden ayrı yaşıyorsunuz. Festival sizde ne gibi bir etki yarattı?

Fatma Acar: Ben şu anda 37 yaşındayım. Hiçbir zaman Kürtlerin bu denli bir araya geleceğini düşünemiyordum. Şu anda çok heyecanlıyım. Mutlu ve umutluyum. Ülkemin kurtulacağına olan inancım daha da arttı. Ben savaşçılarımıza, özgürlük için mücadeleye katılan herkese büyük saygı duyuyorum. İki çocuğum var. Onları kendi ülkem için feda edeceğim. Ülkemizin kurtuluşu için savaşanlara Avusturalya'da yaşayan Kürdistanlılardan selam getiriyorum. Kürt halkı ile beraberiz.

Size göre bu festivalin mücadeledeki yeri nedir?

Fatma Acar: Tarihi bir gündür. Avusturalya'daki Kürtler burda değil, ama yürekleri buradadır. Ben geldiğimde, herkes elbiselerimden tutmuş, benimle birlikte gelmek istiyorlardı. Onlar adına çok üzülüyorum.

Ülkeye iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

Fatma Acar: Savaşanlara ve dostlara dünyanın diğer ucunda yaşayan bir Kürt olarak saygılarımı sunuyorum. Dünyanın öbür ucunda kendimi keşfetmemi ve tanımamı partiye borçluyum.

Andrew Penny
(Gazeteci, İngiltere)

İngiltere'de ne kültürel, ne de siyasi bir amaçla hiç kimse bu kadar insanı bir araya toplayamaz. Avrupa'da hiçbir siyasi hareket bu kadar insanı bir araya getiremez

Kürdistan festivalinin sizce dile getirdiği nedir?

Andrew Penny: Bu, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ne kadar güçlendiğini, ne kadar büyük bir kitle desteğine sahip olduğunu görüyorum. Bunu Kürdistan'da da görmüştüm. İlk defa bu kadar insanın bir arada toplandığını görüyorum. İngiltere'de ne kültürel, ne de siyasi bir amaçla hiç kimse bu kadar insanı bir araya toplayamaz. Avrupa'da hiçbir siyasi hareket bu kadar insanı bir araya getiremez. İnsanı çok etkiliyor. Etkilenmemek elde değil.

İngiltere'deki Kürdistan'la dayanışma hareketi konusunda bilgi verir misiniz?

Andrew Penny: İngiltere'de dayanışma faaliyetleri var. Toplantılar ve yürüyüşler tertipleniyor. Ancak 70'lerden beri İngiliz halkının siyasete ilgisi azalıyor.

200 yıllık sömürgeci Büyük Britanya'nın Kürdistan politikasında ne gibi gelişmeler olabilir?

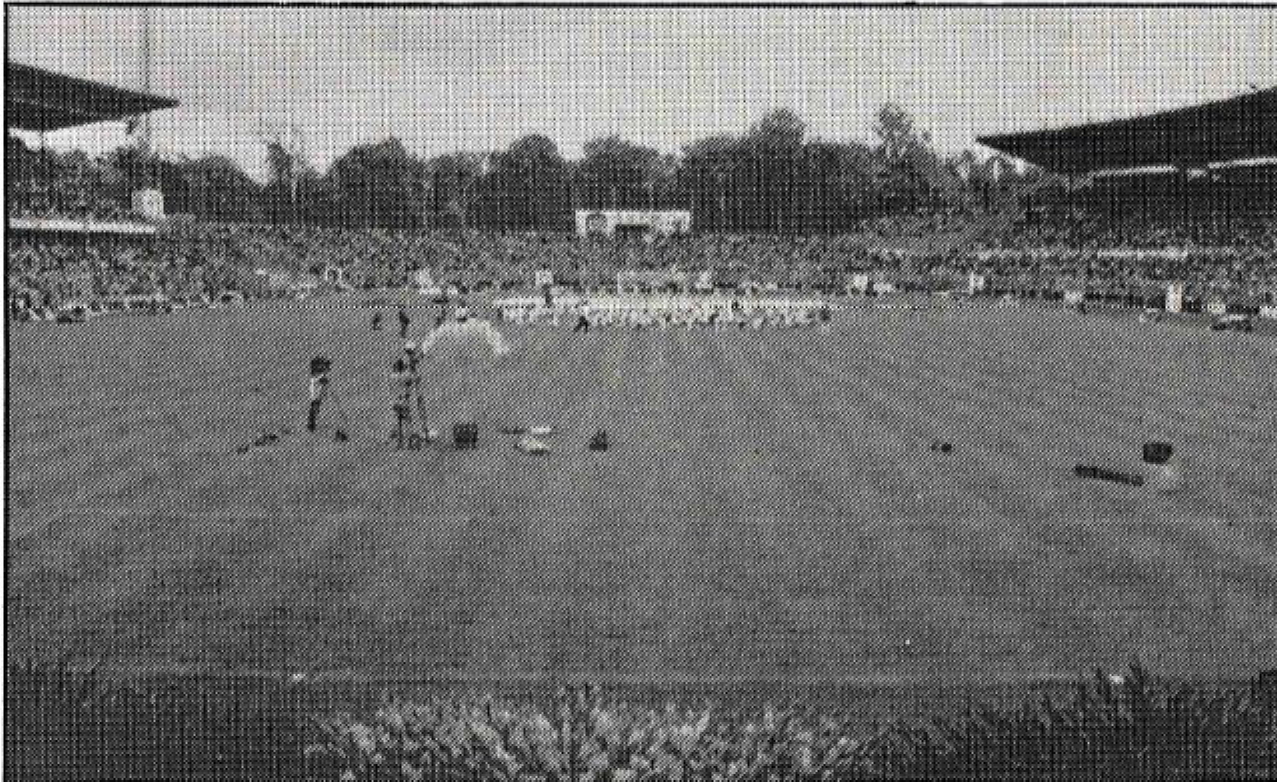
Andrew Penny: Özellikle İngiltere 1920'lerde Kürdistan'ın bölünmesinde önemli bir rol oynadığı için, İngiltere halkının tarihi bir sorumluluğu var. Zannediyorum gelecekte daha geniş bir dayanışma hareketi yaratılır. İngiliz devleti şimdi tıpkı ABD gibi, Türk devletinin yaptıklarını "terörizme karşı" gösteriyor. Ancak bu durum gelecekte değişebilir. Sanıyorum Avrupa devletleri giderek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geniş halk yığınlarının desteğine sahip olduğunu görüyor, siyasetleri değişebilir. Bu kısa sürede olmasa bile uzun vadede böyle olacaktır.

J. Espar
(Yazar, YRWK üyesi)

Aydınlar bu özgürlük eylemliliğini ete ve kemiğe büründürmede görevlerini yerine getirmelidirler

Burada gördüğünüz gibi onbinlerce Kürt bir araya gelmiş bulunmaktadır. Bu yüreğinizde ve düşüncelerinizde neler ifade ediyor?

J. Espar: Hem düşüncemde, hem de yüreğimde bir deprem oldu. Büyük bir gün. Özellikle Kürtlerin tarihi ile ilgili çok manalı bir gün. Kürtlerin tarihi gözler önündedir. On yıl önce bile, böyle bir günün olacağını, yüzbinlerin bir araya geleceğini düşünemezdiniz. Birliğin olacağını, bir ağızdan sloganlar atılacağını kimse tahmin edemezdi. Böylesi siyasal bir festival bana, Kürt halkının önünü tutmanın artık mümkün olmayacağını gösteriyor. Bundan dolayıdır ki, ben bu festivali özgürlüğün müjdeleyicisi olarak görüyorum.

Yurtsever Aydınlar Birliği'nin bir üyesi olarak, aydınların böylesi bir eylemden çıkaracağı dersler konusunda neler düşünüyorsunuz?

J. Espar: Aydınlar, bir halkın şahlanışını görmelidirler. Klasik bir söylem vardır. Aydınların halkların gözü ve beyni olduğu söylenir. Bunun içindir ki, aydınlar bu özgürlük eylemliliğini ete ve kemiğe büründürmede görevlerini yerine getirmelidirler. Bugün, mücadele neler gerektiriyorsa, o doğrultuda görevler yerine getirilmelidir.

Botan
(5 yaşındaki Kürt çocuğu)

İsterim savaş bitsin. Savaş bitmiyorsa, biz de savaşıp kazanalım

Bu festivalde en çok neyi seviyorsun?

Botan: En çok insanları seviyorum. Folkloru seviyorum. Konuşmaları seviyorum.

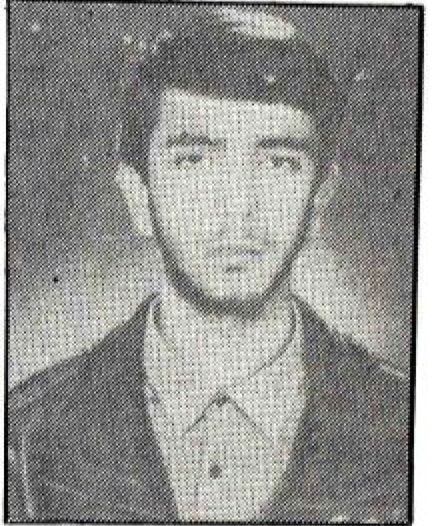
Kürdistan ile ilgili ne düşünüyorsun?

Botan: İsterim savaş bitsin. Savaş bitmiyorsa, biz de savaşıp kazanalım.

Mahsum Korkmaz'ı tanıyor musun?

Botan: *O bir arkadaştı.* Şehit bir arkadaş. O, şeyde, Gabbar dağında şehit düşmüştü.

Burhan Karadeniz
(Gazeteci)

Festivaldeki izlenimlerini aktarır mısın?

Burhan Karadeniz: Tepetakla giden bir Kürt kişiliği, ezilmişliği, horlanmışlığı ve aşağılanmışlığı bugün Frankfurt Stadyumunda yerin dibine gömüldü. Kürt rönesansından önceki Kürtlük bugün yerin altına gömüldü. Bende yaratmış olduğu duygu bu. İnsanlardaki müthiş duygu beni de coşkulandırdı. Kürdün sırtı yere gelmez diye düşünüyorum.

Kürdistan'daki mücadele ile, bu Stadyumdaki eylemi bir araya getirdiğinizde ne gibi sonuçlar çıkarıyorsunuz?

Burhan Karadeniz: Ülkedeki mücadelede her şeyden önce yoğun bir coşku vardır. İnsanlar ölümü dahi göze alarak bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Fakat burdaki mücadele, Botan'da, Garzan'da, Amed'de verilen mücadeleye, devrimin ayak seslerine sadece bir selam olabilir. Yani buradaki kılcal damarlar, ana damarı besleyen küçük damarlardır bence.

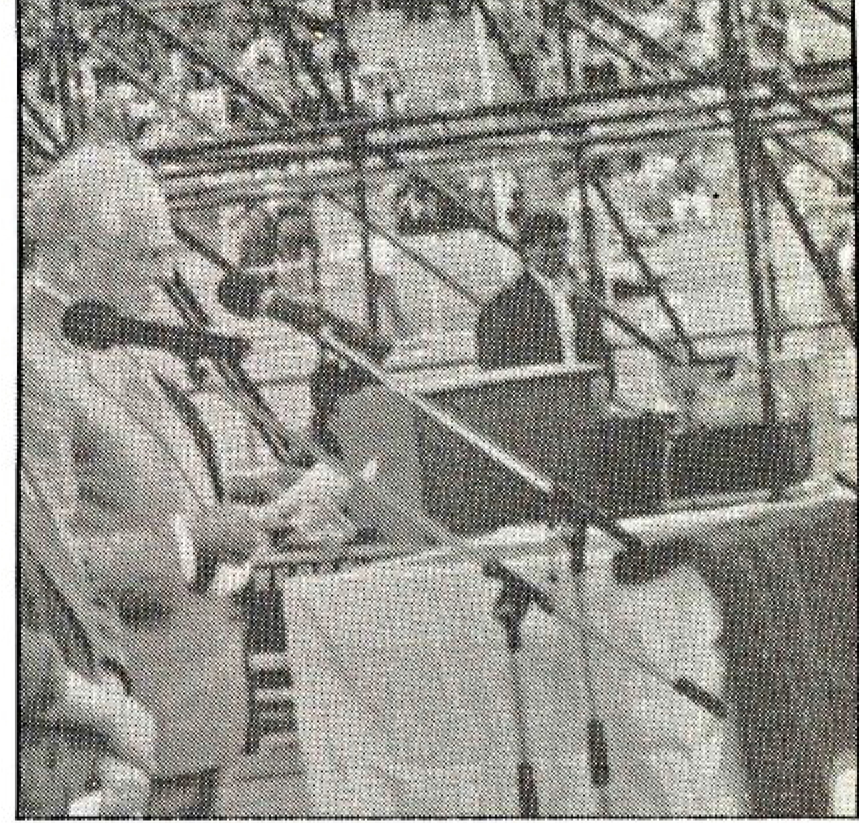
Finlandiya Barış Derneği Başkanı Prof. Göran von Bundsdorf ile katıldığı 2. Uluslararası Kürdistan Festivali'nde görüştük. Festival izlenimleri konusunda ve Kürdistan sorunu konusunda kısaca şunları anlattı:

Doğrusu ben festivale bu kadar çok katılım olacağını tahmin etmiyordum. Çok güzel bir olay yaşadım. Festival büyük bir coşku ve sağduyu içerisinde geçti. Çok barışçıydı.

Kürdistan sorunu başlı başına ve dünyayı ilgilendiren bir sorun. Biz mutlaka savaş tarafları olan PKK ile Türk devleti arasında görüşmelerin başlatılmasından ve böylece sorunun barşışçıl yollardan çözümünden yanayız. Bu konuda Avrupa'da ve dünya çapında hükümetlerin ve yine bağımsız kitle örgütlerinin daha aktif bir rol oynamaları için çalışmalar daha hızlı bir şekilde yürütülmelidir, AGİK çerçevesinde bu tür tasarımlar var. Bu çevrelerle birçok ikili tartışma ve görüşmelerim oldu. Bazı AGİK mekanizmalarının devreye geçirilmesi ve AGİK tarafından arabulucu olma olayı önümüzdeki dönemde söz konusu olabilir. Bu konuda bir de bugüne kadar bu tür kurumlara raporlar sunarak onları bilgilendirdik ve çözüm için harekete geçmelerini istedik. Yine sorunun çözümü ve diyalog yapılması için birçok çevre gibi, ben de arabulucu olmaya hazırım. Yine Finlandiya Parlamento Başkanı ve yine birçok siyasi çevre aynı konuda harekete geçmeye hazır.

Soğuk savaş ortadan kalktı, Ortadoğu'da barış görüşmeleri son aşamaya geldi ve eski Yugoslavya'da belli barış görüşmeleri kaydedildi. Neden bu tür gelişmeler Kürdistan sorununda kaydedilmesin? Önümüzdeki dönemde her şey mümkün.

Finlandiya parlamentosu ve Finlandiya kamuoyunda Kürtlere büyük bir sempatiyle bakılıyor. Yine halk bu konuda duyarlı ve aynı sempatiyi onlar da gösteriyor. Finlandiya bugüne kadar belli bir Kürt politikasını yürütemedi, yani kendine has, bağımsız bir Kürt politikası yoktu. Fakat artık bunun değişeceğine inanıyorum. Örneğin geçen günlerde Finlandiya Dışişleri Bakanlığında yapılan bir toplantıya katıldım. Bu konu orada da ele alındı. Öyle tahmin ediyorum ki, önümüzdeki dönemde bir şeyler olabilir. Bunun için büyük bir şans ve potansiyel mevcut.

Bugün festivale katıldığımdan dolayı sevindiğim kadar, yine DEP milletvekili Mehmet SİNCAR ve DEP Batman İl Yönetimi üyesi Metin ÖZDEMİR'in katledilmiş olmalarına da üzüldüm. Çok korkunç bir olay ve aklı başında bir insan olarak ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Çok feci. Bu konuda Avrupa'da ve bütün dünyada harekete geçilmeli ve katliam teşhir edilmeli.

2. Uluslararası Kürdistan Festivali'nde yabancı konuklar tarafından okunan mesajlar:

Finlandiya Barış Derneği Başkanı

Prof. Göran von Bunsdorf:

Dostlar, Kürt, Türk, Alman, Finli, Polonyalı ve İsveçliler.

Niçin bu uluslardan bahsettiğimi açıklayayım. Kürtlerden söz etmemin ve burada bulunmamın nedeni, Kürt halkının gelecekte kendi kültürünü ve tarihi geleneklerini yaşatabilmesi için dayanışmamı ifade etmektir. Türklerden söz etmemin nedeni, onların da barış içinde Kürt ve Avrupa halklarıyla dostluk içinde yaşamalarını istediğimdendir. Almanya'da bulunduğumuz için ise, Almanlardan söz ediyorum. Bir de benim soyadım bir Alman soyadı olduğu için. 350 yıl önce benim atam Almanya'dan kaçarak Finlandiya'ya gelmişti. O da birçok Kürt insanı gibi mülteciydi. 100 yıl önce Polonya; Rusya, Almanya ve Avusturya tarafından bölünmüştü. Bugün ise özgür ve bağımsız bir Polonya modeli var. Bu da Kürt halkı için bir model oluşturuyor. Bu nedenle Polonyalılardan söz ettim. Finlandiyalılardan niçin söz ettim. Finlandiya'da iki resmi dil, Fince ve İsveçce dili var. Bu nedenle söz ettim. Bu belki de Kürt halkı için bir alternatif model. Uluslararası uzmanlar, siyasi bilim, hukuk uzmanları vs. bir araştırma yapıp, iki tarafa da, hem Türk hem de Kürt temsilcilerine bu raporu sunmalı. Bu uzmanlar aracı rolü oynayabilir, savaşın çözümü için öneri sunabilir. Aracıların önerisi kabul edilirse, görüşmeler anlaşma sağlanıncaya kadar devam eder. Sorun, kolay çözümlenecek bir sorun değil, ama iyimser olmak zorundayız. Birleşmiş Milletler'in bildirgesine göre hepimiz ırk, cinsiyet, din ve dil ayrımı yapılmaksızın eşitiz.

Sevgili Kürt kardeşlerim, dostlarım,

Hepinizin barışçıl bir geleceği için elimden geleni yapmaya söz veriyorum. Kürt halkına, Türk halkına ve diğer bütün halklara da aynı barışın olmasını diliyorum. Bana bu önemli günde konuşma fırsatı verdiğiniz için teşekkür eder, sizlere başarılar dilerim.

Serkeftin!

İngiltere Parlamentosu İnsan Hakları Grubu Başkanı

Lord Avebury:

Şu an II. Uluslararası Kürdistan Festivali'nde sizlerle beraber Kürt kültürü ve kimliğini kutlamak ve kendi kaderinizi tayin etme savaşımınıza dayanışmamı sunmaktan dolayı çok mutluyum.

Türkiye silahlı kuvvetleri pervasızca adam kaçırıyor, katlediyor, işkenceden geçiriyor. Gece, gündüz insanların gözünün önünde gazetecileri, öldürme ruhsatı varmış gibi öldürüyorlar. Ve ben çok üzgünüm ki, değerli yurtseverler, yeni aldığımız bir habere göre Batman'da bugün DEP heyetine silahlı bir saldırı olmuş. Saldırıda DEP milletvekili Mehmet Sincar yaşamını yitirmiştir. Ayrıca olayda Batman DEP il yöneticisi de hayatını kaybetmiş ve çok sayıda da yaralı vardır. İşlenen tüm bu cinayetlerin sorumlusunu, katillerini, bunların sahiplerini Batılı ülkeler ekonomik, ticari ilişkilerinden dolayı eleştirmiyorlar. Fakat bu suçları ortaya çıkarıp, araştıran bağımsız kuruluşlar olsaydı caydırıcı etki yaratırdı.

Bu arada bayan Çiller'in politikası dış dünyada uzlaşmacı bir maskeyle çıkarken, Kürdistan'da askeri operasyonlarını da yoğunlaştırmaktadır. İngiltere Dışişleri Bakanlığı'na göre bayan Çiller, Olağanüstü Hal'in, koruculuğun kaldırılmasından söz etmiş. Ayrıca bölge için bir kalkındırma planı önermiş: Kürtçe TV, radyo yayını, asker, silahlı kuvvetler üzerinde daha fazla sivil denetim ve Kürtçe eğitim üzerine bir tartışma açmayı teblig ettiğini söyledi. Yani bu konuşmalarından dolayı Başbakan Çiller, Almanya'da ve hatta İngiltere'de Kürt meselesine olumlu baktığı izlenimini yaratmıştır. Ama gerçekler oldukça farklıdır. Bingöl olaylarının ardından sona eren ateşkesten bu yana sivil halka yönelik katliamlar gerçekleştirildi.

Askeri operasyonların yoğunlaşmasıyla beraber gazetelere yönelik saldırılar da devam etmekte. Özellikle Özgür Gündem hedef seçiliyor. Özgür Gündem'in son kurbanı Ferhat Tepe, Bitlis'te kaçırıldıktan sonra Diyarbakır'da bir sorgulama yerinde görülmüş. Daha sonra işkence izleri taşıyan Ferhat Tepe'nin cesedi Elazığ'da bulundu. İşkence izleri anlamlıdır. Öldürülen Özgür Gündem muhabirlerinin faillerinin bulunmaması anlamlıdır. Tarafsız bir gözlemcinin, dışarıdan birinin bağımsız olarak Gündem muhabirlerine yapılan baskı, tehdit, işkence ve katliamlardan ve işlenen tüm cinayetlerden Türk devletinin sorumlu olduğunun kanaatine varmamak imkansızdır.

Biz İngiliz Dışişleri Bakanı Douglas Hurd'e öldürülen gazetecilerin isimlerini verdik ve 27 Eylül'de Varşova'da yapılacak olan AGİK İnsani Boyut toplantısında dile getirilmesini istedik. Kendisi de gazetecilerin öldürülmeleri ve tevkif edilmelerine ilişkin endişelerini dile getireceklerine dair söz verdi. Umarız ki, Almanya ve diğer temsilcilerde yalnız endişe değil, suçluların adalet önüne çıkarılması için girişimde bulunurlar. Bosna-Hersek için savaş suçluları mahkemeleri kuruluyor da, neden Kürdistan için kurulmasın?

Son aldığımız haberlerde size az önce bildirdiğim gibi, bugün saat 17.00'de Batman'da silahlı saldırı sonucu yaşamını yitiren DEP milletvekili Mehmet Sincar'ın ölümü, Türk devletinin Kürt sorununda herhangi olumlu bir girişimde bulunmayacağının daha da açıkça bir göstergesidir.

Filistin meselesi kalıcı bir çözüme yaklaşırken, büyük devletlerin çözülmeyen diğer meselelere dikkatlerini çevirmeleri mümkün değil mi? Filistinlilerin kendi topraklarında kendilerini yönetmeleri meşruysa, Kürtlere onlardan daha az bir şey sunamayız, bu imkansız. Ulusal isteklere saygı gösterilmelidir. Halklar sadece kendi istekleriyle yönetilebilirler. Kendi kaderlerini tayin etme hakkı sadece bir deyişten ibaret değildir. Harekete geçmek için vazgeçilmez zorunlu bir ilkedir. Ve bundan sonra siyasetçiler, devlet adamları bunu görmemezlikten gelmemelidir.

Teşekkür ederim.

Yunan Milletvekili ve PASOK Üyesi

Elisabeth Papazoi:

Değerli Dostlar,

Kürdistan halkı tarihinin en kritik dönemini yaşıyor. Ulusal kurtuluş hareketiyle tarihteki yerini yeniden kazanma mücadelesini veriyor. Türk devleti Kürt ulusunun olmadığını, herkesin Türk olduğunu söyleyerek, dünya kamuoyunu kandırmak istiyor. Türk devletinin amacı Kürt halkının mücadelesini "terörizm" diye adlandırarak, Kürdistan gerçeğini unutturmaktır. Türk devletinin sınırları içerisinde Kürdistan'da yaşayan milyonlarca Kürdün temel insani haklarının bile olmadığı şüphe götürmemektedir.

Unutmamalıyız ki, bu uygulamalarına Ermeni, Pontus, Yunan ve Rum halkları da maruz kaldılar.

Sahipsiz Kıbrıs halkını, devletini işgal altında tutan, Batı Trakya'da istikrarsızlık yaratmayı amaçlayan, Ege'deki Yunan adalarını işgal etmeyi amaçlayan ve dünyanın suskunluğu ve onayıyla Kürt halkına karşı yeni bir soykırımı gerçekleştiren Türk devleti, baskıcı bir emperyalist devlettir. Nüfusu 1 milyon 800 bin olan Kuveyt'in işgaline karşı savaş yaparak tepki gösteren dünya, Kürdistan'da yürütülen kirli savaşı kınamadı. Türk devletine karşı hiç tepki gösterilmedi. Aynı şekilde bu dünya Kıbrıs'ı işgal eden barbar bir işgalciye karşı tepki gösterip işgale son vermeyi unutuyor. Özgürlük, bağımsızlık ve insan hakları gibi yüce prensipler Kürdistan'da ve Kıbrıs'ta hiçe sayılıyor.

Bir Yunan bayan milletvekili olarak bir Kürt milletvekilinin cinayetini şiddetle kınıyorum. Geçen sene Dünya Parlamenterler toplantısında Kıbrıslı ve Yunan milletvekilleri olarak Kürt milletvekillerine yönelik tutuklama tehditlerini teşhir ettik. Maalesef bugün bu tehditler fiilen gerçekleştirildi. Tehlikeli komşumuz olan Türk devletinin barbar taktiklerini iyi bilen bir Yunan bayan milletvekili olarak zafere ulaşıncaya kadar mücadelenize samimi ve derin dayanışmamı dile getiriyorum.

Teşekkür ederim.

Yunan Yeni Bahar Partisi Milletvekili

Nikolaos Th. Joannidis:

Değerli Dostlar,

Yunan siyasi partisi Yeni Bahar ve özellikle başkanımız adına selamlarımızı iletir, mücadelenizin zaferle sonuçlandırılacağı inancımızı dile getiriyorum. Yunan ve Kürt halklarının ortak bir tarihi var. Her iki halk, özgürlükleri için uzun ve zor mücadeleler verdiler. Sizler halen bu mücadeleyi veriyorsunuz. Halkınızın özgürlük ve barış içinde yaşayacağı özgür Kürdistan'a özgücünüze dayanarak mutlaka kavuşacaksınız. Binlerce şehitleriniz yolunuzu gösteriyor.

Yunanistan'da tanıdığım bir Kürt arkadaş vardı. Ailesinin nerede olduğunu sormuştum bir gün. Bana şu cevabı vermişti: "Üçü şehit düştü. Bir şey olmaz, vatan için üç kardeşim daha var." Bu sözler Kürdistan halkının kararlılığını ve mücadeleci ruhunu yansıtıyor. Böyle bir halk mutlaka zafere ulaşır. Özgür yaşayacağınıza eminim ve bu mücadelede tek olmadığınızı bilmelisiniz.

Yaşasın Kürdistan

Yaşasın ERNK

Festivale, aralarında Avrupalı devlet adamlarının da bulunduğu çok sayıda kişi ve kuruluş mesaj gönderdi. Mesaj gönderenlerden bazıları şunlar:

Almanya Başbakanı Helmuth Kohl, Almanya Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker, **Avrupa Parlamentosu Başkanı Egon Klepsh,** Hollanda Başbakanı Ruud Lubbers, **İsveç Başbakanı Carl Bildt,** İsviçreli parlamenter A. Huber, **Kuzey Ren Westfalya Başbakanı Johannes Rau,** Berlin Belediye Başkanı Eberhard Diepgen, **Aşağı Saksonya Eyaleti Başbakanı Gerhard Schröder,** Almanya eski Dışişleri Bakanı Hans Dietrich Genscher, **Saarland Başbakanı Oskar Lafontaine,** SPD Dışişleri Komisyonu Başkanı Hans Koschnick, **Baden Württemberg Başbakanı Erwin Teufel,** Hamburg Belediye Başkanı Henning Voscherau, **Schleswig Holstein Başbakanı Jutta Ziehm,** Brandenburg Başbakanı Dr. Manfred Stolpe, **Avrupa Parlamentosu üyesi Pauline Green,** Kürdistan İnsan Hakları Projesi, **Devrimci Demokratik Güç Birliği,** Emeğin Bayrağı, **Norveç Komünist İşçi Partisi,** PRNK, **RNK-KYK,** Pelê Sor Yayınları, **Kürdistan Dayanışma Komitesi-Londra,** Özgür Gündem, **Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki siyasi tutuklular,** PSK Genel Sekreteri Kemal Burkay, **Tamil Kaplanları,** Hedef Dergisi, **TDHP Avrupa Temsilciliği,** Serhat Eyaleti 1. ve 2. Karargahları.

Festival şehitleri için;

BERLİN'DE GÖRKEMLİ SERHİLDAN

4 Eylül günü Frankfurt'ta gerçekleştirilen ve yüzbini aşkın Kürdistanlının katıldığı II. Uluslararası Kürdistan Festivali dönüşünde trafik kazasında şehit düşen **Hüseyin Polat, Senem Polat, Mustafa Doğan** ile dost Alman gazeteci **Rayner Dovner** için 11 Eylül (Cumartesi) günü Berlin'de düzenlenen cenaze törenine 10 bin civarında insan katıldı.

ERNK Avrupa Örgütü'nün çağrısı üzerine Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki binlerce Kürdistanlının sel gibi aktığı cenaze törenine Cumartesi günü saat 12.00'de Berlin'deki Marienplatz'da başlandı. Kitle sabahın erken saatlerinden itibaren yürüyüş alanına akarken yüksek sayıyı görüp de şaşıranlar oldukça fazlaydı. Her yaştan yurtsever Kürdistanlıların yanında çok sayıda Alman dost çevrelerin de katıldığı gözlenirken, Berlin şehri ilk kez bir cenaze töreni için bu kadar insanı bir arada görüyordu. Ayrıca YJWK'nin Köln'de düzenlediği açlık grevindenden de 60 bayanın katılımı cenaze törenine başka anlam katmıştı.

Kitle kortejler halinde, ERNK, ARGK, PKK bayrakları ve şehit düşenlerin resimleri eşliğinde saat 12.00 sıralarında yürüyüşe başladı. Yürüyüş esnasında çeşitli sloganlar yanın da en ağırlıklı atılan slogan tabii ki "Şehit Namırın" idi. Ve yürüyüş boyunca şehit Alman Rayner Dovner'in yakınlarının Kürtçe söyledikleri "Şehit Namırın" sloganı en fazla ilgiyi topladı. Yürüyüş boyunca kitlenin çok canlı olması, sürekli slogan atması, Kürdistan'daki cenaze törenlerinde yaşanan serhıldanları çağrıştırması herkesin dikkatini çekti. Kitle saat 14.00 sıralarında Halleschdorf alanına vardı. Burada günün anlam ve önemi üzerine konuşmadan sonra mesajlar okundu. Başkan APO'nun gönderdiği mesaj okununca kitlenin coşkusu alanı çoktan taşmış, zılgıtlar gökyüzüne dalga dalga yayılmaya başlamıştı. Daha sonra şehit ailelerinin mesajları okundu.

Törenle ilgili görüştüğümüz yurtseverler ve yabancı dostların ortak görüşü şehitlere militanca bağlılığın ve sahiplenmenin tam da böyle olduğu ve bunu bizzat yaşadıkları için şanslı olduklarını belirttiler. Yine herkesin özellikle vurguladığı bir şey de, eskiden olduğu gibi artık cenaze törenlerinde ağlamanın hiç görülmediği, aksine daha direngen ve canlı durulduğuydu. Evet Avrupa'da cenaze törenine 10 bin insanın katılımı fazla görülmüş bir şey değil. Ve bu nedenle polis kadar, Berlinliler de şaşırdılar. Şaşırmayanlar ise çeyrek asrı aşkın mücadelemiz boyunca günümüze kadar binlerle şehit veren yurtsever halkımızdı. Ülke zemininde şehitlere bağlılığını, cenaze törenlerini serhıldanlara çevirip bedeller vererek kanıtlayan halkımız, Avrupa alanında da Bern'de Türk Elçiliği tarafından katledilen Şemsettin Kurt'a olan bağlılığını günler süren serhıldanlarıyla herkesi şaşkına çevirirken, Cumartesi günü de Festival Şehitleri için düzenlediği bu görkemli serhıldanla bir kez daha şehitlere bağlılığını tarihe yazdı. Zaten en barbar ve talancı sömürgeciliklere karşı eşine ender ratlanan bir diriliş ve direniş gösteren ve zaferi yakalamanın arifesindeki halkımızdan da bu beklenirdi.

Festival dönüşü kazada şehit düşen şehitlerimize gazetemiz adına şehitlerin ailelerine ve halkımıza başsağlığı diliyor ve rahmetle anıyoruz.

Bir coşku da Köln'de vardı

TC vahşetinin had safhasının yaşandığı içinde bulunduğumuz süreçte, yüzlerce köy bombalandı, boşaltıldı, onbinlerce insan yurdundan toprağından edildi, köylüler kurşuna dizildi, şehirlerde yurtseverler devlet tarafından katledildi, dağlar bombalandı, ormanlar yakıldı vb. TC varlığının devamını bu vahşette, katletmelerde görmektedir. Sonunu ise halkın direnişinde, öncü gücü PKK'yle bütünleşmesinde, Başkan APO'nun önderliğine olan bağlılıkta görmekte ve TC bu bağı koparmanın önemini bildiğinden halka saldırmaktadır.

Ancak bu saldırıya karşı Kürt halkının sessiz kalması elbette düşünülemez. Ülkenin dört bir yanındaki gerilla ve halk eylemliliklerinden tutalım, Avrupa'daki pek çok eylemliliğe kadar Kürdistan halkı davalarına sahip çıkışı yaşıyorlar.

İşte bu sahip çıkışlardan biri de Köln'de yaşandı. 23 Ağustos 1993 tarihinde Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği (YJWK) TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşı teşhir ve protesto etmek, ayrıca ülkedeki halkımızla direniş ruhunu birleştirmek amacıyla yaklaşık 19 gün süren bir açlık grevi düzenledi. Açlık grevinin bir diğer amacı bu savaşın çirkefliğini dünya kamuoyuna duyurmak dikkatleri Kürdistan'a çekmekti.

Köln'de bulunan dünyaca ünlü Köln Dom kilisesinin meydanında başlatılan greve katılım oldukça büyük oldu. Katılımın çokluğu yer darlığıyla birleşince birçok katılımcı geri dönmek zorunda kaldı. Katılım sağlayanlar arasında 14 yaşından 50 yaşına kadar değişik yaşlardaki bayan yurtsever bulunuyordu. Ayrıca yurtsever Kürdistanlı bayanların yanısıra Türkiyeli bayanlar da eyleme katılmak için hazır bulunmuşlar, bu da eyleme farklı ve güzel bir anlam katmıştı. 200'e yakın bayan, havanın yağışlı ve soğuk olmasına aldırmadan eylemlerine devam ettiler. Eyleme dayanışmada bulunmak amacıyla Medico International'dan 1 bayan, 1 Alman dost bayan, TKP-Kıvılcım'dan 2 bayan da katılım sağladılar.

Eylem boyunca grevci bayanlardaki coşku gündüz eylemin yapıldığı alanda kurulan halaylarla, gece de yapılan eğitimlerle dile getirilmekteydi. Eylem çadırının yanında açılan standta Kürdistan'da süren katliamları anlatan fotoğrafların yanısıra çeşitli konulardaki dergi, kitap vb. yayınlar çevredekilere yönelik sergileniyordu. Bir grup arkadaş standla ilgilenirken; güvenlik, çay, informasyon, temizlik, disiplin, dışilişkiler, eğitim konularında da görevli olan arkadaşlar bulunmaktaydı.

Eylem çadırındaki eğitim akşamları yapılmakta, ayrıca günü değerlendirme toplantıları da düzenlenmekteydi. Eğitimlerde dönemin anlam ve önemi (TC açısından, bizim açımızdan) üzerinde duruldu ve kavratılmaya çalışıldı. Ayrıca Kürdistan tarihi, parti ve mücadele tarihi, kadın ve aile konusu, YJWK programı, şehitlerin yaşamı vb. konularda çalışmalar yapıldı. Eyleme katılan bayanların eğitime yaklaşımı oldukça olumluydu. Birçok genç bayan buradaki birliktelikten, coşkudan, dayanışmadan etkilenmiş ve eylem sonrasında mücadeleye katılım konusunda karara vardıklarını belirtmişlerdir. Pek çok bayan rahatsızlanmasına rağmen eylemi bırakmamış, sonuna kadar sürdürmüşlerdir. Çoğu bayan kendi bölgelerine gittiklerinde çalışmalarda daha çok görev alacaklarını belirtmiştir. Eylem bu yönüyle ön açıcı, güç verici niteliğe de ulaşmıştır.

Greve küçük çocuklarıyla gelen bayanlar da bulunmaktaydı. Bu çocukların grev boyunca bakımını, beslenmesini Köln'deki yurtsever ailelerin üstlenmesi, açlık grevinde bulunan bayanlarımızın moralinin artmasında gözle görülür bir katkı da bulunmuştur.

Kamuoyunun ilgisinin de yoğun olduğu eyleme her gün yüzlerce ziyaretçi gelerek desteklerini sundular. Sözlü ve yazılı destek mesajlarında da bulunuldu. Özellikle Başkan Abdullah Öcalan'ın ve ERNK Avrupa Cephe Örgütü'nün mesajı açlık grevi eylemcilerine büyük bir güç ve moral sunmuştur.

Açılan standa yüzlerce insan uğramış, eylem boyunca 66.000 bildiri dağıtılmıştır. Eylemdeki yurtsever kadınlarımız özgürlük mücadelesi içerisinde çözümde söz sahibi olabilmenin coşkusuyla eylemi sürdürmekteydiler. Eylem meydanı kültürel etkinliklerle, türkülerle, halaylarla coşturulmaktaydı.

Basının da ilgi gösterdiği eyleme DPA ajansı, RTL televizyonu, Stateirstafen Köln, WDR televizyonu, WDR-5 vb gibi kuruluşlar yer vererek ilgi gösterdiler. Açılan fotoğraf sergisi pek çok insanın dikkatini de çekti.

Bütün zorluklara rağmen Köln'deki YJWK'nin düzenlediği açlık grevi coşkusundan hiçbir şey yitirmedi. Kürdistan bir kez daha Avrupa'ya taşırıldı, acısıyla, sevinciyle, öfkesiyle, özlemiyle... Eylemci bayanlarımızın gözlerinde bunlar vardı. Ülkenin dört bir yöresinden olan kadınlarımız yüreklerini, umutlarını aynı yola baş koyarak birleştirmişlerdi. Kimi bir şehidin anası, kimi bacısı, kimisi de şehitlerin takipçisiydi. Aynı sesle Köln'de haykırdılar. Kürdistanlı kadının geleceği yaratıştaki inancını, hırsını haykırdılar. 19 gün süren eylem boyunca omuz omuza verip halaya durdular, türkü söylediler. Onlar da özgürlük silahını omuzlayanlardan oldular. Ve eylemi 10 Eylül 1993'te başarıyla sonuçlandırdılar.

Açlık grevinin sonucunda kamuoyunun dikkatleri Kürdistan'daki savaşa bir kez daha çekildi. Savaşı yerinde incelemek için iki delegasyonun Kürdistan'a gitmesi kararlaştırıldı. Grev sonunda Frankfurt'ta yapılan II. Uluslararası Kürdistan Festivali'nden dönerken geçirdikleri kazada yaşamlarını yitiren yurtseverlerimizin Berlin'de yapılan cenaze törenine 60 bayanımız da katıldı.

Kürdistan kadını nerede olursa olsun davaya olan bağlılığının yüceliğini Köln'de göstermiş oldu. Avrupa'nın pek çok devletinden katılım sağlayan kadınımız mücadeleyle özgürlüğe, aydınlığa ulaşabileceklerinin bilincinde olduklarını kanıtlamış oldular.

■ □ ■

YJWK'nin Köln'de düzenlediği açlık grevine gönderilen destek mesajları:

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan, ERNK Avrupa Cephe Örgütü, Fransa ERNK Temsilciliği, HEVKOM, Hevya Sor, Düsseldorf PKK davası tutukluları, YJWK Avrupa Temsilcilikleri, Anheim-Nürnberg-Düren-Kassel-Berlin'deki yurtseverler, Özgür Gündem İsviçre çalışanları, Manheim YJWK-YCK Örgütleri, Bursa E Tipi Cezaevi, Berlin Demokratik Esnaflar Birliği, Avustralya'daki yurtseverler, YDK, YEK-KOM Fransa, Paris Kürdistanlı ve Türkiyeli Kadınlar Komitesi, TKP-ML Hareketi Köln taraftarları, Koma Jiyan, Hevgırtın-PDK, Devrimci Proletarya Dergisi, Almanya Barikat Temsilciliği, Witten PİGD, MH-PRK.

Yenilginin itirafı:

Özel Ordu

Berxwedan Ortadoğu Servisi

Güney Savaşı ile noktalanan 1992 yılı hesaplaşmasının sonuçları şimdi daha iyi anlaşılıyor. Gizlemek için gösterilen bütün gayretlere rağmen, özel savaş rejiminin yaşadığı yenilgi ve başarısızlık artık daha iyi açığa çıkıyor. Bilindiği gibi, Güney savaşıyla noktalanan hesaplaşma, 1987 yılında yapılan ve 1990'da yenilenen özel savaş planının sonu oluyordu. Özel savaşın bu sürede tam sonuç alması gerekiyordu. Buradaki sonuçsuzluk, baştan beri planlanıp yürütülen özel savaşın sonuçsuz kalması oldu. Daha sonra gündeme giren ateşkesin siyasal etkileri ve ardından yükselen yeni gerilla hamlesi artık özel savaş düzenini topyekün sarsıyor. Ordu yönetimindeki çelişki ve tasfiyelerle birlikte yapılan genel yönetim düzenlenmesi bu durumu açıkça gösteriyor. TC ordusu ve diğer yönetim güçleri içinde belli görüş ayrılıkları var; ancak bu görüş ayrılıklarını yaratan da Kürdistan'daki savaşta yaşadıkları başarısızlık oluyor. Yaşanan yenilginin TC ordusunun yönetiminde yarattığı çelişkilerin iyice büyümüş olduğu görülüyor.

Özel savaş yönetiminde yapılan yeni düzenleme ile ve özel savaşın 1993 yılı makyajı, onun psikolojik cilası olarak birden öne çıkarılan Tansu Çiller, kendisine verilen görev gereği ortalığı toza dumana boğduğu propaganda çıkışları içinde "özel ordu" kurulacağından söz ediliyor. Bu orduyla PKK'yi nasıl yenilgiye uğratacağını günlerce anlatmakla bitiremiyor. Bunun üzerine, başta 12 Eylül paşalarından Recep Ergun olmak üzere birçok çevre, kurulması istenen bu özel orduyu "Yeniçeri ordusu"na ve "sömürgeci ordulara" benzeterek karşı çıkıyor. Aydınlık gazetesi yazarlarından Baskın Oran, TC Genelkurmaylığına yazdığı açık mektubunda, böyle bir şeyin sömürge teorisini ve mevcut ordunun yenilgisini kabul anlamına geleceğini söylüyor. Bu minvalde gelişen ve Türkiye'yi kaplayan özel ordu tartışmasının maksadı aştığını ve amacının tersine döndüğünü gören Demirel, biraz da öfkeyle "özel ordu olmaz" diyor. Hemen ardından açıklama yapan Çiller kararnameleri Demirel'in imzaladığını ve bu işin yanlış anlaşıldığını telaşla söylüyor. TC Genelkurmaylığından çıkan ve Demirel ile Çiller tarafından dile getirilen bu uyarılardan sonra, adeta hiç olmamış gibi tartışmalar kapatılmak isteniyor. Bu tartışma aslında bazı önemli noktaları ortaya çıkarmış durumda. Şimdi ortaya çıkan önemli hususlara kısaca bakalım.

Kurulacağı söylenen "özel ordu"ya Yeniçeri benzetmesi yapanlar, bunu Yeniçeri ordusunun paralı, çapulcu olması ve sürekli hükümet darbeleri yapması nedeniyle ileri sürüyorlar. Özel ordunun da paralı ordu olacağını ve bu gücün sürekli hükümet darbesi yapmak isteyeceğini söylüyorlar. Peki TC'nin mevcut ordusu da böyle değil mi? Erat dışında bu ordunun ana iskeletini oluşturan yapı da paralı asker değil mi? Yine darbe yapmakta bu ordunun Yeniçerileri çok çok geride bıraktığını bilmeyen mi var? Yetmiş yıllık TC tarihinin ilk otuz yılında bu ordunun doğrudan yönetici olduğunu, ikinci otuz yılında üç kez darbe yaptığını ve son onüç yıldır da yine yönetimi elinde tuttuğunu herkes biliyor. Mevcut ordu böyleyken, kurulacağı söylenen özel ordunun darbeci olacağını ileri sürmenin bir ciddiyeti var mı? Hem de bunu darbeci bir paşanın yapması, Türkiye ortamının ne kadar çarpıtılmış olduğunu göstermiyor mu? Öyle anlaşılıyor ki, darbecilik tekelini elinde tutanlar, bu durumda kendilerine rakip doğacağından korkuyorlar ve bunun önüne geçmek istiyorlar. Yoksa Türkiye halkı için, şimdiki orduyla özel ordunun fazla bir farkı olamaz.

Baskın Oran, bu savlara, özel ordu olayı ile mevcut ordunun yenildiğinin ve Kürdistan'ın sömürge olduğunun kabul edilmiş olacağı savlarını ekliyor. Bu görüşler, sadece B. Oran'ın değil, başta yazdığı Aydınlık gazetesi olmak üzere Türkiye'nin çeşitli sol kesimlerinin de görüşleri oluyor. Böyle olunca da, daha çok önem taşıyor. Bunlar, dil ucuyla da olsa "askeri yöntemin Kürt sorununu çözemeyeceğini" söylüyorlar, fakat TC ordusunun yenilebileceği lafını bile duymak istemiyorlar. Fakat bundan daha çok sömürge teorisi için söyledikleri önem taşıyor. Bunlara göre, Kürdistan sömürge bir ülke ve TC'de sömürgeci bir devlet değil. Bütün maharetlerini kullanarak ve her türlü oyuna başvurarak bu iddialarını doğrulamaya ve savunmaya çalışıyorlar. Fakat B. Oran'ın son yazdıklarında da açıkça görülüyor ki, bu savlarının şovence bir iddia ve kabul ediş olmaktan öteye tutar bir yanı yok. Peki neden böyle yapıyorlar? Çünkü, çağımızda sömürgecilik suç. Bunu BM kararları bile ortaya koymuş bulunuyor. Günümüzde açıktan sömürgeciliği hiç kimse yapamıyor. Sömürgeci devletin sömürgesinin özgürlüğünü tanıması ve hemen çekilmesi gerekiyor. Eğer Kürdistan sömürge ise, o zaman TC'nin hemen Kürdistan'dan çekilmesi ve Kürdistan'ın bağımsızlığını ve özgürlüğünü tanıması, Türklerin Kürtleri yönetmesinden vazgeçmesi gerekiyor. Oysa bunlar Kürdistan'dan çekilmeyi kabul etmiyorlar, "Kürtler Kürdüz desinler ama, onları yine Türkler yönetsin" diyorlar.

Aydınlık gazetesi yazarı Baskın Oran'a ve benzerlerine göre, şimdi TC sömürgeci devlet değilmiş, fakat "özel ordu" olursa o zaman sömürgeci olurmuş! Tabii Kürdistan da şimdi sömürge değil,ama TC'nin özel ordusu olursa o zaman sömürge olur! Neden böyle? Çünkü, Baskın Oran'a göre kurulacağı söylenen özel ordu sömürgelerde görev yaparmış. Yada bir yerin sömürge olabilmesi için, oradaki zulmün bu tür özel ordularla yapılması gerekirmiş! ABD-Vietnam, Fransa-Cezayir durumlarında öyle imiş! Bunların iddiaları işte bu kadar tutarsızdır ve acayip bir ruh halinin yansıması olmaktadır. Bunlar, geçmişte, 1970'li yıllarda da "bir genel vali tarafından yönetilmediği için Kürdistan sömürge değildir" diyorlardı. Baskın Oran'ın "özel ordu" açısından söylediği şeyin aynısını "bir genel vali" için söylüyorlardı. Tabii Kürdistan'ın şimdi bir genel valisi var, hem de süper cinsinden. Öyle süper ki, üyesi olmadığı halde MGK toplantılarına katılabiliyor, hükümetten daha fazla yetki kullanabiliyor. B. Oran gibi solculara göre, Kürdistan bu vali atandıktan sonra sömürge olmanın koşullarından birini yerine getirdi. Eğer özel ordu olursa, o zaman ikinci bir koşulu daha yerine getirecek ve tabii TC için durum kötüye gitmiş olacak. Bunlar gerçeklere işte bu kadar basit yaklaşıyorlar; tarihi, toplumsal, siyasal, askeri, ulusal olgulara işte bu kadar yüzeysel, daha doğrusu milliyetçi yaklaşıyorlar. İddia şu: Türkiye yarı-sömürge veya yeni-sömürge, sömürgenin sömürgesi olmaz, o halde TC sömürgeci ve Kürdistan'da sömürge olamaz! Türk ordusu milli kurtuluş savaşında kurulmuştur, o halde sömürgeci ordu olamaz! Ancak yeni bir özel ordu kurulursa, o ordu ve o zaman TC sömürgeci olabilir! Bu tür saçma sapan mantıklarla gerçekleri çarpıtmaya, özellikle ordu konusunda halk kitlelerinin bilincini karartmaya çalışıyorlar bunlar.

Çok iyi biliyoruz ki, mevcut ordu, yeniçeri ordusunun külleri üzerinde doğdu. Yani bir bakıma yeniçerinin devamıdır. Yeniçeri ordusu, Osmanlı Beyliği'nin imparatorluğa dönüşmekte olduğu süreçte, yeni ülkeleri işgal ve istila eden ve imparatorluk yaratan bir ordu olarak oluştu. Bir fetih, yağma ve talan ordusuydu. Bu ordu ile Osmanlı İmparatorluğu, dünyanın en büyük devletlerinden biri olan ve dünya egemenliği ülküsü güden bir güç oldu. Mevcut bugünkü ordu ise, Yeniçeri ordusunun, dünyanın büyük devletleri ve imparatorluk içindeki ulusların özgürlük için isyanları karşısında Osmanlı İmparatorluğu'nu koruyamaz hale geldiği bir dönemde, büyük devletler ve Osmanlı içindeki ulusların özgürlük için isyanları karşısında Osmanlı İmparatorluğu'nu korumak amacıyla oluşturuldu. Bu durum 19. yüzyılın ilk yarısında gerçekleştirildi. Osmanlı İmparatorluğu'nu korumak ne demektir? Çok çeşitli ulus ve halkı merkezi imparatorluk yönetimi altında zorla tutmak demektir. Yani sömürgeci olmak ve sömürgeciliği zorla sürdürmek demektir. Bunun için de, dünyayı yeniden paylaşmak isteyen sömürgeci güçlerle savaşmak ve bağımsızlık-özgürlük için isyan eden ulus ve halkların ayaklanmalarını bastırmak gerekir. Yeniçeri ordusu, işgal ve istila ile yeni yerler ele geçirme sürecinde oluşurken, bugünkü ordu ise daha önceden ele geçirilmiş yerlerin egemenlik altında tutulması sürecinde oluşmuş olmaktadır. Bosna-Hersek'ten Yemen'e ve Fas'a kadar onlarca ülke ve bölge bunun içinde sayılabilir. 19. yüzyılın ikinci yarısında Kürdistan'da, Arabistan'da, Balkanlar'da sayısız isyan bastırmıştır bu ordu. Ve ardından birinci Emperyalist paylaşım savaşına girmiştir.

Savaştan sonra elde kalan topraklar üzerinde TC devletini kuran gücün, Kürdistan'da ve Anadolu'da ayakta kalan Osmanlı orduları olduğunu herkes biliyor. Yani TC'nin mevcut ordusu, Yeniçeri dağıtıldıktan sonra oluşturulan Osmanlı ordusunun bir devamıdır. TC de Osmanlı İmparatorluğu'nun bir devamıdır. 19. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nu koruma çabası ile TC'nin kuruluşu olayı aynıdır; bu kez sadece Anadolu ile Kürdistan'ın yarısı elde kalmıştır ve burası savunulmuştur. TC böyle bir geçmişe ve oluşuma sahipken, bilmem emperyalizme karşı kurulmuş, yarı veya yeni sömürgeymiş diyerek, yine sömürgenin sömürgesi olmaz gibi bir inciyi dizerek Kürdistan üzerindeki sömürgeciliği inkar etmeye çalışmanın, şoven-milliyetçi olmaktan öteye ne değeri olabilir?

TC devletini Osmanlı orduları kurdu. Ve bu devlet, halkların isyanları bastırılarak, Anadolu'daki köylü isyancıları ezilerek, emekçilerin gizli örgüt çalışmaları baskı ve komplolarla boşa çıkarılarak, böyle bir savaş içinde kuruldu. Devleti kuran ve günümüze kadar da temsil eden ordunun yapısı zaten daha önceden böyleydi ve bu süreçte, daha sonra Kürdistan'daki isyanların bastırılması sürecinde bu yapısı daha da gelişti. Gizli örgütleri, gerillaya benzer isyancıları ve halk ayaklanmalarını bastıran savaş şekline günümüzde özel savaş diyorlar. Yani TC devleti ve ordusunun ilk yapılanışı özel savaş temelindedir. Ve bu yapısı günümüze kadar da gelişerek sürmüştür. Bu açıdan, TC'nin ABD'den özel savaş öğrenmesine ihtiyacı yoktur. Tersine ABD ancak Türk egemenlerinden bu işleri öğrenebilir. Hitler bile M. Kemal'den öğrendiğini söylememiş miydi? Amerikalıların yüz yıldır yaptığı işi Türkler bin yıldır yapıyorlar. Yani Türklere göre Amerikalılar, hatta Almanlar dünkü çocuk oluyorlar. Bu konuda da müthiş çarpıtmalar var ve bunlara aldanmamak gerekiyor.

TC'nin PKK'ye karşı mevcut savaşa gücü yetmiyor, gerillanın gelişmesi ve yeni araçlar, özel savaş tekniği ve taktiklerinden de yeni gelişmeler yarattı. ABD'nin önemli bir Vietnam deneyimi var. TC, ABD'den bunları, yani güç, teknik, taktik ve deneyim konusundaki yenilikleri alıyor, hepsi bu kadar.

TC'den önce Osmanlı ordusunun "Teşkilatı Mahsusa" adıyla gizli bir özel örgütü vardı. TC'nin oluşumuyla birlikte orduya bağlı benzer bir özel gizli örgüt yine kuruldu ve her zaman da var oldu. Örneğin Dersim isyanının bastırılmasında bu örgüt etkin olarak kullanıldı. "Genelkurmay Belgelerinde Kürt İsyanları" adlı kitapta bunlar açıkça ve devlet belgesi olarak yazılıyor. Daha sonra MİT'in oluşturulması ve NATO'ya girişle birlikte Özel Harp Dairesi'nin kurulması var. Daha önce ordunun yapısı geleneksel isyanları bas-

(Devamı 31. Sayfada)

ULUSAL SEFERBER

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Avrupa'da yetişmiş gençliğe ve genel olarak halka yaklaşım politikamız, partimizin ideolojik-politik çizgisi temelinde, ulusal kurtuluş siyasetine esasta kazandırmak ve bununla birlikte Avrupa'daki koşulların el verdiği ölçüde başta teknik eğitim olmak üzere kültür ve hatta diplomatik sahalarda da kendini yetiştirmeyi esas almak gerekir. Bu konuda yaygın bir eksiklikten bahsetmek gerekiyor. Köylü gidiyorlar, orada köylü kalıyorlar. Aşiret, kabile ilişkileri biçiminde gidiyorlar, aynen bu ilişkileri koruyorlar. Hiç şüphesiz insanın, gelenekleri, aşiret, kabile kültürünü tümüyle unutması, bundan uzaklaşması doğru değildir. Onunla yetinmek, Avrupa'nın muazzam gelişmişlik seviyesini göz önüne getirmemek, Avrupa kültüründen, uygarlığından, tekniğinden yararlanmamak, kendini yenilikten mahrum etmek demektir. Bunun yolları ve özellikle de yeni yetişen gençliğin çelişkili bir durumu var. Ülkeden giden halkımız ne kadar eskiye bağlı, geleneklerin tutucu etkisi içinde kalıyorsa, yeni yetişen gençlik de o kadar Avrupa'nın yoz -aslında en yaklaşılmaması gereken- olumsuz etkisi altında eriyor ve ikisi de zayıflamaya, tükenmeye götürüyor. Doğrusu bu değildir. Hem yeni yetişen gençliğin, hem ülkeden geleneklerle yüklü halkın yapması gereken, ulusal değerlerine, halk değerlerine bağlılık kadar Avrupa'nın ilerletici, güçlendirici imkanlarını da birleştirmek, bu konuda kendini biraz yormak, çaba harcamak gerekiyor. Ya eskisi gibi kalırız ya da kendimizi eritiriz. Bu iki yaklaşım da temelde yanlıştır, terketmek gerekiyor. Çocukları her türlü pisliğe ve özellikle denetimsizliğe, eğitimsizliğe terketmek cinayetten daha kötüdür. Yine kendini eskinin çok geri kalıpları içinde tutmak, Avrupa'dan hiçbir şey anlamamak, ondan yararlanmamak demektir. Bu nasıl aşılır; kendini yormakla, eğitmekle. Her çeşit okul vardır. Yine parti bu konuda çeşitli eğitim imkanları vermektedir. Mücadelenin kendisi zaten her gün insanımızı kendisine getirmektedir. Dolayısıyla bu temelde eğitilmek, örgütlenmek herkes için ekmek, su kadar gerekli bir görevdir. Ulusal kurtuluş politikası da esas alınmalıdır. Temelde yurtsever olmalıyız. Yurtseverlik temelinde de örgütlenme ve gücümüz ölçüsünde, imkanlar dahilinde bir göreve yapışmalıyız. Görevsiz tek bir insanımız kalmamalıdır. Görevler çok çeşitlidir.

Merkezi temsil görevinden tutalım, kendi ailesini yurtseverleştirmeye kadar, çocuklarını yetiştirmeye kadar her şey yurtseverlik görevidir. Kimse kendisini görevsiz hissetmemelidir ve imkan arttıkça görevlere de daha sağlıklı ve başarılı yaklaşabilmelidir. Bir tür yarış içine girmeliyiz. Bizi Avrupa'ya taşırırken esasta emperyalizmin tortu işleriyle yoz kültürünün malzemesi olarak kullanmak istediler. Biz bunu tersine çevirmeliyiz. Yoz kültürü değil, çağdaşlaştırıcı uygarlığına ulaşabilmeliyiz. Yine tortu işlerde değil, ulusal kurtuluşla tekrar ruhen, fikren ve bedenen ülkemize her an gidecekmişiz gibi kendimizi hazır hissetmeliyiz. Bu konuda her birey, aile, çevre, örgüt, kendini ne kadar sağlam tutarsa, görevlerine o kadar sahip çıkmış ve gereklerini başarıyla yerine getirmiş sayılır. Bu seferberlik bütün ülkedeki halkımız için olduğu kadar Avrupa'daki kitle için de hiç şüphesiz oldukça kapsamlı bir anlama sahiptir. Ulusal seferberlik askeri bir kavram değildir ve yine ülke içindeki halkımızın içine girmesi gereken bir durum değildir. Ülkesinden, ulusal değerlerinden, hatta insanlığından koparılmış olan ve çok tehlikeli bir katliama yatırılarak yaşanmaz duruma getirilen ulusal, toplumsal varlığımıza sahip çıkma hareketidir. İlk defa partimizin önderliğinde gerçekleştirilen ulusal kurtuluş savaşımının geliştirici etkisi altında herkesin az çok ulusal amaçlara hizmet etme imkanı doğmuşken mutlaka bu imkanı değerlendirmek gerekir. Çok büyük çabalarla geliştirilen bu tarihi savaş dönemi herkes için şüphesiz bir seferberlik, yani ulusal değerlere koşmaktır. Gücü yetiyorsa silah, parası varsa parayla, dili varsa diliyle, duası varsa duasıyla, velhasıl elden ne geliyorsa onunla bu işe kendini koşturmasıdır. Yani herkes desin böylesine bir dönemde hiçbirimiz boş durmamalıyız. Boş durmak da en büyük kötülüktürlüktır. Düşman madem bizi imha için hiçbir şeyi esirgemiyor, bizim de ulusal olarak varolmak için hiçbir şeyi esirgemememiz gerekiyor. Kollarımızla yapıyorsak kollarımızla, gönlümüzle yapıyorsak gönlümüzle, beynimizle yapıyorsak beynimizle bu seferberliği mutlaka sonuna kadar götürebilmeliyiz.

Eğer herkes kendini böyle koşturursa, seferberlik hamlesine katılmış sayılır. Bu temelde Avrupa'daki halk yığınlarımızın da daha anlamlı bir seferberliğe ihtiyacı olduğu açıktır. Çünkü onlar özel savaşın kurbanı oldular. Ulusal değerlerden, hatta ülkeden kopartılarak bir daha dönmemecesine oraya yollandılar. Dolayısıyla buna tepkileri ülkeye ruhta ve düşüncede daha fazla yönelme olmalıdır. Ve oranın biraz da kaba baskıdan -ki sınırlı olarak- uzak konumu gözönüne getirilerek daha fazla özgürlük hamlesine, seferberliğe katılmaları gerekir. Bu konudaki oyunu, özel savaş hilesini bozmaları gerekir. Bu bir görevdir.

Ulusal Meclis, Ulusal Kongre

Ulusal meclis, ulusal kongre savaşımızla bağlantılı olarak gelişiyor. Halkımızın ulusal iradesi ortaya çıktıkça, yine birliği geliştikçe, düşmanın etkisinden ülke biraz kurtarıldıkça, ulusal kongre de giderek bir hakikat haline geliyor. Ulusal kongre fikri tutmuştur ve her geçen gün derinleşmektedir. Yine ulusal kongre teşkili için ülkenin hemen her eyaleti, bölgesi belli bir çaba içindedir. Gerillaya dayalı eyalet meclislerinin gelişmesi sürmektedir. Merkezi düzeyde hazırlıklar sürmektedir. Ulusal kurtuluş cephesi hem gelişiyor, hem genişliyor. Ve bunlar belli bir aşamadan sonra ulusal meclis veya kongre biçiminde somutlaşabilirler. Hazırlıklar ne kadar derli toplu yönetilir ve kurtarılmış bölgeler de ne kadar anlamlı gelişirse, ulusal kongrenin de gerçekleşme düzeyi bu oranda artar. Burada göz önüne getirilmesi gereken düşman meclisinden kopulacağıdır. Ulusal irade özgürce kendini ifade ettiği, kendini yasallaştırdığı bir kuruma ulaşacaktır. Bunun teorik, teknik, pratik, hukuki hazırlıkları süreklileştirilmelidir. Ülke içinde ve dışında çalışmalar biraz daha derinleştirilerek geliştirilmelidir. Ulusal kongre nedir? Ulusal meclisin görevleri nelerdir? Seçimleri nasıl olmalıdır? Seçimlere kimler katılmalıdır? Bu konuda mevcut olan durum nedir? Daha da yapılması gereken hazırlıklar ne olmalıdır? Herkes bunu kendi meselesi haline getirip bu sorulara cevap vermeyi bilerek bu işlerin başarılmasına çalışmalıdır. Adı üzerinde ulusal meclis bütün ulusun iradesinin birleştiği yerdir. Ulusun, halkın kendisi ancak iradesini konuşturarak bunu gerçekleştirebilir. Parti bir araçtır, imkan ve ortamı hazırlar, bunu şimdiye kadar yapmıştır, daha da yapacaktır. Gerilla yine bunun kalanını ve korumasını sağlar. Gerekeni yapmıştır ve daha da fazla yapacaktır. İkisi de bu konuda en yüksek bir ilgiyle koşulların elverişliliğinden de yararlanarak rolünü daha da pekiştirerek oynayabilmelidir.

Kurtarılmış alanlar

Kurtarılmış alanlar politikamız, alanlara halk iktidarını oturtma politikasıdır. Halkın özgür temellerde kendini örgütleme ve yönetmesidir. Burada savaş ekonomisi uygulanır ve halkın her düzeyde savaş ekonomisine göre kendisini savunma düzeni, kendi halk meclislerinin oluşmasına göre kendi iktidarını geliştireceği açıktır. Yeni bir sosyal yaşamın, kültürel yaşamın örgütlendirilmesi, halk meclislerinin, komitelerinin oluşturulması, savaş ekonomisinin oluşturulması ve en önemlisi de milis ve halk savunma komitelerinin geliştirilmesidir. Bunlar oturtulacak halk iktidarının temel kurumları olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu yönlü hazırlıklar, kurumlaşmalar geliştirilmektedir. Kurtarılmış alanların gelişmesi oranında bu politikaların da daha etkin bir biçimde hayata geçirileceği açıktır. Ama acele etmemek ve her şeyi daha çok ulusal kurtuluş savaşına göre ayarlamak büyük önem taşır. Esas görev kurtarılmış bölgeleri yaratmak ve savunmaktır. Her şey buna hizmet temelinde düşünülmelidir. Şüphesiz halkımız, Avrupa'daki halkımız da dahil, ülkemizin önemli parçalarında denetim geliştirilirken, eskiden köleci tarzda her şeyin devletin denetiminde olduğu gibi ülkeye bakmayacaklar, artık yarı kurtarılmış bir ülke söz konusudur. Böylesine bir gerçekliği esas alarak yeniden kendi konumlarını, görevlerini değerlendirmeleri gerekir. Halk yığınlarımız, özellikle Avrupa'daki halk, eskisi gibi köye gitmez, yalnız TC'nin denetimiyle karşı karşıya kalmaz, gerillanın denetimi vardır, gerillanın geliştirdiği iktidar vardır. Ona karşı görevleri vardır, uyum, destek, dayanışma içerisinde olacaktır. Bu konuda kendi çevrelerini gerillanın emrine verecektir. Ne kadar köylüsü, hemşerisi, akrabası varsa gerillanın, halkın iktidarına temel teşkil edecek bir biçimde katkı göstermesi istenecektir. Avrupa kitlesi özellikle ülkede ne kadar hemşerisi, köylüsü, akrabası varsa hepsine halk iktidarını beslemeleri, halk iktidarının temel gücünü teşkil etmeleri, onun otoritesini, yasalarını kabul etmelerini ister. Bu konuda Avrupa'daki, halkımız yaygın bir biçimde ülkeye yönelmeli, ulusal seferberliği bir de bu anlamda hayata geçirmelidir. Yani faşist-sömürgeci rejime değil, halk iktidarına, kurtarılmış bölgeler rejimine hizmet edin, ona katılın, onu koruyun, temel perspektif budur.

Diplomasi

Avrupa'da hiç şüphesiz yürütülecek bir faaliyet biçimi de diplomasidir. Diplomasi faaliyeti yine ulusal kurtuluş savaşımızın bu temelde ülke gerçeklerimizin her kesime anlatılması ve mümkünse desteklerinin sağlanmasını gerekli kılar. Buna düşmanın yürüttüğü soykırım savaşını anlatmaktan tutalım, yıkılan köylere destek, yardım toplamaya kadar; insan haklarının ihlalinden tutalım, her türlü baskının bir ulusa reva görülmesine kadar üzerimizde ne uygulanıyorsa hepsini açıklamak, teşhir etmektir. Avrupa'nın bağlı kaldığı temel değerler vardır; insan hakları, ulusal haklar, azınlık, kültürel haklar ve bunların ülkemizde nasıl tahrip edildiği, kendilerinin müttefiki olan faşist Türk rejiminin nasıl Avrupa'nın değer yargılarını yerle bir ettiği, hiç değer tanımadığı, en barbar rejim olduğu, ortaçağlarda bile eşinin görülmediği, mutlaka sonuna kadar anlatılmalıdır. Bu konuda muazzam bir diplomatik yetersizlik vardır veya anlatılmışsa da sonuç alınamamıştır. Hiç şüphesiz faşist Türk devletinin, hükümetin işbirlikçisi olan Avrupalı hükümetlerin de bunda payı büyüktür. Ama bizim de bunda yeterince çalışmadığımız, gücümüzü seferber etmediğimiz ortadadır. Dolayısıyla büyük diplomatik atağa geçilmelidir. Ulusal seferberliği bir de bu yönüyle tamamlayabilmeliyiz ve temelinde de belirtildiği gibi düşman gerçeğini insanlıkla, her türlü insan haklarıyla, ulusal haklarıyla, azınlık kültürel haklarıyla ne kadar çeliştiğini mutlaka anlatabilmeliyiz. Ve bizim savaşımımızın, mücadelemizin ne kadar haklı olduğunu, neden insanım diyen herkesin desteklemesi gerektiğini, bunun sözle değil eylemle de gerçekleştirmek gerektiğini, hükümetlerden tutalım, demokratik kuruluşlara, kişilere, sosyal, kültürel kurumlardan tutalım her türlü siyasal partilere kadar herkese, her kuruma anlatabilmeli ve mutlaka ilgisini, des-

LİK VE GÖREVLER

teğini ülkemize, onun kutsal savaşımına çekebilmeliyiz. Bunun için kısa ve uzun vadeli planlar yapılır. Herkes kendi gücüne göre yerel düzeyde, ulusal düzeyde ve hatta Avrupa düzeyinde diplomatik bir etkileme, destek toplama imkanını yaratır. Hele ulusal cephenin de genişletilmesiyle bu imkân daha da artar. Birleşik bir Kürt ulusal cephe diplomasisi eskisiyle kıyaslanmayacak bir biçimde ilgi ve destek konusu olabilir ve bu konuda da parti öncülük rolünü oynayabilir. Daha uygar diplomasinin kurallarına bağlı olarak, gerçekleri bıkmadan ve biraz da belgesel olarak sunmak esas alınırsa, Avrupalı insanın hoşuna gider ve değer yargılarına göre bir yaklaşım içinde bulunmak, buna uygun araç-gereçlerle yaklaşmak büyük önem taşır. Bu ustalığı, bu yaratıcılığı, bu faaliyet sahasında mutlaka gösterebilmeliyiz. Ulusal kurtuluş politikamızın özellikle Avrupalı gerici, faşist, işbirlikçi çevreler nedeniyle Avrupa halkına taşırılamadığı ve gerçekten kasıtlı bir tahribatın, iftiranın kurbanı olduğu göz önüne getirilerek bunu uzun vadeli planda da kırmayı ve pratikte de günlük olarak destek sağlamayı başarırsak, diplomatik faaliyetimizin başarılı geçtiğinden bahsedebiliriz.

Özel Ordu

Düşman özel savaşa giderek ağırlık vermiştir. Özellikle partimizin baharla birlikte yarattığı muazzam uyanışı, etkilemeyi, psikolojik savaş adı altında boşa çıkartmak istediğini biliyoruz. Basın-yayın kuruluşlarını tamamen Genelkurmay'ın hizmetine soktuğunu yine kontrgerillayı, özel ordu birliklerini oluşturmak için özel kararnameler çıkarttığını biliyoruz. Bu özel kontra birlikleri çok açıkça belirtelim ki kelle avcıları birlikleridir. En son Özgür Gündem gazetesinin Bitlis muhabirinin, göz göre göre kaçırılıp çok feci bir şekilde katledilmesi,yine İstanbul'daki bir çalışanının kaçırılması, bu özel yeni ordu politikasının, özel tim politikasının ne anlama geldiğini açıkça göstermektedir. Tansu Çiller hükümetinin ana, bacı edebiyatı ile nasıl korkunç bir yenge olarak devreye sokulduğunu, tıpkı Vietnamlar'da korkunç yenge gibi bir yenge olarak gündeme getirildiğini iyi bilmek lazım. Onun o makyajına ve maskesine aldanmamak gerekir. Gerçekten karşı devrimci şiddeti sınırsız bir biçimde geliştireceği ve onay vereceği anlaşılmaktadır. Genelkurmay'ın bir süs köpeği gibi emrine girmiştir. Yine Amerikan vatandaşı olması nedeniyle Amerika'nın da Vietnam benzeri bir çılgınlığı bunlara uygulatabileceğini gözardı etmemek gerekiyor. Dolayısıyla özel savaş politikasında tırmanma beklenmeli. Psikolojik savaşta gelişme beklenmeli. Ordusu genelde başarısızdır, oldukça yıpranmıştır. Aslında geri çekiliyoruz diyorlar, geri çekilme değil bu, yenilgidir. Bunun yerine kontra birliklerini, kelle avcılarını devreye sokacaklardır. Ülkedeki halkımız, aydınlar, demokratlar, legal kurumlarda çalışan birçok dost çevremiz çok uyanık olmalı, her an birilerini sessizce arabalara koyup bir yol kenarında vahşice işkencelerle öldürüp bırakabilirler. Bunun için şahsi savunma, öz savunma hemen her kurum, her kişi tarafından sonuna kadar geliştirilmelidir. Zorla bir yere götürülmek, bindirilmek istenildiklerinde veya tek başına kaldıklarında çok tedbirli olmaları gerekir. Kendilerini kolay kolay kaptırmamaları gerekir. Psikolojik savaşa da aldanmamak gerekir. Verdikleri haberlerin büyük bir kısmı yalandır, gerilla başarılıdır. Özellikle ülkedeki denetimi gün geçtikçe gelişmektedir. Düşmanın ekonomik, sosyal, siyasal ağırlığı neredeyse sona erdirilmiştir. Bu nedenle özel savaşı vahşi boyutlarda yürütmek istiyorlar. Gerilla da biraz daha sert yönelecektir. Boşa çıkarılabilecektir. Ülkedeki özel savaşın bir amacının da ülkemizi tahrip ve talan etmek olduğunu biliyoruz. Ülkeyi toptan bir yıkıma uğratıyorlar. Buna bizim tepkimiz özel savaşın mali kaynaklarını kurutmak ve ülkemizi çok tahrip ederlerse bizim de başta onların ekonomik, turistik sahadan olmak üzere hedeflere yöneleceğimizi açıkladık. Gerçekten düşman Kürdistan'da yalnız ekonomi değil, yaşama ilişkin hiçbir şey bırakmamıştır. Topyekün bir saldırı yürütmektedirler. Topyekün saldırıya karşı bizim de topyekün bir savunma ve eyleme geçiş hakkımızın mevcut olduğunu iyi bilmemiz lazım. Düşman bize hangi yöntemle zarar veriyorsa bizim de ona aynı yöntemle zarar vermemiz gerekir. Köylerimizi nasıl yakıp yıkıyorsa, ormanları yakıp yıkıyorsa, ekonomiyi yakıp yıkıyorsa bizim de aynı biçimde yönelmemiz gerekecek.

Turistik sahalar, özellikle uluslararası tekellerle birlikte geliştirilen şirketlere -ki bunlar hepsi bize kurşun olup yağdırılmaktadır- mümkün olduğu ölçüde yönelebilmeliyiz. Onların ekonomisini bizim de tahrip etmemiz gerekir. Onların ulusal, kültürel kurumlarına bizim de yönelmemiz gerekir. Katliam yapıyorlar, faşist odaklara karşı bizim şiddeti yoğunlaştırmamız veya genel saldırılarla hak ettikleri cevapları vermemiz gerekir. Bu konuda da herkes kapsamlı görevlere hazırlanabilmelidir. Bu gelişmeler normal planlı gelişmelerdir. Sürpriz gelişmelerden ziyade partimizin planladığı, giderek kendisini yetkince hazırladığı hamle üstüne hamleyle -ki bazılarına sürpriz gibi gelebilir- ortaya çıkardığı, karşılık vereceği gelişmelerdir. Gelişme beklenmelidir. Bu da sürpriz sayılmamalıdır. Gerileme kesin olmayacaktır. Gelişmelerin sınırını da bizim planlı, hazırlıklı görevlere amansız yaklaşmamız belirler. Ne kadar amansız yaklaşırsak çoğunun aklına, hayaline gelmedik gelişmeleri yaşamamız içten bile değildir. Tamamen iradememizi, bilincimizi, özellikle örgütsel ordulaşma gücümüzü geliştirmemize bağlıdır. Ona vereceğimiz yüklenme, işlerlik, önderlik tarzıyla bu büyük gelişmeler her an beklenebilir. Aksi halde yenilgiler, kayıplar beklenebilir. Yani kendiliğinden ne sürpriz gelişmeler beklenmeli, ne de öyle birdenbire kayıplar. Hayır, çok geriye düşmeyiz ama çok önemli gelişmeler için gerçekten gittikçe daha da yoğun ve dikkatli bir hazırlık, hem kaybı önler, hem de gelişmenin hızını belirler.

Türk halkıyla ilişkiler

Türk halkıyla ilişkilere –şüphesiz dostluk temelinde–, iki halkı kendi zalim, sömürücü iktidarlarından kurtarmaya biz büyük özen gösteriyoruz. Kurtuluşumuzun Türk halkının da kurtuluşu olduğunu her zaman söyledik ve Kürdistan'daki devrim, Türkiye'nin de devrimidir. Kürdistan'da yıkılacak faşist devlet Türkiye'de de yıkılmış sayılır, Kürdistan'da yıkılacak sömürgecilik, yıkılacak emperyalist etkilerdir. Anti sömürgeci mücadele, anti-emperyalist mücadeledir. Ulusal kurtuluş mücadelesi anti-faşist, demokratik mücadeledir. Etle tırnak kadar içiçedirler. Dolayısıyla bizim Türk halkına vereceğimiz en temel mesaj; "Kürdistan'daki kurtuluş öz kurtuluşunuzdur."

DEP ve saldırılar

HEP'in kapatılmasından sonra hiç şüphesiz DEP'e de aynı yöntemle saldıracakları, benzer suçlamalarla yine provokatörlerin konuşturulmalarıyla boşa çıkarmak isteyeceklerini biliyoruz. Demokratik bir mevziyi kullandırmamak için özel savaş, psikolojik yöntemlerden tutalım katliamlara kadar bu sahaya yönelecektir. Faili meçhul cinayetlerle sindirilmeleri geliştirecektir. Yine çeşitli yasal engelleri karşılarına çıkarıp boşa çıkarmaya önem verecektir. Ve bu arada şöyle APO'dan talimat alıyorlar, böyle bilmem teröristleşiyorlar iftiralarıyla yine yıpratmaya çalışacaklardır. Hemen belirtelim, gerçekten HEP de, DEP de bizim öz örgütlerimiz olmadığı gibi çokça eleştirdiğimiz örgütlerdir. Görevlerini doğru kavramadıkları, özellikle yaşamlarıyla, çalışma tarzlarıyla halkımıza tam layık olmadıklarını söylüyoruz. Bu konuda eleştirilerimiz yoğundur. Değil PKK örgütü olmaları, bize zarar vermemelerini bile önemli görüyoruz. Dostça eleştiri ve uyarılarımızı yapıyoruz. Bunu da böyle bilmek gerekiyor. Bu faaliyet içinde çalışan dostların, dostluğa doğru değer vermeleri, halka karşı görevlerini doğru yerine getirmeleri ve yine kendilerine karşı geliştirilen her türlü saldırı, suçlamalara karşı uyanık olmaları, bunun için de iyi bir örgütlülük içinde ve kendilerini savunma tedbirlerini geliştirmeleri gerekir. Kısaca burjuva politikacılığı ile bu sahada fazla verimli olunamayacağını bilerek sınırlı demokratik görevlerine iyi bir çalışma tarzıyla, başarıyla karşılık vererek başarmaları gerekir. Böyle yaptıkça biz kendilerini destekleriz. Halka hizmet yaptıkları oranda bizim partimizin de desteği olur. Ama asla bunları kendi öz örgütümüz olarak görmeyeceğimiz gibi yanlışlıklarına karşı da en başta biz dururuz. Halkımız da kendine hizmet ettiği oranda bu tip oluşumlara destek ve dayanak sunabilmelidir. Eleştirebilmelidir ve çıkarlarına değilse zamanında da terk edebilmelidir.

Avrupa'daki halkımızın görevleri

Bu çok kısa söyleşi de hiç şüphesiz Avrupa'daki kitlemize aslında söylememiz gerekenin ne olduğunu gösteriyor. Çıkarmaları gereken sonuç ulusal kurtuluş görevlerine daha artan bir bilinç ve örgütlülükle karşılık vermeleridir. Gecikmiş olan görevlerine sahip çıkmalarıdır.

Ülkemizde muazzam bir savaş yürütülmektedir. Bu savaşın tarihimizde ilk defa kölelik çemberlerini paramparça ettiği ve nihai kurtuluşa imkan hazırladığı göz önüne getirilerek Avrupa'daki kitlemiz de uyanmalıdır. Gecikmiş görevlerine sarılmalıdır. Şimdiye kadar örgütsüzlükten, inançsızlıktan kaynaklanan durumlara son verilmelidir. Özellikle sıkça Parti Önderliği'ni soruyorlar. "Başkan ne yapıyor" diyorlar. Bizden öğrenmeleri gereken en temel husus biz de yurt dışındaydık, 15 yılı geride bırakıyoruz, sizlerden daha fazla imkansızlıklar içindeydik. Ama kendimizi partinin çizgisine doğru yatırdık. İğne ucu kadar fırsat ve imkanları değerlendirdik. İşin büyüğü küçüğü ayrımını yapmadık. Zor dönem, kolay dönem demedik, ne yapabılabilinecekse büyük bir irade gücüyle, anlayışla yüklenmeye çalıştık. Sabır ve inatla işin takibini bir an bile bırakmadık. Sonuçta bildiğiniz gibi Kürdistan adeta yeniden kurulup, halkımız bütünüyle ayağa kalkar hale geldi. Yani kısaca işler ilerleyebiliyor. Tek bir insan da kendini doğru verirse mucizevi gelişmeleri ortaya çıkarabilir. Bundan alacağınız cesaret, alacağınız güç var. Nasıl oluyor da 12 Eylül faşizmi gibi herşeyi yerle bir etmek için ve tümden dünyanın, gericiliğin desteğini arkasına alarak üzerimize geldiği halde biz buna karşı direndik ve büyük gelişmeyi ortaya çıkarabildik? Bunun üzerine çok düşünmelisiniz ve ben birşey yapamam, zor durumdayım, artık benden geçmiş diyen herkes bunu tersine çevirmelidir. Benden çok iş çıkar, bundan sonra özellikle çok iş yapabilirim, saham, imkanlarım vardır. Ömrümü boşa harcamamam, bir zafer sığdırmam gerekir. Hele özellikle yeni yetişen gençler partinin de muazzam tecrübesinden, ülkede olup bitenlerden yararlanarak ve yine önderliğe bağlı olduklarını söylüyorlar önderliğin yaşamını ve başarı tarzını esas alarak kendi yaşamlarına bir yön vermeleri, ve mutlaka biraz da önderliğe, partiye yaraşır, bir yaşamın, bir vuruş tarzının sahibi olmaları bizim de yaşamımıza bir eser sığdırılmalıdır. Güzel bir iş, iyi bir örgütlenme, ülkeye iyi bir katkı sağlanabilmelidir. Vicdanınız bu konuda iyi yaptım, başardım diyorsa; siz alnımız ak, vicdanımız rahat diyebilmelisiniz. Aksi halde kendinizi affetmeyin, rahat hisset-

(Devamı 31. Sayfada)

ÖRGÜTE GELMEYEN KİŞİLİK

Selim unsuru ile ilgili Serxwebun'da çıkan Rıza Altun arkadaşın yazısında bir cümle vardır; bu cümlede Selim'in partiye şimdiye kadar yaptığı en hayırlı iş kaçması olmuştur, denmektedir. Selim'in kaçışını bundan daha iyi ifade eden bir cümle bulunamazdı.

Mustafa Karasu

Dünya'da birçok halk, ulus bağımsızlık için, özgürlük için mücadele vermiştir. Her ulusun bu mücadelelerde kimi avantajları ve dezavantajları olmuştur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin de kimi avantaj ve dezavantajları bulunmaktadır. Dezavantajlarından en önemlisi Kürt insanının örgüte gelmede zorlanmasıdır.

Düşman güçler Kürt halkının her türlü örgütlenme çabasına şiddetle karşılık vermişlerdir. Kürtlerin örgütlenmesini önlemek; varsa dağıtmak düşmanların birinci amacı olmuştur. Kürdistan halkının örgütlenmesi, birlik olması Kürdistan üzerindeki egemenlerinin sonunun başlangıcı olacağını düşmanlar da bilmektedir. Bunun için hem örgütlenmeyi dağıtmak, hem de örgütlenme bilincini köreltmek, Kürtler üzerindeki uygulamaların temeli olmuştur.

Tarih bir sinema şeridi gözlerimizin önünde geçtiğinde görülecektir ki, Kürtlerin kolektif bilincindeki en zayıf olgu, örgütlenme konusudur. Kürtler tarihlerinde doğru dürüst devletleşemedikleri gibi, örgütlenme bilincini geliştirecek diğer organizasyonlar da gerçekleştirememişlerdir. Tarihte örgütlü bir ordu da kuramamışlardır. Ordudaki bir subay da aynı zamanda bir örgütçüdür. Bu tür organizasyonlar da toplumlardaki örgütlenme bilincini geliştirir. Bizde gerçekleşen askeri nitelikli organizasyonlar, daha çok köylü tarzı isyancılık ve çeteciliğe dayanır. Bunların da örgüt bilincini geliştirmekten çok, örgütsel bilinç zaafını derinleştirmeye hizmet ettiğini söyleyebiliriz. Yine Kürtler tarihte sağlık organizasyonları, eğitim organizasyonları da gerçekleştirmemişlerdir. Bunları gerçekleştirmek de bir örgütlenme olayıdır ve örgütlenme bilincini geliştirecek organizasyonlardır. Bırakalım bunları, örgütlenme bilincini, alışkanlığını geliştirecek ekonomik işletmeler de tarihimizde görülmemektedir. Hatta uç bir örnek olsa da futbol klübü oluşturma bile bir örgütlenme alışkanlığı ister. Tüm bunlar düşünüldüğünde Kürtlerin neden örgütlenmeye yatkın olmadıkları biraz daha anlaşılır.

Kürtlerde örgütlenme denince akla aile, en geniş biçimiyle ise aşiret akla gelir. Bunun dışında örgütlenme bilinci bulunmaz. Bu nitelikteki örgütlenme ve yönetim bilinci de halkta değil, aşiret reisi ve çevresinde olabilir. Halk için ise, aşiret içinde boyun eğme ve aşiret ileri gelenlerinin çıkarlarına koşulma söz konusudur. Halktaki örgütlenme bilinci daha çok aile ile sınırlıdır. Bunun da her türlü örgütlenmeye gelmeme bilinci olduğu açıktır.

Kolektif bilinçteki bu örgütlenme zaafı yanında egemen kültürün, siyasetin verdiği; öz örgütlenme ve öz çıkarlardan kaçma ve egemen güçlerin örgütlenmesi ve çıkarlarına hizmet etmeyi de dikkate aldığımızda Kürt kişiliği biraz daha anlaşılabilir. Örgütlenmeden kaçan kişilik, bunun sonucu da yenilgili bir kişilik Kürt kişiliğini özetler. Biliyoruz ki PKK'ye kadar Kürt insanı öz örgütlenmeleri ve öz çıkarları dışında da her türlü örgütlenmeye koşulmuş ve her türlü çıkara hizmet ettirilmiştir.

Genel durum böyle olmakla birlikte bu yazıda durumunu ortaya koyacağımız Selim Çürükkaya örgütten, dolayısıyla mücadeleden kaçan yenilgili kişiliğin karekteristik özelliklerini en uç noktada taşıyan bir unsurdur. Selim ve örgüt her zaman birbirine en uzak duran bir mesafede olmuştur.

Örgütten kaçma, savaştan kaçma bilinci Selim'e sömürgeci okullarda, sömürgeci egemenlik altında şırınga edilmiştir. Selim unsurundaki örgütten kaçış 12 Eylül'den öncede bulunmaktaydı. Ancak örgütten kaçma anlayışı 12 Eylül'ün tüm toplumda ve özellikle de zindanlarda örgütten kaçışı hızlandıran rehabilite programı sonucu derinleşmiş bunun sonucuda örgüt bilincinin korunduğu parti ortamında kalmayarak kaçmıştır.

Selim'i örgütten kaçıran kendi öz iradesi değildir! Selim kemalist sömürgeci egemenlik ve 12 Eylül'ün yarattığı kişilik şekillenmesi nedeniyle kaçmıştır. Yıllardır Selim'in kişiliği, tutumu ve her konudaki anlayışında somutlaşan düşmanın yarattığı tasfiyeci bir tipi görürüz. Bu tipin düşmanla açık işbirliği içinde olması şart değildir. Selim'de var olan özellikleri bir örgüte hakim kılmaya çalışsanız o örgüt en fazla bir hafta ayakta kalabilir.

Aslında Selim örgütten şimdi kaçmamıştır. Örgüte ilk katıldığı gün örgütten kaçmıştır. Ya da fiziki olarak örgüt içinde olsada örgüte, mücadeleye, politikaya yaklaşımıyla her zaman örgüt dışında durmuştur.

12 Eylül'den önce Selim'e bu özelliği nedeniyle örgütsel sorumluluk verilmemiştir. Örgüte gelmeyen, aksine örgütlü bir ortamı bile bozan anlayışı bilindiğinden kendisine ancak propaganda ve yayın alanında görev verilebilir anlayışı vardır. Nitekim yaklandığında basın alanında görev alma durumu söz konusudur. Belki örgüt anlayışı daha doğrusu örgütsüzlük anlayışı nedeniyle hiç görev verilmeyecek bir kişilikten de söz edilebilir. Ancak örgüt içinde örgütsel anlayışa pek zarar vermeyecek tek alan burasıdır. Öte yandan PKK'de yürümek isteyen her insan için bir yer bulunur. PKK'nin tarzı en kötürüm insanı bile yürütmektir. Belki Selim unsurunda olduğu gibi bazen olumsuz ve zararlı pratikle ortaya çıksada bu ilkesel anlayış daha çok kazandıran bir rol oynamıştır. 12 Eylül öncesinde parti içinde tutulmasının nedeni bu yaklaşımdır.

Cezaevine düştüğünde kendisine yine örgütsel konuları ilgilendiren görevler verilmemiştir. Verildiğinde ise ancak kontrol edilebilir olduğunda verilmiştir. Selim unsuruna örgüt görevi verilmeyeceği düşüncesi başta cezaevi şehitleri olmak üzere cezaevinde yatan insanların çoğundaki düşüncedir. Selim örgütün ve örgüt insanlarının kendisi hakkındaki düşüncesinin bu olduğunun farkındadır.

Selim unsuru ile ilgili Serxwebun'da çıkan Rıza Altun arkadaşın yazısında bir cümle vardır; bu cümlede Selim'in partiye şimdiye kadar yaptığı en hayırlı iş kaçması olmuştur, denmektedir. Selim'in kaçışını bundan daha iyi ifade eden bir cümle bulunamazdı. Çünkü bir kurtuluş mücadelesinde, bir savaşta en önemli silah örgüttür. Bu durum Kürtler için bin kat daha önemlidir. Kürtler ne çekmişlerse birlik olamamadan ve örgütlenememekten çekmiştir. Kürtler tarihte az savaşmamıştır. Ne varki güçlü ve sürekliliği olan bir örgütlenme yaratamadıkları için yenilgi kaderleri olmuştur.

PKK'yi güç yapan, bugünlere getiren Önderliğinin büyüklüğü ve bu önderlik altında yaratılan örgüt ve bunun sürekliliğinin sağlanmasıdır. Kaldı ki örgütlüysen güçsün, örgütlü değilsen ne savunursan savun güç olamazsın. Sömürgeciler ve düşmanlarımız için tehlike olan örgütlenmedir. Örgütlenmeyi gevşeten her tutum ve kişilik ise düşmanın hizmetinde olan bir tutum ve kişilik olmaktadır. İşte Selim böyle bir unsurdur. Her türlü ilişki, tutum ve düşüncesiyle bırakalım örgüt adamı olmayı, örgüt adına ne varsa tümüne karşıydı.

Zaten onun için her türlü örgüt ve kural kötüdür. Örgüt ve kuralın olduğu yerde kendisinin bir hiç olduğunu görür. Bu egemenlerin ve özelde de kemalizmin yaklaşımıdır. Onlar halk örgütlü olduğunda, örgütlü davrandığında varlıklarını sürdüremezler. Bunun için de örgüt kavramının yerleşmemesi ve olan örgütlerin dağıtılması önlerine koydukları birinci hedeftir. Selim unsuru egemen güçler ve kemalizmin tezgahında dokunan bir kişiliktir. Hem bu nedenle örgüte uzaktır uzaktır, hede örgüt içinde kendini konuşturamıyacağı için örgüt olayına karşıdır.

Öte yandan kariyeristtir. İsmine çok düşkündür. Hasta derecesinde kendine sevdalıdır. Çirkinlerin kompleksi düzeyinde bir kendine sevdalanma vardır. Bu sevdasını örgütlü bir ortamda konuşturması mümkün değildir. Örgütsüz bir ortamda kariyerist duygusunu tatmin edecek çıkışlar, gösteriler yapabilir. Örgütün olduğu yerde güçlü olmak, etkili olmak ancak bireysel tutumları, bireysel özlemleri, hastalıkları etkisiz kılmak, en azından törpülemekle mümkündür. Kişilerin kendini konuşturduğu yerde örgüt güçsüzdür. Selim örgüt güçsüz olursa kendini konuşturacak ortam bulabildiğinden örgütü bozmak, dejenere etmek, örgütü küçümsemek Selim'in günlük davranışı haline gelmiştir.

Selim'in örgüt anlayışı cezaevinde de değişmemiştir. Aksine 12 Eylül'ün örgütten kaçıran etkisi ve kültürü ile örgüt karşıtlığı daha da derinleşmiştir. 12 Eylül'ün devrimci kişiliklerde yaratmak istediği en büyük zaaf örgüt kavramını aşındırmaktı. Selim'de örgüt kavramı zaten zaaflıdır. Hatta zaaflı da olsa örgüt anlayışı yoktur. Selim'de örgüt anlayışının daha da bozulacağı bir zemin olduğundan cezaevlerinde örgüt anlayışı en bozuk olarak çıkan bu unsur olmuştur. Bu tesadüf değildir. 12 Eylül rehabilete programı Selim'de işlenecek iyi bir toprak bulmuştur.

Selim cezaevinde herkes tarafından bilinen bir unsurdur. *Bu bilinme iyi özelliklerinden* dolayı değildir. Selim'i cezaevinde hiçbir kimse şöyle iyi bir unsurdu, böyle iyi bir unsurdu diye anmamıştır. Daha doğrusu Selim'i biraz yakından tanıyan hiçbir birey Selim için olumlu izlenimler aktarmamıştır. Bu yönüyle elle gösterilen ve ilk akla gelen kişidir. En olumlu ananlar ise "İşte Selimdir" demekten başka söz söylememişlerdir. "İşte Selimdir" diyenler ise öyle ciddiye alınacak bir kişilik değildir, o da öyle kendine has bir 'adamdır' işte idare edin demek isteyenlerdir.

Cezaevinde uyuştuğu bir kişiden dahi söz edilemez. Daha doğrusu ister dışarda, ister cezaevinde Selim'in uyumlu çalıştığı insan bulunmaz. Selimle kimse anlaşamaz, onunla yürüyemez. Ancak başkaları onunla uyumlu olmaya, örgüt onunla yürümeye çalışmıştır.

Cezeevinde neden ciddiye alınmaz bir kişilik haline gelmiştir. Her şeyden önce herkesin değer verdiği şeyler karşısında Selim unsuru gayri-ciddidir. Mücadele için zorunlu değerler Selim için ciddiye alınmayan şeylerdir. Örgüt onun için bir anlam ifade etmez, savaş, mücadele zaten Selim'in yanından bile geçmediği olgulardır. Örgüt ve savaş konularına ilgi duymayan bu

Cezaevinde uyuştuğu bir kişiden dahi söz edilemez. Daha doğrusu ister dışarda, ister cezaevinde Selim'in uyumlu çalıştığı insan bulunmaz. Selimle kimse anlaşamaz, onunla yürüyemez. Ancak başkaları onunla uyumlu olmaya, örgüt onunla yürümeye çalışmıştır.

MÜCADELEDEN KAÇAN KİŞİLİKTİR

unsur ancak örgüt ve savaş ruhunu bozan tutum, ilişki ve yaşantısıyla örgütle ve örgüt bireyleriyle sürekli uyumsuz olmuştur.

Devrimci kişilik, devrimci çalışma, bir ciddiyet, bir kararlılık, bir sorumluluk ister. Selim unsurunda ise olmayan şeyler ciddiyet, kararlılık ve sorumluluktur. En ciddi işleri bile önemsemeyen bu kişilik doğaldırki ciddi sorunlara engel olmaktan başka bir katkısı olamaz. Devrimci ortamın temel işleri ise örgüt-savaş sorunlarıdır. Politika ancak bu araçlar varsa yaşama geçebilir. İşte Selim unsuru bunlara ilgisizdir. Selim unsuru örgütün karşısına hiçbir zaman örgüt ve savaş sorunlarıyla çıkmamıştır. Örgüt ve savaş sorunları dışında her sorunla ilgilenir, kafa yorar. Tali sorunlar için günlerini, haftalarını verir; temel sorunlardan ise ısrarla kaçınır. İşte sömürgeciliğin, düşmanın arzuladığı bir kişiliktir bu. Böyle bir kişiliğin de tanımlanması tasfiyeciliktir. Mücadele ve savaş kaçkınlığıdır.

Daha cezaevindeyken bu özelliği tespit edilmiştir. Zaten kendisine merkezin veya cezaevi sorumluların denetimi dışında olacak hiçbir görev verilmemiştir. Bir defa merkezin denetiminin güçlü olmadığı, merkezin direkt denetleyemediği bir koğuşta koğuş biriminin içine alınmıştır. Ne varki bu koğuştaki sorumluluğu var olan sorunları çözme ve hafifletme değil sorunları daha da ağırlaştırma olmuştur. Bu koğuşta kalamayacak duruma gelince merkezin bulunduğu koğuşa alınmıştır. Daha sonra gittiği cezaevlerinde de merkezin denetimi dışında hareket edeceği görevler verilmemiştir.

Cezaevleri savaş ve partiden uzak yerler olduğundan Selim'in özeliklerine katlanılmaya çalışılmıştır. Dışarıya göre örgüt ve savaş sorunları bu alanda farklıdır. Bunun yanında o dönemlerde cezaevi örütünün liberal tutumu; örgüt sorunları konusunda devrimci ölçüleri tam işletmemesi nedeniyle Selim unsuru bu süre içinde örgüt içinde yürüme imkanı bulmuştur. Bir yönüyle de durumu bilindiğinden örgüt içinde tutularak yürütülmeye çalışılmıştır.

Cezaevinde yapılan eleştiri-özeleştiri sürecinde en şiddetli eleştirileri Selim unsuru almıştır. Kendisine PKK'li olmadığı, bu tutumu sürdüğü müddetçe hiçbir zaman PKK'li olmayacağı söylenmiştir. Gerçekten de Selim PKK'li olmamıştır. PKK'li olmaya hiçbir zaman çaba da göstermemiştir. Herkes, hatta parti içinde çıkan ajan-provokatörler ve tüm unsurlar dönem dönem partiye ayak uydurmaya ve kendilerini saklamaya çalışmışlardır. Selim unsuru ise hiçbir zaman partili olmayı bırakalım, partili gözükmeyi bile aklına getirmemiştir.

Selim'in örgüt anlayışı, savaş anlayışı farklıdır. Daha doğrusu bu konular kendini ilgilendirmez. İdeolojik ve politik olarakta hiçbir zaman partili olmamıştır. Ancak kendi düşüncesiyle çakışan parçalar varsa o zaman o parçalar kadar partili olmuştur. Selim unsurunun partililiği partinin herhangi bir konudaki tutumu Selim'e uygun gelmişse dönem de, yalnız o konunun kapsamı ve süresi kadar partili olmuştur. Bunların dışındaki partililiği, eti ve kemiğinin partinin içinde gözükmesinden ibaret kalmıştır.

Fiziki olarak parti içinde kalmasının nedeni ise PKK'nin içerde ve dışarda büyüklüğünden, itibarından, otoritesinden yararlanarak ün yapmak ve itibar kazanmaktır. Zaten dikkat edilirse sürekli isim yapan, kendine sevdalanmışlığını tatmin eden işlerle uğraşmış ya da bu tür işlere ilgi duymuştur. İçerde de dışarda da Selim unsurunun gayreti bu olmuştur.

Cezaevinde kendisine partili olmadığı söylenmiştir. Örgütle ilgisi olmadığı söylenmiştir. Diğer gruplarla konuşurken, onlara cezaevi örgütünün aldığı kararları iletirken kendisine göre uygun olanları savunma ve iletme; kendisine göre uygun olmayan kararları diğer örgütlerin yanında savunmayarak kararları boşa çıkarma ve örgüt suçu işleme eleştirisi yapılmıştır. Eleştiri-özeleştiri platformunda bu suçunu kabul etmek zorunda kalmıştır.

Yine cezaevinde, örgüt yaşamı ve kuralı Selim için geçersizdir. Yaşamın da kuralında sınırı Selim unsuru tarafındna belirlenir. Zaten herkes tarafından "Selim'i tanımayan Selim'in PKK'li olduğunu akla bile getirmez" düşüncesi dile getirilmiştir.

Selim unsuru örgütün aldığı kararları kendisi için bağlayıcı görmez. Kararlara uymaz, uyar gibi gözüktüğü zaman da kararları boşa çıkarır. Bu temel özelliğidir. Bu özellikleri bugün değil yıllarca söylenmektedir.

Bizim tarafımızdan kendisine şu söylenmiştir. "Sen PKK'li değilsin, PKK'nin örgüt, savaş, yaşam ve tüm konulardaki anlayışı senden çok uzak olgulardır; bu halinle hiçbir yerde partiyle yürüyemezsin. Başka cezaevlerinde olsaydın şimdiye kadar 10 defa örgüt dışına çıkarılırdın; burda örgüt dışında değilsen bu başarı ve sonuç sana ait değildir" denilmiştir. Bu değerlendirmeyi tüm arkadaşlar da doğru görmüşlerdir.

Yine Selim unsuru cezaevinde örgüt içindeki arkadaşlarla değil, başka koğuşlarda kendi kafasına uyan diğer insanlarla konuşmayı, günlerini orda geçirmeyi yaşamının parçası haline getirmiştir. Buralar daki konuşması ise örgütü anlatan, örgütün itibarı ve otoritesini yükselten nitelikte değildir, kendini konuşturması söz konusudur. Çoğu zaman ise örgütümüzün itibarını ve ciddiyetini azaltan hafiflikler ve seviyesizliklerle diğer insanların tepkisini çekmiştir.

Aslında buralarda konuşarak kendini tatmin etmektedir. Çünkü yapımızda ciddiye alınmadığı için ya da yapımızda dinlenme değeri olmayan konuları konuştuğu için kendini tatmin etmek için başka koğuşlara gitmeyi alışkanlık haline getirmiştir. Diğer bir neden ise bizim yapımızı küçümseme, halktan insanları köylü ve cahil diyerek onları horlayıp diğer koğuşlarda bulduğu kimi siyasi gevezelerle zaman geçirme onun için tercih nedeni olmasıdır.

Yine bu unsur cezaevine binlerce ziyaretçi geldiğinde halkla bizim insanlarımızla ilgilenme değil, küçük burjuva, bürokrat tipli insanlarla ilgilenme pratiğini ortaya koymuştur. Tüm arkadaşlar gelen ziyaretçilerle ilgilenirken, halka bir şeyler vermek isterken o laf yapan bir-iki kişiyle günleri tüketmiştir. Herkes yüzlerce insanla konuşurken o mücadeleye öyle çok katkısı olmayacak insanlarla konuşma hastalığını terketmemiştir. Tüm eleştirilere rağmen bundan vazgeçmemiştir.

Anlaşılıyor ki bu Selim unsurunda bir çizgidir. Zaten cezaevinde bu unsur hakkında yapılan değerlendirme kemalist düşünce ve tutumda kendini kurtaramadığı, kemalizmi yoğunca yaşadığı, halktan kopuk olmasının, halka tepeden bakmasının temelinde bu kültürün yattığı biçiminde olmuştur. Bu birkaç kişinin değil cezaevi yapısının değerlendirmesi olarak cezaevi çözümlemelerine geçmiştir.

bu tutumunu Akademi ortamından geçmesine rağmen terk etmemiştir. Nitekim Akademi ortamından hiç nasibini almayan ender kişilerden biridir. Zaten bu unsur, Kürt halkının ayağa kalkmasında belirleyici rol oynayan Mahsum Korkmaz Akademisi'ni gayriciddi bir tarzda, "işte sabah erken kalkılıp spor yapılan, silah sıkılan, bazı şeylerin okunup konuşulduğu bir yer" şeklinde değerlendirerek, kişiliğinin ne olduğunu ortaya koymuştur. Aslında bu konuşmayı yaptığı an örgüt dışına atılması gerekirken yine, "işte Selim'dir, yine kendi kendine bir şey söylemiştir" biçiminde geçiştirilmiştir.

Bu kişi cezaevinde olduğu gibi Avrupa'da da örgütten hiç kimseyle uyumlu olmamış; Avrupa örgütünün sürekli rahatsız olduğu bir kişilik olarak gündemi işgal etmiştir. Selim Avrupa'da örgütü değil, kendini yaşamıştır. Örgüt için bir tek gün kaygı duymamıştır. "İsmimi daha ne kadar fazla öne çıkarırım" düşüncesi tüm tutumuna yön vermiştir. Bu tutumu kendisini sürekli örgütle karşı karşıya getirmiştir. Avrupa örgütüne yardımcı olacağına, sürekli sorunlar çıkararak örgütü uğraştırmıştır. Cezaevinde, Akademi'de olduğu gibi Avrupa örgütü içinde de kendinden olumlu söz eden tek bir kişi çıkmamıştır. Herkesin eleştirme konusunda üzerinde birleştiği tek kişi olma becerisini göstermiştir. Cezaevinde yapılan eleştirilerin tümü Avrupa'da da kendine yöneltilmiştir. Öyle ki kendisiyle bir süre kalan herkes bu kişiyi tanımada zorluk çekmemiştir.

Cezaevinde örgüt içindeki insanlarla ilgilenmeme yaklaşımını Avrupa'da da devam ettirmiştir. Bu alanda da örgüt dışındaki insanlarla daha fazla ilgilenmiştir. Örgüte düşünce ve anlayış bakımından uzak insanlar bu unsur için çekim merkezidir. PKK'ye yaklaşımı içten olmayan veya PKK'ye yaklaşımı hesaplı olan birçok insanla ilişkisi, örgüt içindeki insanlarla yoktur. Bu tür örgüt dışındaki kimi kişi ve çevrelere örgüt içindeki insanlardan daha fazla değer verme vardır. Bu tutum aslında örgüte yaklaşımını ortaya koymaktadır. Zaten örgüte çok bağlı olanlara, mücadeleye her türlü fedakarlığı yapmak için koşanlara bu unsur değer verme yerine küçümseme temelindeki bir tutumla yaklaşmıştır. Örgüte bağlı olmaya değer veren değil, eleştiri konusu yapan bir tutumun sahibidir.

Bu yaklaşımı kemalizmden kaynaklanmakta ve tüm bu anlayışlarıyla tasfiyeci pratiğe örnek bir unsur olma durumundadır. Hatta tasfiyecilikte bu unsurun özellikleri zirvededir. Bu kişi bu özelliğiyle yanına verilen tek bir kişiyi bile savaşa gönderemez, savaşması için motive edemez. Zaten savaşı ve savaşa motive etmeyi önemsiz işlerden görür. Daha doğrusu çok tali şeyleri önemli, örgüt ve savaş konularını ise önemsiz görür. Bu unsur özünde ta başından beri en geri reformistten daha reformist bir anlayışın sahibi olarak parti içinde yer almıştır.

Onun için savaşta, örgütte, mücadeleyi serhildan tipi yöntemlerle yürütmek de çok önemli değildir. Ancak örgütün, savaşın, mücadelenin yarattığı kimi alanlar ise daha önemlidir. Aslında bu konuda öncelikleri değiştirmek reformist ve tasfiyeciliğin kendisi oluyor.

Örneğin Rio'da bir yazarlar toplantısına katılmak ve dönüşte bunu bir görmemişin maceraları biçiminde tefrika etmek en az bir bölgede savaşı yükseltmekten daha önemlidir. Zaten savaş ve örgüt konularını öncelikli alanlara, "Siz savaş ve örgütten başka ne biliyorsunuz" diyerek parti karşıtı, savaş karşıtı olduğunu sürekli dışa vurmuştur.

Tüm bu yaklaşımları cezaevinde defalarca eleştirildi. Savaşı küçümsediği, savaşta, mücadelede gözü olmadığı; tüm isteğinin gazeteci veya parlamenter olmak olduğu belirtildi. Cezaevinde arkadaşların yaptığı bu tespit yaşamda doğrulandı. Ülkede halkın acısını, sevincini düşünmekten çok, isminin nasıl daha fazla ünleneceğini düşündü. Yazarlar kulübüne üye oldu, ulusal meclis seçimlerine herkesten önce katılma isteğini ortaya koydu. Cezaevinde yapılan eleştirilerin, değerlendirmelerin tümü dışarda da gün gün doğrulanıyordu.

Selim unsurunun durumu bilindiği, örgüt içinde tasfiyeci bir rol oynayabileceği, savaş alanına kesinlikle verilmeyecek bir yapıda olduğu düşünüldüğünden cezaevinden tahliye olduktan sonra Parti Önderliği'ne bu kişinin durumu hakkında rapor sunulmuştur. Raporda bugünkü değerlendirmelerimizin tümü işlenmiştir. Zaten aynı şeyler bu unsurun yüzüne karşı da cezaevi platformunda daha detaylı belirtilmiştir. Bu raporda bu unsurun anlayışlarının kronik, değişmez olduğu, önemli örgüt sorunlarına bulaştırılmaması gerektiği belirtilmiştir. Bu unsurun her konudaki tutum ve yaklaşımlarının partiden farklı olduğu, bu nedenle görev verilirken, bu özelliklerinin dikkate alınması gerektiği de bu raporda belirtilmişti. Parti Önderliği kampta bu raporu Selim Çürükkaya'ya göstererek, "Bak, Karasu senin için adam olmaz, değişmez diyor; ne diyorsun" diye sormuştur. Tabii bu unsur eleştiri ve raporu kendini düzeltme vesilesi olarak göreceğine, yine kendi bildiğini okuyarak, raporun önyargılı olduğunu söylemiştir. Gerçekte ise bu rapordakilerin birçoğunu kendisi de kabul etmiş ve değişeceğini dair söz vermişti.

Tüm bu söylenenler bu unsur kaçtığı için söylenmiyor. Bugün söylediklerimiz dün söylediklerimizin daha az bir kısmı oluyor. Cezaevi çözümlemeleri de, bu kişi hakkında gönderilen raporlar da bugün parti arşivlerindedir. Yine tüm bu eleştirileri yapan ve tanık olan yüzlerce arkadaş ya cezaevinde, ya da dışarda örgüt içindedir. Zaten Selim'in kaçışı örgüt içinde bulunan hiçbir arkadaşı şaşırtmamıştır. Örgüt içinde konuşulan veya onu tanıyanların düşüncesi "şimdiye kadar kaçmamasının nedeni ne idi" olmuştur.

12 Eylül öncesi örgütsel kural ve kültür bugünkü düzeyde gelişmemişti. Cezaevinde ise çok aykırı, açık ve karşıt bir tutum alınmadıkça örgüt içinde kalma imkanları bulunabiliyordu. Ancak örgütün ve örgüt kurallarının işlemesinin yaşamsal olduğu dışarda bu tutumla yürünemezdi. Nitekim cezaevinden örgüte ulaştığı andan itibaren örgüte sorun olmuştur. Kaçana kadar da bu sorunu bitmemiştir. Sorun olmaktan kurtulamamıştır. Ve sonunda anlayışının ve kişiliğinin mantıki bir sonucu olan kaçışı gerçekleştirmiştir.

1993 yılında Ortadoğu sahasına gitmeden önce gerçekleştirilen Avrupa Parti-Cephe Konferansı'nda kendisine ciddi eleştiriler yöneltilmiştir. En çok eleştirilen kişi olmuştur. Eleştiren birçok arkadaş, Selim'e eleştiri yapmanın anlamsız olduğunu, artık eleştirilere karşı bağışıklık kazandığını, tüm eleştirilere onun için bir kulaktan girip diğerinden çıkan ve ciddiye alınmayan güçsüz sözlere dönüştüğünü belirtmiştir.

Yine bu konferansta bizler tarafından kendisinin milletin vekili olmaya layık olmadığı söylenmiş; bu tutumuyla uzun süre ne milletin vekilliğini yapabileceği, ne de örgüt üyeliğini sürdürebileceği belirtilmiştir. Tabii o farklı dünyada yaşamaktadır. Zaten o milletvekili olmayı hem örgüt içinde olma, hem de örgütten kurtulma olarak görerek bu eleştirileri bir süre tahammül edeceği sözler olarak değerlendirmiştir. O millletvekili olma sevdasının verdiği aklı başından gitmişlikle hiçbir şeyi düşünemez olmuştur. Öyle ki milletvekili olmayı, kendisine böyle bir olanak sağlayanların üstünde olmaya hak kazandırdığı biçiminde bir yoruma tabi tutmuştur. Kemalist kültürün kendine verdiği kendini kof biçimde beğenme ve üstün görme; partiyi tanıma yerine düşmanın verdiği özellikleri yaşama ve bunun getirdiği yanılgılar bu unsurun eninde sonunda beyinini tümden körelterek kafasını bir yere çarpması noktasına getirecekti. Nitekim öyle de oldu.

Bu kişiyle, Ortadoğu'ya gitmeden önce konuşmak istedim. Bir yurtseverin evinde sabaha kadar kendisiyle konuşarak yanılgılardan kurtulmasını, örgüte ve çizgiye gelmesini istedim. Kendisinin şahsında ortaya çıkan anlayışlarla mü-

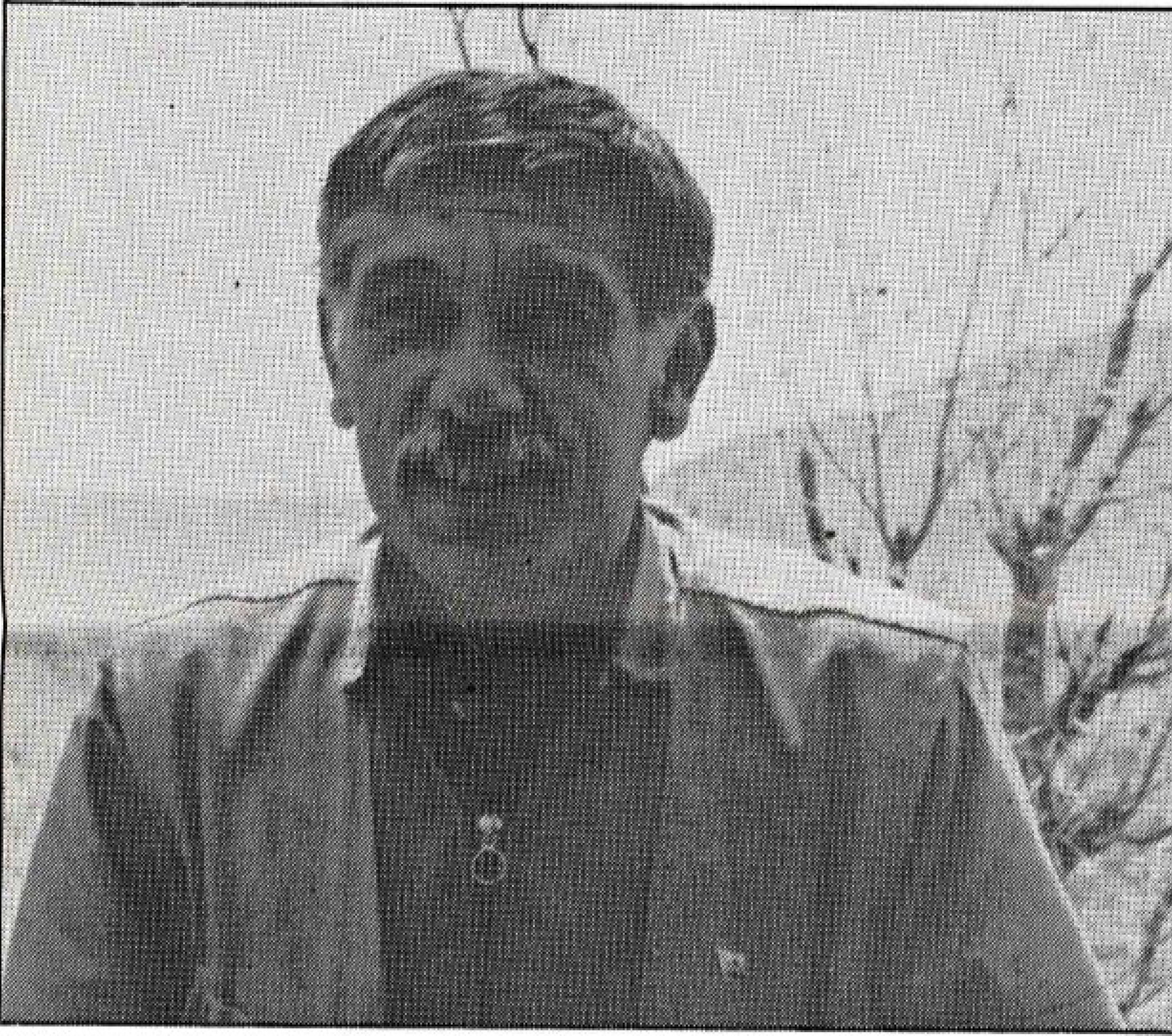
(Devamı 31. sayfada)

Rio'da bir yazarlar toplantısına katılmak ve dönüşte bunu bir görmemişin maceraları biçiminde tefrika etmek en az bir bölgede savaşı yükseltmekten daha önemlidir. Zaten savaş ve örgüt konularını öncelikli alanlara, "Siz savaş ve örgütten başka ne biliyorsunuz" diyerek parti karşıtı, savaş karşıtı olduğunu sürekli dışa vurmuştur.

ARGK Ana Karargah Komutanı Cemil BAYIK:

"Bu sürecin varacağı sonuç; bir alanın kurtarılması olacaktır"

Şimdi görünüşte biz KDP, YEKİTİ'yle, Türk devletiyle savaşıyorduk ama gerçek bu değildi. Biz dünyaya karşı bir savaş yürütüyorduk aslında. Çünkü bu savaşa birçok güç onay vermişti. En azından tarafsız bir politika izliyordu. Çoğunlukla da TC'yi destekleyen bir tarafsızlıktı bu.

Genellikle Avrupa'da kitlede merak edilen sorulardan biri; son Güney savaşından dolayı gerek TC basınında gerekse bazı Avrupa basınında işte PKK'nin gücü Güney'de bitti, ondan sonra onu izleyen süreçte bu nedenle ateşkes ilan edildi gibi söylentiler yayılmaya çalışıldı. Ve bunun yanısıra işte PKK içerisinde bazı dağılmalar yaşanıyor, işte Cemil Bayık 800 kişilik bir grupla ayrıldı. Öteki gerilla komutanları hakkında da aynı iddialarda bulundular. Bu konuda biraz aydınlatıcı bilgi verir misiniz?

'91 yılı sonuna kadar Türk devleti Kürdistan'da yürüttüğü tüm taktikler sonuç vermedi. Ulusal kurtuluş mücadelesinin, mücadelemizin tüm eksiklerine rağmen hem gerillada hem serhildanlarda önemli bir gelişme ortaya çıktı. Bunun karşılığında TC'nin tüm taktikleri ise iflas etti, sonuç vermedi. Bu açıdan zaten bir hükümet değişikliğine gittiler. Bilinen o Demirel-İnönü hükümeti bir savaş hükümeti biçiminde ortaya çıktı. Bu hükümet ortaya çıktığında ilk iş olarak Lice ve Hani'de katliam yaptı. Bu yeni kurulan hükümetinin niteliğini gösteriyordu. Ve bu hükümetin az çok neye yöneleceği, neyi gerçekleştirmek istediği de bu katliamlardan ortaya çıkıyordu, bunlar ipuçlarını veriyordu. Bu bir denemeydi, bir nabız yoklamasıydı. Hem Kürdistan halkının nabzı yoklanıyordu, hem Türkiye kamuoyunun nabzı yoklanıyordu, hem de ulusalararası kamuoyunun nabzı yoklanıyordu. Yani olası geliştireceği katliamlar karşısında tutumlar ne olacaktı, biraz bunu netleştirmek istiyorlardı bununla. Nitekim bu katliamlar gerçekleştirildiğinde ulusalararası kamuoyundan fazla bir tepki çıkmadı. Yine Türkiye kamuoyunda fazla bir tepki çıkmadı. İşte Demirel-İnönü hükümeti bununla şu son cevabı, yani katliam politikası uygularlarsa sonuç alabilecekleri kararına vardılar. Böyle bir kanı onlarda oluştu. Fakat bunu daha da pekiştirmek açısından işte Türkiye cephesini örgütlemeye giriştiler. Yani ulusal mutabakat denilen mutabakatı sağlamaya giriştiler. Kendi cephesini sağlama almaya çalıştı böylelikle. Diğer taraftan işte uluslararası düzeyde diplomasiye ağırlık verdiler. Bütün bunlar Şırnak katliamını yarattı. Bunun sonucunda zaten Şırnak katliamına giriştiler. İster Lice-Hani ister Şırnak katliamı, Güney Savaşı'nın ön hazırlıklarıydı. Bu katliamlar Güney Savaşı'yla tamamlanmak isteniyordu. Yani PKK tasfiye edilmek isteniyordu. Bu konuda tabii ki bazı uluslararası güçlerin desteği de sağlanmıştı. Bu güçlerle Türk devletinin çıkarları bu noktada çakışıyordu. Çünkü PKK'nin önderlik ettiği mücadele bu güçlerin çıkarına hizmet etmiyordu. PKK'nin tasfiyesi her bakımdan hepsinin çıkarına hizmet ediyordu. İşte bunda karar kıldılar. Ve bu karar sonucu Güney Savaşı başlatıldı. Şimdi Güney Savaşı'nda dediğim gibi PKK kesin ezilmek isteniyordu. Ve herkes de PKK'nin gerçekten işinin bittiğini sanıyordu, yani böyle bakıyordu. Birçok güç daha savaş başlamadan PKK'nin işi bitti, önemli olan bundan sonrasıdır. İşte bundan sonra ne yapılabilir bunun hesaplarını yapmaya giriştiler. Savaş başladığında biliyorsunuz Xan Kürke, Çukurca ve Haftanin olarak bilinen -ki hemen hemen İran hudutundan diyelim Suriye hududuna kadar, Kuzey Kürdistan hududu ve tümünü kapsıyor. KDP, YEKİTİ ve Türk askeri güçleri birlikte aynı anda bir saldırı başlattı. Şimdi görünüşte biz KDP, YEKİTİ'yle, Türk devletiyle savaşıyorduk ama gerçek bu değildi. Biz dünyaya karşı bir savaş yürütüyorduk aslında. Çünkü bu savaşa birçok güç onay vermişti. En azından tarafsız bir politika izliyordu. Çoğunlukla da TC'yi destekleyen bir tarafsızlıktı bu. Yani denilebilinirki hemen hemen birçok güç bu savaşta Türkiye'yi destekliyordu. Hem siyasal destek veriyordu hem ekonomik destek, hemde askeri destek sunanlar bile oldu. Yani biz belki bu güçlerle savaşıyorduk ama arkasında değişik ülkelerin birçok güç de vardı. Bu anlamda Güney Savaşı olarak söylenen savaş, tarihi bir savaştır. Şimdi Güney'de bizim güçlerimiz, belirtildiği gibi öyle çok fazla değildi. Toplam 2500 ile 3000 arası bir güçtü ve bu güç eğitim gücüydü daha yeni saflara katılan, bir kısmı eğitimde olan, bir kısmı eğitime bile girmemiş olan bir güçtü. Bu biliniyordu. Bu Güneyli güçlerce de, Türk devletince de biliniyordu. Bu açıdan fazla zorlanmayacaklarını, birkaç günde PKK'nin işini bitireceklerini sanıyorlardı. Tabii ki Güney'de eğer darbe vursalardı bunu Kuzey'le tamamlayacaklardı, yani iç harekat dedikleri harekatla tamamlayacaklardı, böylelikle PKK'nin işini bitirmiş olacaklardı.

Uygulanan plan o meşhur Kissinger'ın işte "önce ez sonra reform yap" taktiğiydi.

Bu taktik uygulanıyordu üzerimizde. Yani kısacası PKK'nin üzerinde geliştirilmek istenen tasfiye hareketi çok boyutlu bir tasfiyeydi. Bu az-çok bizim tarafımızdan da biliniyordu. Özellikle Parti Önderliği'nin çok önceden bu durumu görmesi, değerlendirmesi ve bunun için peş peşe gönderdiği talimatlar vardı. Bu talimatlarda durumlar çok net ortaya konuluyordu. Buna karş alınması gereken tedbirler nelerdir, yine bunlar çok net ortaya konuluyordu. Şimdi bu süreçte Zaxo'da Sadık Ömer diye bir dostumuz katledildi. Sadık Ömer savaştan bir ay önce katledildi. Bu öteden beri tanıdığımız, ilişkide olduğumuz biriydi. Güney'deki Saddam'a karşı ayaklanmada, Zaxo'da ayaklanmanın da başını çeken ve Zaxo'yu düşüren kişiydi. Bunun bizimle ilişkileri vardı. Hem KDP hem Türkiye bundan çekiniyordu. Bu insanı katlettiler, tabii ki bu insan katledildiğinde bizimle KDP'nin arası gerginleşti, hatta bir savaşın eşiğine kadar geldik, fakat bir çatışma durumu yaşanmadı. Aslında KDP o zaman da saldırmak istiyordu. Fakat daha YEKİTİ bu saldırıya onay vermemişti. KDP YEKİTİ'yi de çekmek istiyordu, ikna etmek istiyordu. Ama o dönemde ikna edemediği için tek başına bir saldırıyı göğüsleyemedi, onun için saldıramadı. Biz de zaten çatışma istemiyorduk. Dolayısıyla o gergin ortamda, Federe devletle karşılıklı bir görüşme oldu, istemlerimiz oldu ve bu görüşmede anlaştık. Hatta şunu da diyebilirim; bizim ileri sürdüğümüz koşulların büyük bir kesimini tartışmasız kabul ettiler. Yani karşılıklı bir anlaşma ortaya çıktı. Bu anlaşma ortaya çıktığı için, biz bu anlaşmaya bağlı olarak bazı adımlar atmak istedik. Fakat tereddütlüydük. O zamanda her ne kadar anlaşma olmuşsa da bunun bir taktik olduğu, KDP'nin zaman kazanmaya çalıştığı görülüyordu. Dikkatli olunması gerektiği söyleniyordu. Yine bunu en çok söyleyenlerden biri bendim. Yani evet anlaşma olmuş ama, bu bir zaman kazanmadır, taktiktir, oyalamadır, saldırı için güç toparlanıyor, hazırlık yapılıyor bunu görmek gerekiyor dedim. Böyle ihtiyatlı yaklaşmıştım. Nitekim fazla zaman geçmeden bunun gerçek olduğu ortaya çıktı. Yani onlar anlaşmaya uymadılar kısaca. Eğer anlaşmaya uymuş olsalardı, böylesi bir savaş ortaya çıkmayacaktı.

Neden yaptıkları anlaşmaya uymadıklarını biraz daha açabilirmisiniz?

Yani bunların kendi başına karar almadığı, kararların başka yerden alındığı ve bu karaların bunlar tarafından uygulandığı, buna zorlandığını açıkça ortaya koyuyor. Nitekim bir ay sonra tüm anlaşmayı bir tarafa bırakarak üzerimize geldiler. Tabii üzerimize geldiklerinde biz kendimizi savunmayı esas aldık ve her zaman için bir anlaşmayı gündemde tuttuk. Çünkü ortada korkunç bir durum vardı. Kürdün Kürde vurdurulması taktiği izleniyordu. Karşı taraf bunun farkında değildi. Karşı tarafa birtakım vaadlerde bulunulmuştu. Onlar buna inanarak, güvenerek düşmanın oyununa gelmişlerdi. Bunun bu tarzda sürdürülmesi, yani düşmanın taktiğinin hayata geçmesi anlamına geliyordu, mutlaka bunun önünü kesmek gerekiyordu. Başından beri biz buna çalıştık. Böyle yaklaştık. Onun içinde en çok savunmayı esas aldık, saldırıya girmedik. Ve savaşın belli bir süre sürmesinden sonra YEKİTİ'yle karşılıklı çabalar sonucu bir anlaşmaya varıldı. Şimdi savaş başladığında TC, KDP ve YEKİTİ birlikteydi. Savaştan çok önce Türk subayları onların içine gelmişlerdi. Uzun bir hazırlık yapmışlardı ve birlikte saldırdılar. Peşmerge kıyafeti giymiş Türk askerleri ve Türk subayları vardı. Yine tüm donanımlarını Türkiye sağlamıştı, erzaktan, yiyecekten, silaha kadar, kullandıkları telsizlere kadar Türkiye'nin verdiği malzemelerdi. Tüm cephelerde savaşı ortak yönetiyorlardı. KDP, YEKİTİ ve Türk devletinden birer sorumluları vardı. Tüm toplar, tüm uçaksavarlar Türk subayları tarafından bizzat kullanılıyordu. Yine kara saldırılarıyla, hava saldırılarını bu subaylar koordine ediyordu. Savaş bu tarzda başladı. Savaşın en yoğun yaşandığı yerlerden biri Haftanin oldu. Dolayısıyla en çok kayıplarda, ister düşman cephesinde olsun ister bizde olsun orada yaşandı. Şimdi savaşta biz ne siyasal anlamda ne de askeri anlamda yenilmedik. Ama istediğimiz sonuçları da biz yaratamadık. Nedeni, taktik dışı bir savaş yürütmüş olmamız böyle bir sonucu doğurdu. Eğer taktiğimizi uygulayabilseydik, daha iyi sonuçlar almamız mümkündü. Şimdi neden taktiğimizi uygulayamadık. Tabii ki bunun savaş öncesiyle ilgisi var. Savaş öncesi alınması gereken tedbirler vardı. Bu tedbirler alınmadığı için zorunlu olarak kendi taktiğimizi uygulayamadık. Taktik dışı bir savaş yürütmek zorunda kaldık. Bizim taktiğimiz gerilla taktiğiydi. Ama biz bu savaşta gerilla taktiğini değil mevzi savaşı dediğimiz savaş tarzını yürüttük ki bu tarihimizde çokca başvurulan bir taktik -köylü savaşı diyoruz biz buna, mevzi savaşı diyoruz biz buna, gelenek

sel isyan tarzı diyoruz biz buna-, bu KDP, YEKİTİ'nin taktiğiydi. Biz yani onların taktiğiyle onlara karşı bu savaşı yürüttük tabii ki onların taktiğiyle onlara karşı bir savaşı yürütmek bizim taktiğimiz olamazdı. Dolayısıyla böyle bir taktiğin uygulanmasıyla sonuç da alınamazdı. Tüm buna rağmen yine de biz olumlu sonuçlar da yarattık. Yani taktik dışı bir savaş yürütmüş olmamıza rağmen, özellikle Haftanin alanında güney güçlerini tamamen savaş dışı bıraktık. Zaten bunun için Türkiye alelacele ikinci bir cepheyi açmak zorunda kaldı. İkinci cepheyi açmasının nedeni tamamen budur. Eğer taktiğimizi uygulayabilseydik şüphesiz daha iyi sonuçlar alabilecektik. Şimdi onlar daha savaşın başında, birkaç günde işimizi bitireceklerini sanıyorlardı. Fakat savaş başladığında hiç de işin kolay çözümlenemeyeceğini gördüler. Yani PKK'yi öyle kolay tasfiye edemeyeceklerini gördüler. Hatta savaş devam ettiği müddetçe, bırakalım PKK'yi tasfiye etme, kendilerinin ciddi kayıplarla karşı karşıya kaldığını gördüler. Adeta bir çıkmazı yaşadılar. Hiç kimsenin beklemediği bir direnişle karşılaştılar. Ne kendileri bunu bekliyorlardı ne de dünya bunu bekliyordu.

Zayıf bir güç hiçbir zaman tek taraflı bir ateşkese gitmez. Ancak güçlü olan, kendinden emin olan bir güç son derece böylesi tehlikeli bir kararı verebilir.

Peki savaş öncesi hangi tedbirler alınması gerekiyordu?

Şimdi savaşta bizim en temel hatamız, esas hatamız; savaş öncesi alınması gereken tedbirleri almamamızdır. O da şudur, madem bu güçler saldıracak, bu güçlere karşı darbe yememek için alınması gereken tedbirleri almak gerekiyordu. İşte biz bunu alamadık, bunu yapmadık. Yani bir kere kampları ortadan kaldırmak gerekiyordu. Savaşamayacak durumda olan yeni arkadaşlar vardı. Onları hızla ordan uzaklaştırmak gerekiyordu. Kamplardaki erzak ve lojistiği araziye dağıtmak gerekiyordu. Geriye kalan savaşabilecek gücü gerilla taktiğine göre örgütleyip harekete geçirmek ve hareketli kılmak gerekiyordu. Eğer bu tedbirleri almış olsaydık, elbetteki kendi taktiğimiz olan gerilla taktiğini uygulayabilecek ve mevzi savaşına düşmeyecektik. İşte bu tedbirleri alamadığımız için üzerimize geldiklerinde mecburen elimizdeki alanı tutmak zorunda kaldık. Çünkü kamplar var, tüm malzeme, erzak oralarda, savaşamayacak durumda olan arkadaşlar var, yeni arkadaşlar var, bunların konumlanması gerekiyor. Şimdi bütün bunları korursan orda yaşayabilirsin. Eğer koruyamazsan bırakalım savaşmayı yaşaman dahi güçleşir. İşte bu bizi zorunlu olarak kampların savunmasına götürdü. O da mevzi savaşı dediğimiz, savaş tarzına bizi götürdü. Yani hatamız, taktik dışılık burdan kaynaklandı. Bunun savaşın başlangıcında gidermek mümkündü, fakat bunda da geç kalındığı için bu giderilemedi. Tabii ki böylesi bir hata bazı kayıplara da yol açtı. Kayıplarımız nedir? Biz savaş boyunca Xan Kurke'de 34 arkadaş şehit verdik. Çukurca'da 13 arkadaş şehit verdik, Haftanin cephesinde 114 şehit verdik. Yani toplam bizim güney savaşındaki şehitlerimiz bunlardır.

Verdiğiniz şehit sayılarının tümü Güney savaşı sırasında mı oldu?

Hayır, Haftanin'deki şehitlere savaş öncesi ve savaş sonrası bazı şehitlerde dahildir. Yani hepsi savaş ortamında şehit düşen arkadaşlar değildir. Bir kısmı, 4-5 arkadaş savaş daha başlamadan KDP tarafından Zaxo'da vurulmuştur, yine savaş antlaşmayla sonuçlandıktan sonra KDP tarafından 3 arkadaş Metinan'da bir komploda vurulmuştur. Yine 4 arkadaş kuzeye geçtiğinde mayınlara başmış şehit düşmüştür. Yani tüm bu kayıplar bu sayıya dahildir. Kayıplarımız bu kadardır. Yürütülen savaşa göre aslında kayıplar o kadar fazla değil. Fakat kendi durumumuzu esas aldığımızda biz bu kayıpları fazla görüyoruz. Yani biz bu kadar kayıpları bile vermeyebilirdik. Eğer bu kadar verdiysek tamamen bu taktik dışı bir savaşı yürütmemizin sonucu olarak ortaya çıktı. Eğer taktik uygulanmış olsaydı, kayıplarımız da bu denli olmazdı. Daha az olabilirdi. İşte bu hatanın yolaçtığı sonuçlardan biri budur. Yine diğer bir sonuç, tarih bizim önümüzde çok önemli bir fırsatı koymuştu. Kürdistan'daki işbirlikçiliği tasfiye etme fırsatını yaratıp, önümüze koymuştu. Bu de taktiği uygulamış olsaydık, işbirlikçiliğe büyük bir darbe vurabilirdik. Bu fırsatı iyi değerlendiremedik. Bu da tabii ki önemli bir kayıptır. Eğer taktiği uygulamış olabilseydik bu fırsatı iyi değerlendirebilirdik. İşbirlikçiliği önemli bir güç olmaktan çıkarabilirdik. Yine kuzey-güney devrimini bütünleştirebilirdik. Güneyde devrimci bir çizginin egemen olmasının koşullarını yaratmıştık. Devrimci bir çizginin geliştirilmesi, egemen kılınması fırsatı doğmuştu. Bu iyi değerlendirilemedi. Tabii ki bu savaşta erzağımız da biraz yakalandı. Bunu Türk askerleri değil güneyli güçler buldu götürdü.

Şimdi bu belirtikleriniz savaşın kayıpları,peki bu savaşın kazanımları neler oldu?

Şüphesiz bu savaşın sadece kayıpları yoktur. Bu savaşın ortaya çıkardığı bazı önemli, olumlu sonuçlar da var. Herşeyden önce biz mevzi savaşı dediğimiz bir savaş tarzına alışkın değildik, böyle bir tecrübemiz yoktu. Tecrübesiz olmamıza rağmen böyle bir savaşı yürüttük ve bu savaşta çok önemli deney ve tecrübeler kazandık. Bu bir kazançtır. Yine bu savaşda şunu ortaya çıkardık: alan kurtarmak istersek, bir alanı kurtarabileceğimiz ve kurtardığımız alanı savunabileceğimiz, elde tutabileceğimiz gerçeği ortaya çıktı. Bu savaşın en önemli sonuçlarından biri bu. Yine PKK'nin öyle basit bir güç olmadığı, öyle kolay tasfiye edilecek bir güç olmadığı, Kürdistan'da PKK'siz bir çözümün de mümkün olamayacağı gerçeği herkesçe görüldü. Bu savaşın ortaya çıkardığı en önemli bir sonuç da bu oldu. Yine çok önemli bir sonuç da güneydeki bu güçlerin başka güçler olmadan tek bir gün dahi ayakta kalamayacakları, bunların kendi güçleriyle ayakta durmadıkları, başka güçlerin bunları yaşattıkları gerçeği ortaya çıktı. Yine bunların yurtseverlik adına yürüttüğü mücadelenin, yurtseverlikle pek ilgisinin olmadığı, düşmanla içiçelikleri ortaya çıktı. Bunların gerçek konumu ortaya çıktı bu savaşta. Birçok insan bunların gerçekliğini bu savaşla görebildi. Bunun güney halkı üzerinde de çok olumlu etkisi oldu. İlk kez güney halkı bu güçlere karşı bir gücün direnebildiğini ve sadece onunla da kalmadığını, darbe de vurduğunu -çünkü ilk kezdir, bugüne kadar bu güçlere kimse böyle direnmemiştir- gördü. Bu Güney halkı açısından büyük bir umut ışığı oldu. Böylesi bir sonucu var. Bu savaş bizim hatalarımızı, eksiklerimizi ortaya koydu. Özellikle taktik önderlik sahasında taktik önderliğin yetmezliğini, taktik de usta olmadığını, yeni bir konum yaşadığını, yaratıcı olmadığını, tutucu olduğunu ortaya çıkardı. Taktik önderlik sorununun çözümünü kolaylaştırdı. Bu açıdan önemlidir. Yine tüm güçlerin aynı zamanda harekete geçmemesi, kopukluk, koordinesizlik ve bunun savaşa yansıması, bunun yarattığı sonuçlar yine çok iyi görüldü. Bu anlamda hata ve eksikliklerimizin nerden kaynaklandığı ve bu hata-eksikliklerin nelere mal olduğu, bunlar giderildiğinde sonuçların nasıl ortaya çıkabileceğini ortaya koydu ve görmemizi sağladı. Bu açıdan böylesi olumlu sonuçları da var, bu savaşın. Yani kayıplarla kazançlarımızı kıyasladığımızda, kayıplarımız kazançlarımızın yanında denilebilinirki çok azdır. Ama o savaş tarzıyla biz savaşı sürdürseydik hem sonuç alamayacaktık, hem daha fazla kayıplara yol açacaktık, hem de düşmanın taktiği hayat hakkı bulacaktı. Dikkat edilirse parti önderliğinin bu noktada çok ciddi eleştirileri gelişti. Düşman bu eleştirileri çarpıtarak kamuoyuna yansıtmak istedi. PKK'nin binlerce kayıp verdiği vs. Hayır, böyle bir şey sözkonusu değil. Bu savaşta başarısız olan TC'nin kendisidir. Bu savaşı bizzat yürüten güçlerin kendileridir. Hem siyasi olarak hem de askeri olarak başarısız olmuşlardır, darbe yemişlerdir. Bu savaşta PKK tasfiye olmadığı gibi ciddi yaralar almadan da önemli kazançlarla çıkmıştır. Bu bir gerçektir. Şimdi TC güney savaşındaki başarısızlığını, yediği darbeleri gizlemek için kamuoyunu aldatmak için yalan, yanlış politikaya sarıldı. İşte PKK'nin beli kırıldı, PKK'ye binlerce kayıp verdirildi, PKK bir daha belini doğrultamaz, güçten düşürüldü, savaş gücü kırıldı biçiminde propagandalar geliştirdi. Buna ihtiyacı vardı, gerçekten başarısızlığını bu biçimde kapatmak istiyordu, kitleyi bu biçimde aldatmak istiyordu. Bu çok geçmeden görüldü de. Basın mensupları da işte PKK'nin bu savaşta belinin kırılmadığını, PKK'nin güçlü çıktığını, kendi kendilerini aldattıklarını buna işte moral açısından ihtiyaç duyduklarını, bu açıdan o propagandaları yaptıklarını, ama bugün bu gerçeğin herkesce görüldüğünü açıkça yazabilmektedirler. Gerçekte budur.

Güney Savaşı sonrası bir ateşkes ilan edildi, ilan edilen bu ateşkesin güney savaşıyla ilgisi var mıydı?

Biz Güney savaşından önce bir ateşkese gidemezdik. Çünkü uluslararası düzeyde üzerimizde geliştirilmek istenen bu denli kapsamlı bir tasfiye hareketinin olduğu bir dönemde ateşkese gitmemiz, kimse tarafından ciddiye alınmazdı. Öylesi bir süreçte böylesi bir karar vermek politik açıdan, siyasal açıdan son derece talihsiz olurdu. Çünkü zamansızdı. Kimse de ciddiye almazdı. Bu açıdan, bu komployu boşa çıkardıktan sonra bir ateşkes kararına gitmek zamanlama açısından en doğrusuydu ve bu herkes tarafından ciddiye alınabilirdi. Nitekim daha 1992'de parti önderliğine yazdığım bir raporda, lehimizde koşulların olduğu bir dönemde bir ateşkese gitmenin bizim açımızdan yararlı olabileceğini yazmıştım. Bunu şunun için söylüyorum. Basında benim ateşkese karşı olduğum, sertlik yanlısı olduğum biçiminde değerlendirmeler yapıldı. Oysaki tam tersidir. Ateşkese karşı olma şurda kalsın, ateşkesi uygun koşullarda en çok isteyenlerden biriydim ben.

Şimdi bizi ateşkesi onların dediği gibi birçok çevrenin iddia ettiği gibi güçsüz olduğumuz için, zayıf düştüğümüz için, savaşamaz durumda olduğumuz için, darbe yediğimiz için değil tam tersine güçlü olduğumuz için böylesi bir karara vardık. Zayıf bir güç hiçbir zaman tek taraflı bir ateşkese gitmez. Ancak güçlü olan, kendinden emin olan bir güç son derece böylesi tehlikeli bir kararı verebilir. Çünkü tek taraflı ateşkese gitmek, bu kararı veren güç açısından oldukça tehlikeli, riskleri bağrında taşır. Bütün bunları göze alan bir hareket ancak güçlü olan bir hareket olabilir. Güçsüz bir hareketin başvurabileceği bir taktik değildir bu. Biz onların iddia ettiği gibi zayıf olduğumuzdan, savaşamaz olduğumuzdan dolayı bu kararı vermedik. Tam tersine yıllarca yürüttüğümüz bir mücadele vardı. Bu mücadelenin ortaya çıkarttığı bazı siyasi sonuçlar vardı. Bu siyasi sonuçları mücadelenin hizmetine sunmak için bu karara vardık. Yine Güney savaşının o tarzda sonuçlanmasıyla, yani TC'nin başarısız kalmasıyla yeni bir boyut kazandı. Daha çok katliamlar olacaktı, daha çok her iki taraftan insanlar ölecekti, bunun önüne geçmek için biz bu kararı verdik. Yani sorunun siyasal çözümüne kapıyı açmak için ve kanın akıtılmasının önüne geçmek için bu kararı verdik. Yine TC çokça propaganda yapar, "bir avuç eşkiyadır, siyasal bir güç değildir, halkın desteği yoktur" der ve kamuoyunu bu tarzda aldatmaya çalıştı. Halkımızın ölesiye partiye bağlı olduğunu tüm kamuoyuna göstermek istedik. Yani PKK savaşa karar verdimi bu halk savaşır, ama PKK durun derse bu halk durur. Bunu ortaya sermek için, bu gerçeği herkese göstermek için böyle bir karara vardık ve nitekim PKK'nin ateşkes kararıyla Kürdistan halkının tümü bu karara uydu- gunu Newroz'da çok açık ortaya koydu. Yani istendiğinde bu halk ayağa kalkar, istendiğinde oturur ve bunu da yapan PKK'dir. Bu irade PKK'nin iradesidir. Sanıyorum bu gerçek herkesçe görüldü ve temsil de edildi.

Ulusal Meclis çalışmaları vardı, ateşkes ilanının bu çalışma ile de bir bağlantısı var mı?

Kürdistan'da biliyorsunuz, yürütülen mücadelenin ortaya çıkardığı bir ulusal meclis sorunu var. Ulusal Meclis, ulusal kurumlaşmalar yani giderek kurumlaşma, devletleşme dediğimiz adımlar atılıyor. Bu adımlara zemin yaratmak, bunlara bazı imkanlar yaratmak için böyle bir karara gittik. Yani Kürdistan halkını uluslararası düzeyde meşrulaştırma, bu kurumlar açısından diplomasi yolunu açma, halkımızı uluslararası düzeyde siyasal bir güç olarak temsil etmenin, ettirmenin olanaklarını olgunlaştırmak için bu karara gittik. Böylesi nedenler vardı. Tabii ki daha değişik bunları tamamlayan nedenler var. Bunun için ateşkes kararı verdik.

Sizin de bildiğiniz gibi ateşkes sürecinde düşman yoğun propagandalar geliştirdi. PKK içinde kanatların olduğunu, ateşkese karşı çıkan komutanlar olduğu da iddia edildi. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu sürede sizin de belirttiğiniz gibi birçok yalan yanlış haberler yaydırıldı. Bu bir merkez tarafından yapıldı. Bu psikolojik bir savaştı ki, kitlelerin inancıyla oynamak, kitlelerdeki güveni sarsmak, kafa karışıklığı yaratmak için yapıldı. İşte PKK'de kanatlar var, radikaller bilmem radikal olmayanlar, askeriler, siyasiler, ayrılanlar bilmem ayrılmayanlar biçiminde bazı propagandalar geliştirildi. Bunlar tamamen asılsız propagandalardı. Ama buna ihtiyaçları vardı, bunun için yapıyorlardı. Birçoğunun iddia ettiği gibi ne PKK'de öyle birinci, ikinci adamlar vardır, ne de öyle kanatlar vardır, ne de öyle Başkan APO'nun önderliğine karşı çıkan kişiler veya gruplar vardır. PKK'de bunlar yoktur ve kolay kolay da bunlar ortaya çıkmaz. Biraz PKK gerçekliğini az çok bilenler PKK'de bu tip sorunların yaşanmayacağını bilirler. Yani PKK'de bir önderlik vardır. Devrimin bir önderliği var ve bu önderliğe layık olmak isteyen, bunun çabası içerisinde olmak isteyen insanlar vardır. Yoksa denildiği gibi birinci, ikinci adamlar yoktur. PKK'de ne sağ ne sol kanatlar, ne radikal ne reformist kanatlar, ne siyasi ne de askeri kanatlar yoktur. Bu tamamen düşmanın uydurduğu ve ihtiyaç duyduğu propagandalardır. Yani bununla kitlelerin kafası bulandırılmak istenmiştir, kitlelerin güveni sarsılmak istenmiştir, çelişkiler yaratılmak istenmiştir, bununla dolaylıda olsa PKK'de bazı sorunlar yaratılmak istenmiştir. Bunun için bu

tip propagandalar gerçekleştirilmiştir.

Şimdi bir de son dönemlerde yani ateşkes sürecinden sonra geliştirilen eylemlilik süreci göz önünde bulundurulduğunda, ateşkesten önce yani geçen yıla nazaran eylemlerin biraz daha tırmandığı, biraz daha yükseldiği ve bu konuda Türkiye Cumhuriyeti hükümetinin bazı yetkili organları; gerekse basın yayında, işte yine bir ateşkes olmaz mı gibi, yani artık pişmanlık duydukları gerçeği açıkca görülüyor. Bunun yanısıra PKK'de bir umut ışığı olarak tekrar bir ateşkes yapamaz mı gibi bir imaj var. Bu önümüzdeki sürece ilişkin bazı değerlendirmelerde bulunabilir misiniz?

Ateşkesten sonra gelişen mücadele ve bu mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar, PKK'nin iddia edildiği gibi zayıf olmadığını ortaya koydu. Bunu herkes gördü. Zayıf tarafın esas olarak TC olduğu, PKK olmadığı, aksine PKK'nin her geçen gün gelişen bir güç olduğu giderek iktidar sorununu pratikte çözmek üzere, iktidar sorununu gündemleştirdiğini, birçok çevre görebilmektedir. Yine bu mücadelenin TC açısından ortaya çıkardığı sonuçlar var. Bu sonuçları biz sadece söylemiyoruz, bizzat TC'nin en yetkili ağızları söylüyor. Bu basına da yansıyor. Türkiye Cumhuriyeti giderek bir dağılma sürecini yaşıyor. Bu kötü bir gidişatdır, bunun önünü mutlak almak gerekiyor diye açık açık yazılmakta. Gerçekten TC, belki hemen dağılma belirtilerini yaşamıyorsa da gelişen süreç böylesi bir süreçtir. Türk ordusu bu savaşı yürütemez bir duruma gelmiştir ve bu ordu savaşı yürütemez duruma geldiği için, özel ordu, profesyonel ordu kurma ihtiyacı duyuyorlar.Böyle bir orduyla PKK'ye karşı mücadele etmek istediklerini açıkça söylüyorlar. Şimdi bu neyi gösteriyor? TC'nin Kürdistan'da hem siyasi olarak hem askeri olarak bu savaşı kaybettiğini gösteriyor. Eğer bunda daha da ısrar ederlerse daha çok kaybedecekleri bir gerçek. Bugün Türkiye'nin çok ciddi sorunları vardır. Siyasi, askeri, ekonomik, sosyal sorunlar giderek ağırlaşıyor, Türkiye'de bir çıkmaz yaşanıyor. Bir tıkanıklık var, bir başaşağıya gidiş var ve bu tamamen Kürdistan'da yürütülen mücadelenin bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Eğer bu politikalarında daha da ısrar ederlerse bu savaşın daha da tırmanmasına, daha da TC'nin çıkmazlarının derinleşmesine yol açacaktır. TC'nin yaşadığı durum şudur aslında, kendi güçlerini esas olarak savunmaya çalışıyor, daha fazla darbe yememeye çalışıyor. Ama yansıttığı ise sanki bir saldırı konumundaymış havasıdır. Hala güçlü bir konumdaymış, hala savaşı yürütebilecek, kazanabilecek bir konumdaymış gibi bir görünüm sergiliyor. Kitlelere bu umudu vermeye çalışıyor, çünkü buna ihtiyacı var. Neden? Çünkü basında bile her çevre açık açık şunu tartıştı; Türkiye dağılmaya gidiyor, alabildiğine bir çöküntü -yani moralmen bir çöküntü- yaşanıyordu. Bunun önüne geçmek gerekiyor. Kitlelerde tekrar bu morali yükseltmek gerekiyor. Onlara kazandığına dair bazı umutlar vermesi gerekiyor. İşte bu propagandayı bunun için yapıyor. "Operasyonlar yapılıyor, PKK'nin beli kırılıyor, darbeler vuruluyor, bitti bitecek" gibi lafların altında yatan gerçek budur. Ki, bununla aslında hem kendisini koruma, hem daha fazla darbe yememe, hem kendi cephesindeki moralsizliği giderme, hem kamuoyunu yanlış yönlendirme, aldatma, bununla lehine bir sonuç yaratma, hem Kürdistan halkının moraliyle oynama, hem de gerillayı oyalama taktikleridir. Bizim hamle yapmamızın önüne geçmek istiyor. Bu yaşanan somut durumdur. Şu anda yaşanan durum budur. Şüphesiz savaşı yürütemediği için, savaşı kaybettiği için, diğer taraftanda basına "PKK yeniden bir ateşkese hazırlanıyor" gibi haberler yazdırtıyor. Aslında ateşkesi isteyen kendileridir, ama bunu açıkca itiraf edemiyorlar, bunu kendilerine yediremiyorlar. İstedikleri budur ve bunu açık söyleyemiyorlar. Bunun sözümona ön koşullarını böyle yaratmak istiyorlar. Yarın eğer gerçek anlamda bir ateşkes gündeme gelirse "işte PKK savaşı yürütemedi, mecbur kaldı, onun için ateşkes istedi ve onun için biz ateşkese gidiyoruz" demek için. Halbuki PKK ateşkes istedi, hatta tek taraflı ilan etti ve buna olumlu tek bir cevap bulamadı. Hatta bu sabote edildi, bunula PKK bitirilmek istendi. Bunun üzerine de tekrar savaş gelişti ve bu savaşı yürütemeyen, zorlanan, sorunları daha da çıkmaza giren TC, yeni politikalar da üretemiyor ve bu çıkmazdan bu biçimiyle kurtulmaya çalışıyor. Yine kitleleri ve kendisini aldatmaya çalışıyor. El altından böyle yalan yanlış haberler yayıyor. Aslında bu onların bir ateşkes istediğini gösteriyor. Şimdi gerçek bir ateşkes de zaten sürecin sonucunda belki ortaya çıkabilir, bir umut olarak, bir ihtimal olarak. Biz daha önce de belirttik, savaş istiyorlarsa biz buna da hazırız, ama barış istiyorlarsa gerçekten sorunun siyasal çözümünü istiyorlarsa, ona da hazırız dedik. Fakat bunlar PKK'yi ezeceğini sandı ve çok geçmeden de yanıldıklarını gördüler. PKK'yi ezemeyeceklerini, ezilenlerin kendileri olduğunu gördüler. İşte Türk ordusu yerine profesyonel bir orduya geçme bunun en açık ifadesi oluyor. Şimdiye kadar onlar saldırı konumundaydı, biz savunma konumundaydık. Şimdi giderek biz savunmadan çıkarak saldırı konumuna geliyoruz. Yani bu da askeri açıdan yaşanan durumun, giderek bir dengenin ortaya çıkması olduğunu ortaya koyuyor. Yani şu anda askeri durum giderek bir dengenin yakalanacağı, oraya doğru bir gidişin olduğunu gösteriyor. Tabii ki denge dönemi daha fazla uzun süreli bir aşamayı teşkil etmez.Mutlaka bir gücün savunmaya, bir gücün saldırıya geçmesini gerektirir. Saldırı konumundan savunma konumuna doğru hızla düşürülen TC'nin bu konumundan çıkıp bir saldırı konumuna tekrar geçmesi her açıdan mümkün değildir. PKK savunma konumundan giderek bir denge konumunu yakalıyor. Bu da saldırıya PKK'nin ulaşabileceğini gösteriyor. Tabii ki TC'nin saldırıdan savunmaya, PKK'nin de savunmadan saldırıya geçmesi, bu aşamayı yakalaması demek, Kürdistan'daki savaşın yeni bir aşamaya girmesi anlamına gelir. İçinden geçtiğimiz dönem böylesi bir dönemdir. Bu açıdan savaş giderek tırmanacaktır. Bu TC'nin çıkmazını daha da derinleştirecek kayıplarını daha da fazlalaştıracaktır. PKK'nin ise yeni adımlar atmasına yol açacaktır. Bunun sonucunda elbetteki ciddi hatalar -bizim açımızdan, cephemizden ortaya çıkmazsa- bu sürecin varacağı sonuç bir alanın kurtarılması olacaktır. Yani pratikte bu gündeme girecektir. Muhtemel gelişmenin yönü budur.

ARGK'nin bir komutanı olarak yıllarca TC ordusuna karşı savaştınız. TC'nin son dönemlerde gündeme getirdiği profesyonel ordu, yeniden yapılanma olarak nitelediği profesyonel kadrolara ulaşma, ve bu kadroların Kürdistan'da gerillaya karşı başarılı olacağını umut ediyor. Fakat siz deneyimlerinize dayanarak böyle bir ordunun Kürdistan'da gerillaya karşı savaşabileceğini tahmin edebiliyor musunu

Şimdi böyle bir ordunun gerillaya karşı savaşamayacağı hatta şimdiye kadar savaşı yürüten Türk ordusundan daha da geri bir durumu yaşayacağı, profesyonel bir ordunun TC'ye daha fazla zarar vereceği, bizim mücadelemize ise daha fazla hizmet edeceği bir gerçektir. İster dünya halkların mücadele pratiğine bakalım, isterse Türkiye'nin tarihine bakalım, hem başka ülkelerde hem Türkiye'nin kendisinde bile profesyonel ordular kurulmuştur ve bu profesyonel orduların hiç de bu orduları kuranların lehinde bir sonuç yaratmadığını, aksine aleyhindeki durumları daha da derinleştirdiği bir gerçektir. Cumhuriyet öncesi ve cumhuriyet sonrası bu ordularla sonuç alamadıkları gibi, bu ordular sonuçta onların başına çok büyük belalar açmıştır. Tarih bilinci olanlar bunu çok iyi değerlendirebilir, görebilir. Şimdi kuracakları profesyonel ordu, paralı bir ordudur. Paralı bir ordu ülkesi için, halkı için, bağımsızlığı ve özgürlüğü için, insanlığı için savaşan bir güç karşısında ne kadar savaşabilir. Ne kadar sonuç yaratabilir? Karşıdaki ordu diyelim dünyanın en sayılı ordularından, NATO'nun en güçlü ordularından, en iyi disipline edilmiş, en iyi örgütlenmiş, en iyi donatılmış bir ordu olmasına rağmen ve de diyelim bu orduda yer alanlar belli bir süre mecburi oldukları için bu zamanı başarıyla tamamlayıp, evine dönmek isteyen insanlardan oluştuğuna ve bu ordu da savaşta başarısız olduğuna göre, tamamen paraya dayanan bir ordunun yine bu orduda daha çok MHP, faşist tiplere yer verilmek istenmesi böylesi bir ordunun Kürdistan'da başarılı olamayacağı hatta Kürdistan'daki savaşı kat be kat tırmandıracağı, Kürdistan halkını daha çok PKK'ye yakınlaştıracağı bir gerçektir. Şimdi bu adımı atmak isteyenlerde, sanıyorum sonradan bu gerçeği görmüş olacaklar ki, bu hatalarını şimdi düzeltmenin çabası içine girmek istiyorlar.Tam bir tartışma başlamış. Bu ordu PKK'yi bitirmeyecek tam tersine PKK'ye daha çok güç katacaktır biçiminde değerlendirmeler vardır. Bu değerlendirmeler doğru değerlendirmelerdir. Bu açıdan böyle bir ordu kesinlikle sonuç alamayacaktır, bu tam tersine bizim savaşımızın daha da güçlenmesine, daha da nitelik kazanmasına yol açacaktır.

Avrupa kamuoyunu yakından ilgilendiren turistleri kaçırma olayları gündemde. Genel olarak turistlere yaklaşım politikası bundan sonra nasıl olacaktır?

Biz insanların seyahat etmesine, gezmesine karşı değiliz, insanların özgürlüklerinin kısıtlanmasına da karşıyız, biz insanların özgürlüğünden yanayız, özgürce yaşamasından yanayız ve yürüttüğümüz mücadele de sadece toplumu değil, toplumun bireyini de özgürleştirme mücadelesidir. Böyle bir mücadele yürüten bir hareket, tutup insanların özgürlüklerini kısıtlayamaz. Onların seyahatlerini engellemeyi doğru görmez. Ama ortada gerçekler var. Gerçekte şudur. Bugün Türk devleti Kürdistan'da korkunç bir savaş yürütüyor. Kürdistan'ı yakıp yıkıyor, dağını, taşını, insanını, köylerini bombalıyor. Orman, köy diye bir şey bırakmıyor. Korkunç bir doğa tahribatı var. Korkunç bir insan katliamı var ve bu savaşı yürütürken turizmden kazandığı parayla bu savaşı finanse ediyor. Türkiye'nin en önemli geliri denilebilirki, tek gelir kaynağı turizmdir. Beş milyar dolar gibi bir gelir elde ediyor ve turizmden elde ettiği bu geliri kirli savaşta kullanmaktadır. Ortada böylesi bir gerçeklik var. Biz ülkemizin, doğanın tahrip edilmesine karşıyız. İnsanlarımızın katledilmesine karşıyız. Nasıl ki insanların seyahat özgürlüğü varsa onların insani istemleri, ihtiyaçları, duyguları varsa, bizim de halkımızın insani talepleri vardır. İnsani duyguları, ihtiyaçları vardır. Bununda görülmesi gerekiyor. Biz bunun için defalarca açıklamalar yaptık. Dedik ki bugün Türkiye ve Kürdistan'da bir savaş var ve Türk devleti Kürdistan halkına karşı bir soykırım savaşı yürütüyor, bir halkı katlediyor. Bu savaşı da turizmle finanse ediyor. Bu nedenlede kimse Türkiye'ye gelmemeli, seyahat etmemeli, yani Türkiye'ye maddi destek sunmamalı. Bu savaşta böylelikle taraf durumuna düşmemeli. Eğer Türkiye'ye gelirlerse, Türkiye'yi maddi yönden güçlendirmiş oluyorlar, savaşı böylelikle finanse etmiş oluyorlar ve savaşta bir taraf durumuna düşmüş oluyorlar. Tüm bu nedenlerden dolayıda turizme yöneleceğimizi defalarca belirttik. Tabii turistlere de bir şey olursa bunun sorumlusu da biz olmayız. Kimse gelmesin diye, kimseye bir zarar dokunmasın diye bunu açıkça belirttik. Ama görülen odur ki, bu uyarılarımız gerektiği gibi ciddiye alınmıyor. Israrla Türkiye'ye geliniyor, Türkiye'ye döviz kazandırılıyor, böylelikle bu savaşın sürdürülmesine taraf olunuyor ve hizmet ediliyor. Eğer bu kirli savaşın bitmesini istiyorlarsa ve Kürdistan halkına saygıları varsa, Türkiye'ye kimsenin gelmemesi, bu savaşa destek olmaması gerekiyor. Yani bu konuda bizim uyarılarımızı ciddiye almaları gerekiyor. Şunuda açıkça belirttik ve dedikki buna rağmen gelmek isteyen olursa Kürdistan halkının

PKK savunma konumundan giderek bir denge konumunu yakalıyor. Bu da saldırıya PKK'nin ulaşabileceğini gösteriyor. Tabii ki TC'nin saldırıdan savunmaya, PKK'nin de savunmadan saldırıya geçmesi, bu aşamayı yakalaması demek, Kürdistan'daki savaşın yeni bir aşamaya girmesi anlamına gelir. İçinden geçtiğimiz dönem böylesi bir dönemdir.

çeşitli kurumları var, bunlara başvursunlar, seyahat belgeleri alsınlar ve öyle gelsinler. O zaman kendileri korunacaktır. Bunun da dikkate alınmaması var. Gelmeleri durumunda da tabii ki gerillalarımız tarafından bunlar hem izinsiz savaş alanına girdikleri için, hem TC'ye destek oldukları için, ki bu ekonomik destek, tabii ki siyasi desteği de peşinden getirir bu da halkımızın katledilmesidir, bu nedenle güçlerimizce yakalanıyorlar. Turistlere yönelmemizin nedeni budur. Biz yinede bu insanların tehlikeye düşmemesi için özen gösteriyoruz. Bunları yanımızda misafir olarak tutuyoruz. En ufak olumsuz bir tavır kendilerine göstermiyoruz. Tam tersine bir misafir muamelesi yapıyoruz ve kısa sürede bunların can güvenliğini de sağlayarak savaş ortamından çıkarmaya çalışıyoruz. Fakat görünen o ki, bu da suistimal ediliyor. Turistler yakalanıyor ama sonra bırakılıyor. Bu konuda en ufak bir sorun ortaya çıkmıyor. Bunun suistimal edilmesi durumu var. Tabii ki biz politikamızı gözden geçireceğiz. Yani bundan sonra biz daha farklı davranacağız, biz kendi açımızdan bize düşeni yaptık, çeşitli defalar uyarılar yaptık, gerçeği ortaya koyduk. Buna rağmen diyelim gelenler oldu, yakaladıklarımız oldu, yine biz bunları bıraktık, hem de bunların güvenliklerini tesis ederek kendi güçlerimizi bazı risklere atarak bunu sağladık. Bundan bazı sonuçların çıkarılacağını tahmin ettik. Fakat görünen o ki, hem bunun suistimal edilmesi var, hem uyarılarımızın hala dikkate alınmaması var. Tabii ki turistleri Türkiye'ye gönderen hükümetler bundan sorumlu. Yoksa bu insanlar gelmezler. Belli ki bu hükümetler bunları gönderiyor. Bunlar sorumludur. Bu hükümetler turist gönderdiği müddetçe ve Türkiye'deki bu savaşa destek oldukları müddetçe turistlere karşı tutumumuz değişmeyecektir. Ne zamanki Türkiye'ye siyasal, ekonomik, teknik destek olmazlarsa ve de Türkiye'ye turist göndermezlerse, o zaman bizim de turistlere karşı politikamız değişecektir.

Son olarak Avrupa kamuoyuna, Avrupalı dostlarımıza yönelik bir mesajınız var mı?

Avrupa'da yoğun bir Kürdistan kitlesinin yaşadığı gerçek. Bu insanlarımızın çeşitli nedenlerle Avrupa'ya gittiğide bir gerçek. Avrupa'nın da kendine göre bir politikası var. Oraya giden insanlara bir yaklaşımı var ve bu da gayet doğaldır. Biz bunu da anormal karşılamıyoruz. Fakat hangi nedenle olursa olsun oraya giden insanlarımızın kendi gerçekliklerini inkar etmemeleri, ona uzak düşmemeleri, kendi kimliklerini yaşatmaları gerekiyor. Belki geçmişte bu konuda da çok ciddi zorluklar olabilirdi. Fakat bugün PKK gibi bir öncüleri var. Başkan APO gibi bir başkanları var ve yürütülen bir bağımsızlık, özgürlük mücadelesi var. Bu mücadelenin ortaya çıkardığı değerler var, sonuçlar var. Buna dayanarak o sahada geçmişte yaşadıkları sorunları yaşamayabilirler. Yine kendi kimliklerini korumada fazla zorluk çekmeyebilirler. Herşeyden önce kendilerinin bağlı olduğu ve kendilerini koruyan bir gücün olduğunu görmeleri gerekiyor. Eğer bu mücadeleyle birlikte olurlarsa o sahada da geleceklerini biraz güvence altına alabilirler. Aksi taktirde gelecekte ciddi sorunlarla karşılaşabilirler, yani Avrupa devletleri, hükümetleri açısından, sorunlarla yüzyüze gelebilirler. Bu açıdan bu tür sorunları yaşamamak için ülkedeki mücadele ve bu mücadeleyi yürüten güçle ilişki içinde olmaları hem o alanda sorunlarla karşılaşmamaları açısından, hem de geleceklerinin güvence altında olması açısından ilişkide olmaları önemlidir. Bugüne kadar çeşitli zorluklar yaşadılar hala da yaşıyorlar, belki yine de yaşayacaklar. Buna rağmen mücadeleye çok önemli katkıları da söz konusu oldu. Gerçekten büyük fedakarlıklar yaptılar. Birçoğu çocuklarının lokmasını çocuklarına yedirmedi, mücadeleye akıttı. Böylesi bir özveride bulundular.Bu mücadelenin gelişmesine, bu düzeye gelmesine bu biçimde çok değerli katkıları oldu, emekleri geçti. Bu çok anlamlıdır. Bundan sonrada bunu yapabileceklerine, yapacaklarına inanıyoruz ve eminiz. Bu konuda da en ufak bir endişemiz yoktur. Fakat Avrupa'nın çeşitli rahatsızlıkları da var. Bu da doğal. Bu kadar bu mücadeleye özveride bulunuyorlar, bunun karşılığında çalışmalarda bazı olumsuz durumlarla karşılaşıyorlar. Bunu da biz farkediyoruz, görüyoruz. Bunları gidermek içinde çabalarımız var. Fakat sadece bizim çabalarımızla bunların giderilemeyeceğini de bilmeleri gerekiyor. Çünkü PKK ile PKK adına çalışan insanların içinde bulunduğu durum farklı. Bu gerçeği çok iyi kavramaları gerekiyor. PKK'nin kendisi ve ulaştığı düzey çok farklı ama onun adına çalışan mensupları PKK gerçekliğinin daha çok çok gerisinde. Evet bu insanlar dürüst, fedekar, cesur insanlar, PKK için her şeyini ortaya koyan insanlar ama, bu onların PKK'yi her yönüyle kavradığı ve uygulamada doğru uyguladığı anlamına gelmiyor. Birçok sorun bu noktada ortaya çıkıyor. PKK adına orada çalışan arkadaşların, kadroların ciddi gerilikleri, yetmezlikleri var, parti gerçekliğini yeterince kavrayamamaları var. Parti adına yer yer kendilerini uygulamaları var. Tabii ki insanlarımız bu gerçeği fazla bilmedikleri için bu tip durumlarla karşı karşıya geldiklerinde buna anlam vermekte zorlanıyorlar ve zorlanmada da bir anlamda haklılar. İşte eğer dediğim noktayı iyi kavrarlarsa o zaman buna anlam verebilirler ve hatta PKK'nin de bu konuda rahatsızlıklarını da görebilirler. En az PKK'de onlar kadar rahatsızlık duyuyor. Herkesten çok Başkan APO kadroların bu geriliklerinden, yetmezliklerinden, halka doğru yaklaşmamalarından, taraftarlara, sempatizanlara hatta cephe çalışanlarına doğru yaklaşılmamasından herkesten daha çok tepki duyuyor ve bunları gidermek için çok büyük bir çaba sürdürüyor. İşte bu çabaları biraz onların da anlamaları, bu çabalara ortak olmaları gerekiyor.Sorun sanırım esas burdan kaynaklanıyor. Birçok öğe PKK'yi kavramadığı halde PKK adına hareket ediyor, PKK adına kendisini uyguluyor. Tabii ki kendisini uyguladığı için insanlarımıza, çalışan arkadaşlarımıza doğru yaklaşamıyorlar. Kendi yaklaşımlarıyla rahatsızlıklara yol açıyorlar. Birçok kişinin partiye olan inancını, güvenini zedeliyorlar. Onların hatta gelişmelerini olumsuz yönde etkiliyorlar. Fakat bunların partiyi değil kendilerini uyguladıklarını, bunlarla da partinin tanınamayacağını çok iyi bilmeleri gerekiyor. Eğer bunu bilirlerse o zaman fazla rahatsızlık duymaları için neden de ortada kalmaz. Söyleyeceğim PKK'yi PKK adına çalışanlardan değil, PKK'nin kendisinden öğrenmeleri gerektiğidir. Eğer PKK'yi PKK'nin kendisinden öğrenirlerse o zaman PKK adına çalışanların uygulamalarda sergiledikleri tutumların ne kadarının PKK'ye ait olduğunu, ne kadarının PKK'ye ait olmadığı, kişilere ait olduğunu da rahatlıkla görebilirler. Rahatlıkla o zaman anlam verebilirler, çözebilirler. Bu onları fazla rahatsız etmez. Bir de kişiler PKK'yi kavradığı oranda uygulayabilir, temsil edebilir. Ne kadar kavramışsa o kadar temsil edecektir. Bu gerçeği de bilmeleri gerekiyor. Eğer bunu bilirlerse yine PKK adına çalışanların pratikte yaşadığı ve yaşattıkları durumu da anlamakta fazla zorluk çekmezler. Bütün bunlara rağmen dediğim gibi PKK'yi daha çok PKK'den öğrenme, uygulamada ortaya çıkan pratiklerin, yaklaşımların ne kadarının PKK'ye ait olup olmadığını böylelikle ayırt edebilme önem taşıyor. Bunu kavradıkları oranda bu sorunların üstesinden gelebilirler ve anlam verebilirler ve çözebilirler. Bugüne kadar yaptıkları katkılar önemlidir. Yine bu sorunları bu tarzda gündeme getirmiş olmaları duyarlı olduklarını gösteriyor. Partiye bağlı olduklarını gösteriyor. Biz bu sonucu çıkarıyoruz, buna büyük değer veriyoruz. Bundan sonra da duyarlı olmalılar, hatta eskisinde daha fazla duyarlı olmalılar. PKK'ye zarar veren tutumlar karşısında PKK'yi koruma, PKK'ye sahiplik yapma görevlerini hiçbir koşul altında yerine getirmemezlik yapmamalılar. Tam tersine eskisinden daha fazla PKK'ye sahip olmak, PKK'ye zarar veren tutumlarla mücadele etme görevlerini zamanında yerine getirmelidirler. Bu konuda Başkan APO'nun çağrılarına, talimatlarına sürekli kulak vermeliler ve o talimatların, o çağrıların gereklerine göre hareket etmeliler. Eğer bunu yaparlarsa, geçmiştekinden daha fazla sonuçlar alacağımızı, özgürlük mücadelemize daha güçlü adımlarla yürüyeceğimizi ve bunun sonucunda da zaferi yakalayacağımızı belirtebilirim. Bu temelde tüm Avrupa'da çalışan, mücadeleye her düzeyde hizmeti geçen, emeği geçen insanlara çalışmalarında üstün başarılar diler, selam ve saygılarımı sunarım.

Bizde bize bu imkanı sağladığınız için çok teşekkür ediyoruz.

Başkan APO'nun çağrılarına, talimatlarına sürekli kulak vermeliler ve o talimatların, o çağrıların gereklerine göre hareket etmeliler. Eğer bunu yaparlarsa, geçmiştekinden daha fazla sonuçlar alacağımızı, özgürlük mücadelemize daha güçlü adımlarla yürüyeceğimizi ve bunun sonucunda da zaferi yakalayacağımızı belirtebilirim. Bu temelde tüm Avrupa'da çalışan,mücadeleye her düzeyde hizmeti geçen, emeği geçen insanlara çalışmalarında üstün başarılar diler, selam ve saygılarımı sunarım.

Che'nin savaş arkadaşı ERNESTO TORRE

"Sosyalizm'den daha güzel bir şey olamaz"

Gerillalık yaşamınız kaç yıl devam etti?

E. TORRE: İki yıl. Tabii daha sonra millislik ve ordudaki görevimi de katarsanız üçbuçuk dört yıl savaşçılık yaptım.

Gerillalığınız 1957-59 yıllarına mı denk geliyor?

E. TORRE: Evet, evet. Devrimin sonuna kadar gerillaydım.

Devrimin zafere ulaştığı günü tam hatırlıyor musunuz? Nasıl haber aldınız? O günü bize hatırladığınız kadarıyla aktarır mısınız.

E. TORRE: Biz gerilla kampındaydık. Ben zaferi ilk haber alan oldum. Nöbetçiydim ve yanımda küçük bir radyo vardı. Nöbetimin yeri, bir binanın çatısıydı. Hem etrafı gözetliyor, hem de nöbet tutuyordum. Radyo haberlerinde Batista'nın kaçtığını duyduğumda, kulaklarıma inanamadım. Bunu söyleyenlerin şaşırmış olabileceklerini düşünüyordum. İçimde bir ürperti vardı. Haberleri bir kez daha, dikkatlice dinledim. Tümden emin olduğum zaman, diğer arkadaşlarıma haber verdim.

Haberlerini dinlediğiniz radyo devrimin yayın organı mıydı?

E. TORRE: Hayır, ülkemizin tüm radyo istasyonları iptal edilmiş, tek bir merkeze bağlanmıştı. Tabii bu devrimin zaferi ile mümkün olmuştu. Biz, Batista'nın kaçtığı gün Trinidad'taki askeri taburu ele geçirmiştik. Che tüm birliğimizi gruplara ayırmış ve görevlendirmişti. O, kendisi Santa Clara'daydı. Birlikte bulunanları gruplar halinde Trinidad'a ve Blasseta'ya göndermişti. Gittiğimiz bölgede birçok küçük köy bulunmaktaydı. Sevgi gösterileriyle karşılaşıyorduk. Bölgede bulunan en önemli tren hattını iptal etmiş, havaya uçurmuştuk. O gün ise tüm bunlar oldu. Batista kaçtı. Tüm halk dışarıdaydı. Sevinç naraları göğe yükseliyordu. Öyle bir andı ki herkes sevinçten ağlıyordu. Birbirine sarılanlar, barışı kutlayanlar, geleceğimizin mutlu olacağını duyumsuyor, seviniyor, eğleniyorduk. Bunu ben yeni bir buluşma, olarak anımsıyorum. Halk bizi omuzlarında taşıyordu.

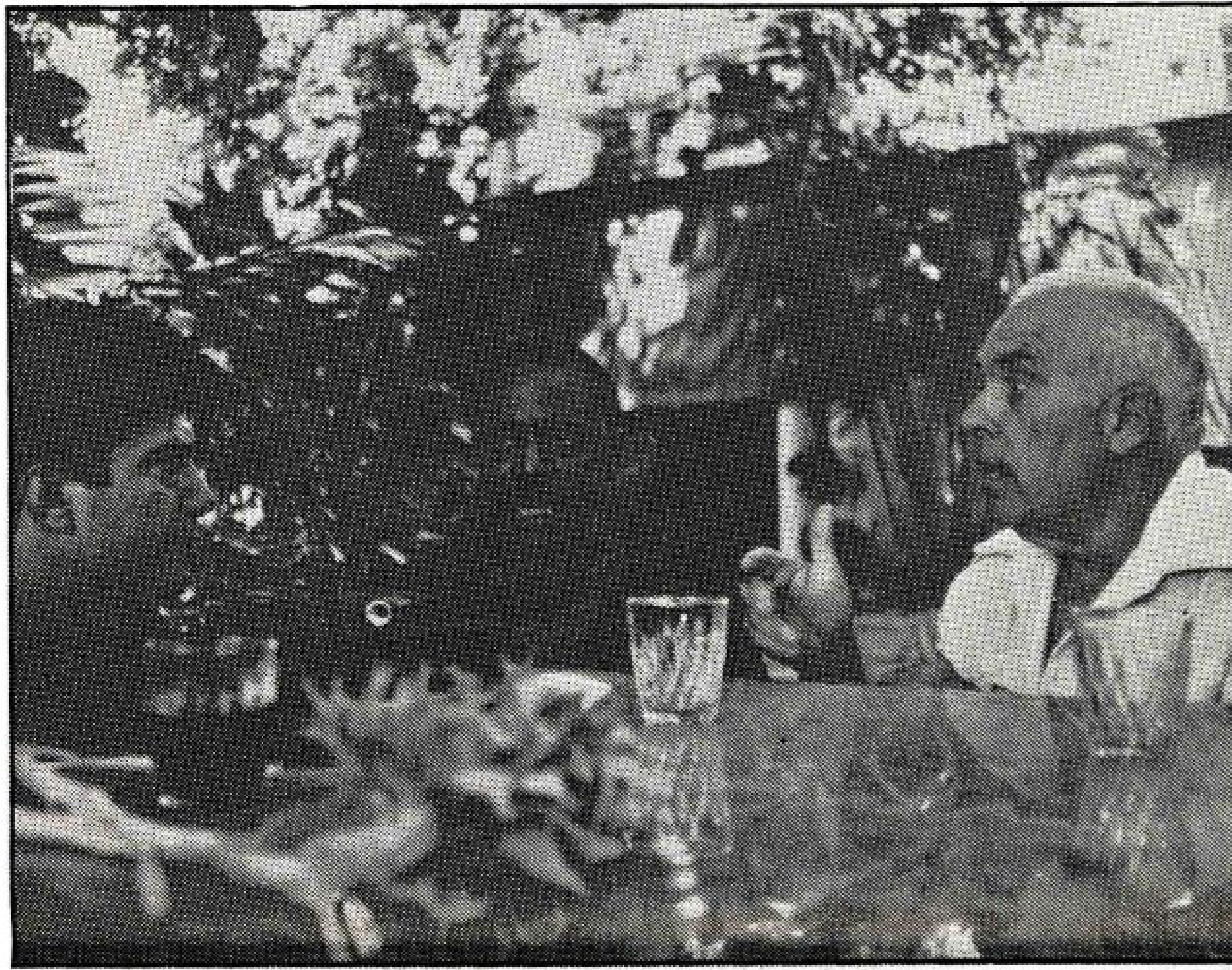
Haberi ilk verdiğiniz arkadaşlarınızın tepkisi ne oldu?

E. TORRE: Hepsi hayret ve sevinç içindeydiler ve bağırarak: "Batista kaçtı, Batista kaçtı, artık Batista yok, Batista gönüllü olarak teslim olup kaçtı" diyorlardı.

Gerilla yaşamına dönmeyi düşünüyor musunuz?

E. TORRE: Evet, evet, çok istiyorum. Bazen özlediğim oluyor.

Biraz önce de değinmiştim. Bizim ülkemizde de onbinlerce gerilla savaşıyor. Kürdistan gibi onbin kilometre uzaktaki bir ülkenin gerilla hareketini anlattığımızda heyecanlandığınızı, sevindiğiniz gözlemledim.

E. TORRE: Bu, bana cesaret veriyor. İnsanlar kapitalizmden hiçbir güzellik bekleyemezler. Eğer sen de daha önce Küba'daki yaşamı görmüş olsaydın çok iyi olurdu. Sefalet vardı. Yüzbinlerce insanın barınağı yoktu. İki-üç günde bir sıcak yemek bulabiliyorduk. Ailelerimizin dörtbeş çocuğu vardı. Anne babalar 13-14 yaşlarındaki kızlarını barlara gönderip, kendilerini satmalarına müsaade ediyorlardı. Bu bizim için yüz karasıydı. Ancak bu ailelerin başka imkanları yoktu. Ülkemiz Amerika kıtasının genelevi durumuna getirilmişti. Binlerce insan hastahanelerde ölüyordu. Doktor yoktu, yatılacak döşek yoktu. Ama şimdi her şeyin nasıl değiştiğini görüyorsunuz. 30 yıllık ambargoya rağmen mutlu bir yaşam kurduk. Gittikçe abluka daralıyor, biz de, yeni imkanlar aramak için direniyoruz. Bugün hastaysan, doktor var. Eğitim ve öğretime para vermiyoruz. Devrimden önce eğiticilerimiz yoktu. Halkımız okuma yazmasını bilmiyordu. Şimdi ise herkes okuyup yazabiliyor. Biz bugün nasıl yaşadığımızı biliyoruz. Geçmişte ise, içinde bulunduğumuz sefil yaşam hala gözlerimizin önündedir. Dünyada (Sosyalizm'den daha güzel bir şey olamaz.) Ülkemizdeki yeni yaşamı yaşıyor ve iyiliklerini, güzelliklerini hissediyoruz. Kapitalizmde sadece zengin olanlar, parası olanlar yaşıyabilirlerdi. Bundan dolayı da, Kürdistan'da gerillanın ortak hedeflerimize ulaşmak için savaşması beni çok sevindiriyor. Kürdistan gerillası zaferi kazanacaktır.

Ambargonun ve Sovyetler'deki sistemin yıkılışının Küba için her geçen gün yeni engelller demek olduğunu biliyoruz. Özellikle Sovyetlerin yıkılması, devrimci hareketler arasındaki ilişkiler açısından da zorluklar ortaya çıkardı. Yaşayan sosyalist ülke olarak, Küba'nın yalnız başına zaferi garantilemesinin mümkün olmayacağını buradaki halk da biliyor. Kürdistan hareketi gibi, yeni devrimci alanların, Küba için önemli olduğunu düşünüyoruz. Biraz da kendi görüşlerinizi açar mısınız?

E. TORRE: Küba'da devrimden öncesini yaşamayanlar, yani gençlerin bir kesimi, bugünü beğenmiyor. Aştığımız zorlukları bilmiyorlar. Ambargonun getirdiği sorunlar onları aşırı derecede rahatsız ediyor. Devrimden öncesini ve bugünü karşılaştırma imkanları olmayanlar var. Kapitalizmi yaşamayanların bazıları ona özeniyorlar. Turizmin getirdiği olumsuz etkiler var. Turizmden etkilenmeler olduğunu düşünüyorum. Ancak biz sorunlarımızı, diğer ülkelerin yardımlarıyla, halkımızın gücüyle aşacağımıza inanıyoruz.

Ulaştırmamızı istediğiniz bir mesajınız var mı?

E. TORRE: Kürdistan'daki gerilla hareketinin daha da gelişmesini istiyorum. Kürt gerillaları kazanacaktır. Buna inanıyorum. Gerilla hareketinin başarıya ulaşması dışında başka bir seçeneğin olmadığına inanıyorum. Böyle bir zafer, tüm halklar için güçlü bir adım olsun, bunu diliyorum.

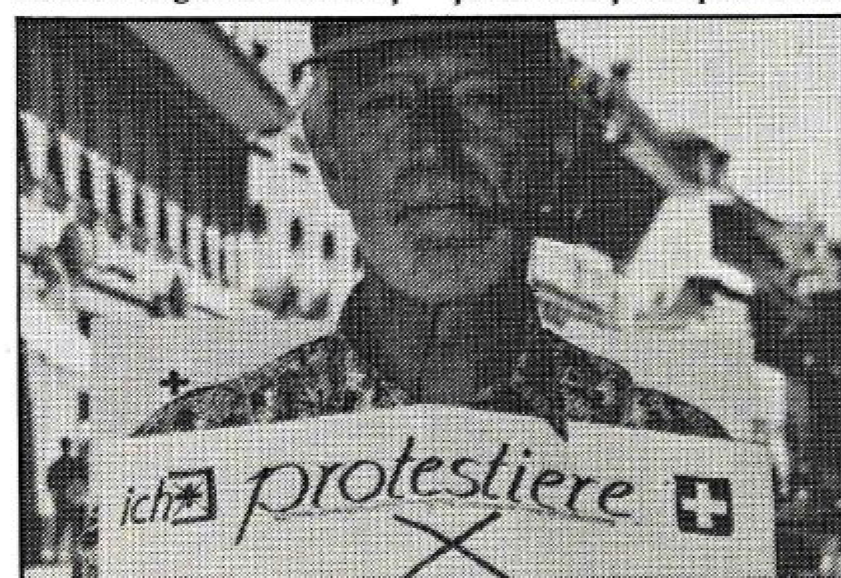
İsviçreli Papaz:

"Türkiye terörist bir devlettir"

Hayatın birçok alanında insanların haksızlıklara karşı çok çeşitli tepki gösterdikleri bilinir. Bir de siyasi tavır ve eylemliliğe dönüşen tepki ve protestoların çeşitleride vardır.

Günlerden pazar, İsviçre'nin başkenti Bern'deki parlemento binasının önündeki caddede 60 yaşlarında delikanlı bir ihtiyar ağzında piposu, göğsünde ve sırtında astığı yazılı bandrolu ile herkesin dikkatini çekiyordu. Bandrolda "Ben İsviçre'yi ve terörist Türk devletini protesto ediyorum" cümlesi yazılıydı. Yazıyı okumak isteyenlere birde sözlü propaganda yapmaya çalışıyordu. Yaklaşıp fotoğraf makinesinin denklanşörüne bastığımızda, gururlu bir şekilde ağzındaki piposuyla birde poz vermekten geri kalmadı.

Kendisine sizi tanıyabilirmiyiz, maksadınız ne? sorusunu yönelttiğimizde bize şunları söyledi: Ben İsviçre'li bir papazım adım Willi Hirsch. Yıllardan beri insan hakları ile ilgileniyorum. Türkiye'nin Kürt halkına karşı geliştirdiği katliamlar günden güne korkunç boyutlara ulaşmakta. Üstellik daha geçen gün Türk devleti ülkemizde bir cinayet işledi. Olayı basından takip ettim. Biz, katillerin yargılanmasını beklerken, katiller yargılanmadan Türkiye'ye döndüler. İnsan olarak İsviçre'nin bu tavrından utanç duydum. Mazlum Kürt halkı tarih boyunca hep katledildi, son yıllarda PKK'nin şiddetle başkaldırışı gayet anlaşılır bir tavırdır, sanırım tek çarelerde buydu. Bu ortamda İsviçre'nin Türkiye'ye silah satımı utanç verici bir olaydır. Halen Kürt halkı kendi yurdunda hem katlediliyor hem de terörist olarak lanse ediliyor. Bu mantık onları nereye götürür. Ya biz Batı'lılar katliamlara hep seyirci mi kalacağız, artık bazı ülkeler ikiyüzlü politikadan vazgeçip Türk devletinin üstünde baskı yapmalı. Bu ba ğlamda ben İsviçre'yi ve Türkiye'yi protesto ediyorum, benim bireysel tepkimdir bu.

-Birkaç hafta önce yüzlerce Kürt, parlementonun önünde sabahlara kadar süren oturma eylemi ve farklı gösteriler yaptılar. Sizce İsviçre kamuoyu bunu nasıl karşıladı?

-Genelde bazı yaşlıların dışında oldukça sempati ile karşılandı diyebilirim. Yani Kürtler bu kadarınıda mı yapmıyacaktı? Üstelik İsviçre basını eylemcilerin disiplinli ve toleranslı davrandıklarını yazıyordu, buna çok sevindim.

Türkiye'yi nasıl bir devlet olarak tanımlayabilirsiniz?

Kürt halkına karşı geliştirdiği katliamları ve insan haklarına olan saygısızlığından dolayı bence terörist bir devlettir.

Türk elçiliğinin silah kullanıp adam öldürme olayı karşısında sizce İsviçre hükümeti nasıl bir tavır takınmalıydı?

Bizim beklentilerimiz en az elçilik görevlilerinin dokunmazlıkları kaldırılıp cinayet işliyenler yargılanmalıydı. Ayrıca Türkiye'ye başta silah satımı ve diğer ekonomik yatırımlar durdurulmalıydı. Bunlar hemen yapılmadı, yanlız diplomatik bir kriz ve anlaşmazlık var. Umarım geçte olsa İsviçre tavrını sertleştirip en azından silah satımını durdurabilir.

Söyleyişi için teşekkür ederiz.

Bende size teşekkür ederim.

Burası İsviçre'nin başkenti Bern. Bu caddeler, bu sokaklar, sürgünü yaşayan çeşit-çeşit halklardan insanların, yıllardır nice-nice protestolarına sahne oldu. Ama Bern'de hiçbir elçilik ve konsolosluk İsviçre tarihinde herhangi bir göstericiyi katletmedi, Türk Büyükelçiliği'nin Şemsettin Kurt'u katletmesi dışında. Ve olayın ardından İsviçre'deki Kürtlerin yoğun tepkileri sonucu olay İsviçre ile Türkiye arasında diplomatik bir krize yol açtı. İsviçre basını hükümetin tutumunu yetersiz bularak yoğun sert eleştiriler yöneltmişti. Bir köşe yazarı "Ülkemizde yanlış araba park etmenin cezası bile af edilmezken, ülkemizde cinayet işleyen katiller yargılanmadan ellerini kollarını sallayarak Türkiye'ye döndüler, bu İsviçre için kara bir lekedir" ifadesini kullanıyordu.

Berxwedan Dünya Servisi

Türk diplomasisinin zavallılığı ve
Dünyanın Görünümü

Dünyanın siyasal konjonktüründe yaşanan gelişmeler son dönemlerde hızından hiç bir şey kaybetmeden devam ediyor. Bu günkü tek kutuplu dünya görünümünde daha çok emperyalistler arası çelişkilerin giderek hız kazandığı görülmektedir. ABD, Japonya ve Almanya arasında yoğunluk kazanan çelişkiler uluslararası alanı ve sorunları karmaşık hale getiren en önemli etken olmaktadır. Buna bağlı olarak Kapitalist-Emperyalist ülkelerde baş gösteren bunalım, mevcut iç sorunları da karmaşık hale getirmekte ve daha fazla bir iç muhalefetin gelişimine zemin hazırlamakta olduğunu görmekteyiz. Genelde Kapitalist-Emperylist ülkelerin ekonomik bunalımlarından ve siyasal istikrarsızlıklarından kaynaklanan bu olaylar, bu gün bu ülkelerde önemli oranda güncellik kazanmıştır. Bu temelde son günlerde bir çok emperyalist ülkede iç muhalefet olayları gözlenmektedir.

Öte yandan emperyalizmin genel bunalımından en çok etkilenen geri ülkelerde daha ateşli mücadeleler yaşanıyor. Bazı ülkelerde cereyan eden olayların seyri salt ekonomik mücadele ile sınırlı kalırken, bazılarında ise siyasal mücadelelere varan boyuttadır. Son

Dışişleri bakanı Hikmet Çetin'in İsrail'e yapmak istediği geziyi, İsrail'in Lübnan saldırısı ile iptal etmek zorunda kalışı TC'nin girişimlerine büyük bir darbe oldu. Hem komik hem de hafifliklerinin bir göstergesi olarak TC'nin içine girdiği vahametin derecesini ortaya koyma açısından önemlidir.

günlerde böylesi olaylar dünya kamuoyu gündemini hayli hareketlendirdi. Özellikle Latin Amerika, Afrika, Avrupa ve Asya'nın sorunlu bölgeleri bu türden gelişmelerle kendilerinden sık sık söz ettirdiler. Ve halen gündemin konuları olarak kendilerinden söz ettirmeye devam ediyorlar.

Kapitalist-emperyalist sisteme dayalı karşı devrimci güçlerin halklar aleyhine geliştirdikleri karşı devrimci şiddet politikası şu veya bu oranda hayata geçirilmeye çalışılıyor. Özellikle ABD önderliğinde süregelen bu durum, mevcut gidişatıyla halklar aleyhine işlemeye devam edecektir. Özelde ABD, genelde emperyalist politikaların karar ve uygulama mekanizması durumunda olan Birleşmiş Milletler Örgütü bu dönem içinde de işlevine uygun karar ve uygulamalarla bir dizi karşı devrimci yönelimleri geliştirdi.

Birleşmiş Milletlerin, emperyalist devletlerin çıkarları gereği Somali'ye müdahalesi ve ardından gelen bir dizi katliam girişimleri bu günde devam ediyor. Emperyalist haydutlar Somali'de yarattıkları insanlık trajedisini öylesine ileri durumlara vardırdı ki, sonuçta emperyalist ülkeler arasında anlaşmazlıklara neden oldu. Emperyalistler arasında bir çok çelişkinin açığa çıkmasının basamağı haline geldi. Birleşmiş Milletler gücü içinde Somali'de görev alan İtalya birlikleri BM'nin kararlarına uymayı redettiler. Bu durum, BM güçlerini ve İtalya'yı karşı karşıya getirdi. Hala gündemin konusu olan bu gerginlik özünde, BM ve emperyalistlerin "Yardım" adı altında geliştirilen müdahale politikasına büyük bir darbe oldu. Aynı zamanda ABD önderliğinde geliştirilen "Yeni dünya düzeni" nin başarısızlığa mahkum olduğuna, olacağına işarettir.

Bir diğer sorun ise Bosna-Hersek sorunudur. Bosna-Hersek'te taraflar arasında süren çatışmalar halen devam ediyor. Çarpışan tarafların son Cenevre görüşmelerinde ön anlaşmaya gitmekle beraber, çarpışmaların seyrinde herhangi bir değişikliğin yaşanmadığı görülüyor. Federasyon veya Konfederasyon etrafında süren anlaşma görüşmeleri hala sürerken, taraflar arasında varılan ateşkesin pratikte işlemediğini görüyoruz. Görüşmelerde anlaşma belirtileri ortaya çıkmakla birlikte, mevcut karışık durum sorunun bugünden yarına halledilmesinin güç olduğunu ortaya koymaktadır. Kuşkusuz sorunları karmaşık hale getiren ve çözümünü ağırlaştıran en önemli faktör emperyalist devletlerin yaklaşımı olmaktadır. Emperyalist devletlerin çıkar çelişkilerine bağlı olarak gelişen farklı tutumlar durumun sürüp gitmesine vesile teşkil ediyor. Nitekim son çarpışmalar ve ateşkesin ihlal edilmesiyle ortaya çıkan gelişmeler ardından, ABD biraz daha etkili olma yönünde ağırlığını hissetirme diplomasisine geçmiş bulunuyor. ABD'nin bu ataklığı diğer Avrupa emperyalist ülkelerince endişe ile karşılanmaktadır. Son NATO görüşmelerinde bu konu üzerinde duruldu.

ABD sert tutumunu biraz daha esnek hale getirmek zorunda kaldı. Buna karşılık batılı emperyalistlerde belirlenen koşullarda müdahaleyi destekleyeceklerini ifade ettiler. Anlaşılan emperyalistler karşılıklı tavizlerle ortak tutum geliştirme konusu etrafında yumuşama gereği duyarak daha çok herkes pastadan pay alacak şekilde ayarlamaya gidecektir. Hergün aleyhlerine olacak gelişmelere ön ayak olan Bosna olayını böylelikle kapatma yoluna gidecekler. Söz konusu gelişmelerin seyri bu yönlü kanıları güçlendirmektedir.

Dağılan Sovyetlerin ardından kurulan bugünkü cumhuriyelerde istikrarsızlık ve iç huzursuzluk giderek tırmanış gösteriyor. Gürcistan'daki Abhazalar, Tacikistan'daki Afgan destekli dinci güçler, Rusya'daki iç muhalefet, Azerbeycan-Ermenistan vb. sorunlardan kaynaklanan çekişmeler günden güne ivme kazanıyor. Azerbeycan'daki iç karışıklıkta belli bir düşüşe gitmekle birlikte Azeri-Ermeni çatışmasında bir tırmanış göze çarpıyor.

Bu gelişmeler yörüngesinde emperyalist ve bölge devletlerinin farklı yaklaşımları ve etkinlik kurma yarışları, gidişatı daha da ağırlaştırmaktadır. Bu cephede son günlerde önem kazanan diğer bir gelişme de Rusya'nın eski Sovyetler mirasını devralan tutumudur.

Şimdi Rusya "Dünyada ben de varım, bu işler bensiz olmaz" dercesine daha atak bir görünüm içerisine girmiştir. Kafkasya'daki gelişmelerde Rus ağırlığı, bu bağlamda gelişme kaydediyor.

Bölgemiz Ortadoğu'da ulusal kurtuluş savaşımızın yanında son dönemlerde ortaya çıkan diğer bir gelişme de İsrail siyonizminin güney Lübnan'a yönelik geliştirdiği saldırı oluşturmaktadır. Bu saldırı ardından Filistin ve Lübnan'daki güçlerin konumu yeniden güncellik kazandı. Uzun süredir yürütülen Ortadoğu barış görüşmeleri bugüne kadar kayda değer bir sonuç vermedi. İsrail siyonizminin son saldırıları barış görüşmelerine bağlanan umutlara büyük bir darbe oldu. Zaten bugüne kadar soğutulan ve giderek dondurulan Filistin meselesi, son saldırılarla daha farklı bir seyir kazandı. Açık ki Ortadoğu barış görüşmeleri Filistin sorununa çözüm getirmekten çok, geçiştirme, oyalama görüşmeleri oluyor. Hizbullah faaliyetlerini bahane ederek yedi günlük yoğun saldırılarla güney Lübnan'ı harebeye çeviren İsrail, bölge için tehdit olmaya devam ediyor. Daha çok sivilleri hedef alan saldırılar yüzlerce insanın yaşamını yitirmesine sebep olmuştur. Milyona varan göç dalgası halkı perişan etmiştir. Bunun sonucu olarak Lübnan içten içe kaynıyor.

İsrail siyonist saldırılarının amacı, Lübnan'da derin bir iç kargaşalık yaratarak kendi saldırgan tutumunu Lübnan'a ve bölgeye kabul ettirmektir. Bunun yanında Lübnan yönetimi Filistin'e ve diğer anti emperyalist hareketlere karşı tutum almaya zorlamaktır. İsrail'in Lübnan'da yarattığı trajediye emperyalizmin ve BM'nin kayıtsızlığı dikkat çekicidir.

Açık ki İsrail'in bu girişimi, bunların gizli desteğinden hareketle ortaya çıkmıştır. Bu güçlerin amacı bölgedeki anti emperyalist oluşumları ve devletleri etkisiz hale getirme, sindirme yolu ile kendi isteklerine boyun eğdirme arayış ve çabalarıdır.

Bilindiği üzere son dönemlerde bölgede gerek İslami gerekse devrimci demokratik hareketlerin yeniden güç kazanması ve bu hareketlere dayalı gelişmeler önem kazanıyor. Bir taraftan savaşımızla öne çıkan ulusal kutuluş mücadelemiz, diğer taraftan İran Suriye vb. güçlerin etkileri emperyalizmi derinden telaşlandırıyor, ürkütüyor. İsrail'in 7 günlük saldırısı ardından ilan ettiği ateşkesle ABD dışişleri bakanı Christopher'in Ortadoğu gezisi gündeme geldi. ABD dışişleri bakanının, gerginleşen İsrail-Arap ülkeleri arasındaki ilişkileri yumuşatma ve isteklerini kabul ettirmeye dönük temasları özünde "Aba altında sopa gösterme politikasının" ortaya çıkardığı zemini değerlendirme amaçlı olarak gelişmektedir. Hem İsrail'i saldırtıyor hem de "işte imdada geldim" dercesine kendi ağırlığını kabul ettirmek istiyor.

Ulusal kutuluş mücadelemiz karşısında büyük bir tükenişi yaşayan ve uluslararası ilişkilerde sürekli puan kaybeden TC rejimi, yeni arayışlarla süreci lehine çevirmenin çabasını veriyor. Kafkaslar'da, Balkanlar'da, Avrupa'da kaybettiği prestijini yeniden kazanmak için her önüne gelene taviz veriyor. Ve en ufak bir açılıma balıklamasına dalış yapıyor. Üçlü zirve şeklinde gündeme gelen görüşme turlarında da istediği sonucu alamayan TC, İran'ın karşı atakları ile suçlu ve zavallı bir konuma düşmekten kendisini kurtaramadı. Ayrıca Ortadoğu'da kaybettiği politikasına yeniden güç vermek için dilinden düşürmediği "liderlik" hülyası ve Arap-İsrail arasında arabulucu olma girişimleri, son İsrail saldırısı ile suya düştü. Dışişleri bakanı Hikmet Çetin'in İsrail'e yapmak istediği geziyi, İsrail'in Lübnan saldırısı ile iptal etmek zorunda kalışı TC'nin girişimlerine büyük bir darbe oldu. Hem komik hem de hafifliklerinin bir göstergesi olarak TC'nin içine girdiği vahametin derecesini ortaya koyma açısından önemlidir. Özellikle İsrail saldırısını bahane ederek geziyi iptal etmesi ve taraflarca bu tutumun fazla ciddeye alınmaması Türk diplomasisi açısından büyük bir başarısızlık örneğini ortaya koyuyor. Özellikle mücadelemiz karşısında tükenen TC'nin uluslararası görünümü tamı tamına bir rezalettir.

TC'nin uluslararası görünümü büyük bir düşüşle karşı karşıya geldiği günümüzde, ulusal kurtuluş mücadelemizin görünümü sürekli bir yükselme, itibar kazanma doğrultusunu çiziyor.

Bugün İsrail siyonizmini katbe kat aşan saldırganlığı ile Kürdistan'ı viraneye çeviren TC'ye kim itibar edebilir? Onun yalana dayalı demogojisi, insan hakları, demokrasi çığırtkanlığının kaç kuruşluk değeri olabilir? Elbette fazla bir değeri olmayacaktır. Evet TC'nin uluslararası görünümü büyük bir düşüşle karşı karşıya geldiği günümüzde, ulusal kurtuluş mücadelemizin görünümü sürekli bir yükselme, itibar kazanma doğrultusunu çiziyor. TC siyasetiyle, ordusuyla, ekonomisiyle, özel savaşı ile ve diplomasisi ile her alanda ölüme giderken, kurtuluş savaşımız tüm etkinlikleriyle zafere yürüyor. Mücadelemiz gerillanın döneme özgü geliştirdiği eylem taktikleriyle başarıdan başarıya koşarken, TC karşı operasyonlarla boşa kürek sallayan, küçülen bir konumda seyreden başarısızlığı ile her geçen gün daha iyi açığa çıkmaktadır.

Açlık Grevi Eylemindeki Kürdistanlı Kadınlar:
"TC uluslararası alanda yargılanmalıdır"

"Amacımıza ulaşana kadar devam edeceğiz"

9. gününde röportaj yaptığımız eylemci tüm kadınların sorumuza verdikleri cevap bu.

Açlık grevi Almanya'nın en kalabalık alanlarından Köln kentinin sembolü "Domplatz (Kilise meydanı)"da yapılıyor. Köln'ün ana istasyonunun bitişiğindeki meydan aynı zamanda alışveriş yerinin de başlangıcı. Günde ortalama 20 bin insan bu alandan geçiyor ve büyük bir kesimi yabancı.

YJWK'nin çadırı, meydanın egemen köşesinde kurulmuş, kocaman bir yapı gibidir, çadır 150 kişi alacak büyüklükte. Çadırın dört bir yanı, TC'nin "mahareti", fotoğraflarla "süslenmiş". Kimyasal silahlarla parçalanmış, öldükten sonra işkence edilmiş gerillalar, yerle bir edilen köyler, mayın kurbanı çocuklar ve kontrgerilla cinayetlerinde hayatını kaybeden Kürt gazetecilerin fotoğrafları vb. Görenleri ürküten ve hayrete düşüren fotoğraflar.

Kadınlar hummalı bir çalışma içinde. Kimi okuyor, kimi tartışıyor, kimi ziyaretçilerle ilgileniyor. Yabancılara eylemin amacını açıklayanları daha hünerli olmak zorunda. Çünkü, aralarında "PKK'ye terörist" diyenler de var. Bunları ikna etmek gerekiyor. Gerçi resimler kimin terörist olduğu izahını gerektirmiyor. Açlık ve yorgunluk dinlemeden govend, ziyaretçilerin de katılımıyla, sloganlar eşliğinde gün boyu devam ediyor.

Eylem komitesinden başlayarak, açlık grevi eylemcileriyle görüştük:

-Eyleminizin amacını bize açıklar mısınız?

-Genel ve özel amaçlarımız var. Bunları eylemin nedenlerini sıraladığımız bildirimizde de açıklıyoruz; Türk devletinin Kürt halkına karşı vahşetine, kimyasal silah kullanımına, özel olarak kadınlara yönelik canice baskı ve suçları ile insanlarımızın kaçırılarak katledilmesine karşı kamuoyu oluşturmak istiyoruz. Türk devletine yapılan tüm askeri, siyasi ve ekonomik yardımların kesilmesini talep ediyoruz. Ve Avrupa'dan heyetlerin, özellikle bir kadın delegasyonun Kürdistan'a gidip devlet uygulamalarıyla yüzyüze halkımızın ve bu uygulamalara maruz kalan kadınların durumunu yerinde incelemesini istiyoruz. Eylemimizle buna varabileceğimize inanıyoruz. Ve en son olarak da insanlık suçlarından dolayı Türk devletinin uluslararası alanda yargılanmasını istiyoruz.

-Eyleme ne zaman ve kaç kişiyle başladınız?

-23 Ağustos'ta 200 kişiyle. Yerimiz dar olduğundan iki gün sonra sayıyı 150'ye düşürdük. Ancak kimse geri dönmek istemediğinden çok zorlandık. Hastalananların yerine geçmeleri sözü üzerine bazıları geri döndü. Bazı kadınlar ise tüm ısrarımıza rağmen eylem içinde kaldılar.

-Sayıyı ileride çoğaltacak mısınız?

-Hayır, çünkü yer yok. İkinci bir çadır istedik, hatta mahkemeye verdik, alanın turistik özelliğinden olacak ki, ikinci bir çadır izni alamadık.

-Ne zamana kadar açlık grevini sürdüreceksiniz?

-Süre sonuç almaya bağlı. Kesin iki haftadan uzun sürecek. Sonrasını alacağımız sonuçlara göre değerlendireceğiz. Bu durumda süresiz diyebilirsiniz.

-Eyleme katılanların tasnifi mümkün mü?

-Avrupa'nın çoğu ülkesinden katılanlar var: Almanya, Hollanda, İsviçre, İngiltere ve Fransa'dan. Katılanlar arasında 14 yaşında gençler olduğu gibi, 50 yaşında yaşlılar da var. Aydınlar, ev kadınları yanında okuma-yazması olmayan köylü kökenli kadınlar da var. Bileşim tam Kürdistan kadınının yansısı. Canlı, uyuşan ve son derece hareketli bir bileşim.

-Katılım için belli kıstaslar koyuyor musunuz?

-Hayır, belli bir kıstas yok. Kim ne kadar yürütebilirse o kadar katılacak. Hasta olanları ikna edip ayırıyoruz. İlk 6 günde 5 kişi fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Bunlardan birinin hastalığı devam edince ikna edip evine yolladık. Diğer dördü tekrar aramıza katıldılar.

-Tek başına gelip katılmak isteyenler oluyor mu?

-Evet, ama eylemimiz planlı ve örgütlü eylem olduğundan bu şekil katılımı kabul etmiyoruz. Katılanların tümü bölge örgütlerimizin onayıyla gelmişler.

-İçteki düzenlemeniz nasıl oluyor?

-Aslında eylemimiz buraya sınırlı değil, YJWK'nin tüm ülke ve bölgelerdeki örgütleri şimdi faal. Burada bir komitemiz var. Ziyaretçilerle ilgilenenler, yabancılarla ilgilenenler, yayınları satanlar, heyetlerle görüşenler, imza toplayanlar vb. herkesin belli bir görevi var. Ayrıca eylemimiz parelelinde örgütlü olduğumuz tüm Avrupa ülkeleri ve bölgelerde de, eylemi tanıtım çalışmaları sürüyor.

Açlık grevine katılanlar olarak günde iki toplantı yapıyoruz. Gündüz sabah başlayan ilk toplantı öğlen saatlerine kadar sürüyor. Bu toplantılarda halk mücadele tarihimizi işliyoruz. İlk beş gün PKK tarihini işledik. Bu eğitimle aynı zamanda bizi bu eyleme götüren nedenleri de değerlendirmiş oluyoruz.

Her akşam ise, günümüzü değerlendiriyoruz. Bu aynı zamanda eleştiriyi içeriyor. Güçlü bir eğitim çalışması değerinde olan bu değerlendirme bir sonraki güne daha güçlü girmemizi sağlıyor.

-İlginç olaylar cereyan ediyor mu?

-En ilginci kadınların durumu. Kürdistan kadınının önceki durumu gözönüne alındığında bugünkü eylemin mükemmeliği anlaşılır. Tam bir aile gibiyiz, tümü oldukça uyumlu, canlı ve bilinçli eylemi yürütüyor. Bu coşku en ilginci değil mi?

"Binlerce bilgilendirme bildirisi dağıttık"

-Yabancı kamuoyuna yönelik ne yapıyorsunuz?

-Zaten eylemimizin en önemli yönü bu. İngilizce, Almanca, Fransızca ve Türkçe bildiri dağıtıyoruz. Şimdiye kadar 25 binin üstünde bildiri dağıttık. Bunlardan 5 binden fazlası İngilizce, 2 binden fazlası Fransızca. Türkçe daha az bilindiği için az bildiri dağıtabildik. Türklerin ilgisi çok daha az.

Almanca, İngilizce, Türkçe ve Kürtçe broşür ve kitaplarımızın satıldığı zengin bir standımız var. İlgi çok büyük. Günde ortalama yüz kişi standtan bilgi alıyor. Açlık grevlerinde öyledir, ilk günler ilgi az oluyor, gittikçe artıyor. Örneğin son iki gün ziyaretçilerin sayısı 600'ü aştı.

-Ziyaretçiler en fazla neyi merak ediyorlar?

Bu değişiyor. Örneğin Kürtlerde, özellikle erkeklerde zorlanma duygusunu görmek mümkün. Eylemi kadınlar yaptığından zorlanıyorlar. Sorumluluk hissediyorlar.

Burası turistik bir alan olduğundan merak eden çok oluyor. Bazıları daha fazla bilgi istiyor. Almanlar özellikle, "Biz Kürtleri destekliyoruz" diyorlar, arkadaşları adına da konuşuyorlar, "Bu tür eylemleri yapın", "Konsolos işgali vb. eylemler aleyhinize oluyor" diyenler de oluyor. Ama ziyaretçilerin tüme yakını Kürtlere desteklerini belirtiyorlar.

Daha fazla nasıl destek olabiliriz diyenler çok. Bunların tutumları epey etkiliyor. Demek ki insani duygular sınır ve milliyet ayrımı tanımıyor. Standa ilgi büyük, birkaç kitap birden alanlar var, rozet, Başkan APO'nun fotoğrafı gibi, Kürdistan sembolü olan şeyleri de çok alıyorlar.

-Daha somut destek verenler oluyor mu?

-Evet. Medico International ile çalışan bir Alman bayan bir gün dayanışma amacıyla eyleme katıldı. Bir Alman bayan daha açlık grevine katılıyor. Türkiye sol örgütlerinden "Kıvılcım"dan iki bayan dayanışma amacıyla açlık grevindedirler. Aramızda 6 Türk bayan var. Ancak bunların hemen hemen tümü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi siyasetini benimseyip katılanlar.

Köln'de Frauen Gesunheitsverein (Kadınların Sağlık Birliği) isimli bir kadın sağlık kuruluşu var. Bu kuruluştan iki bayan sağlıkçı hergün eylemcileri ziyaret edip, sağlık hizmeti sunuyorlar.

Grünne'den (Yeşiller Partisi'nden) ziyaret eden milletvekili oldu. Eylemi desteklemek için Almanya çapında partilerinin kararını çıkarmaya çalışacaklarına sözverdi. Eğer gerçekleşmezse eyalet örgütü olarak karar alacaklarını söyledi.

Grünne'nin ilgili konudaki toplantısına arkadaşlarımız da katıldı. SPD kadınlar kolu taleplerimizi desteklediğini açıkladı. SPD'den bir bayan milletvekili de, Kürt halkına yönelik vahşeti kınadığını ve taleplerimizi desteklediğini açıkladı. Dayanışma mesajı sunanlar arasında "Ezilen Halklarla Dayanışma Örgütü" ve "Barikat" dergisi de var ERNK'yi destekleyen Avrupa'daki yurtsever kitle örgütlerinin tümü de dayanışma ve taleplerimizi desteklediklerine dair mesajlar yolladılar.

-Basının eyleme ilgisi nasıl?

-İlk günler azdı. Ancak gittikçe arttı. WDR ve Dortmund radyosu Kürtçe programı için röportaj yapıldı. Hamburg'tan da bir gazete için röportaj yapıldı. Köln'deki yerel bir televizyon için çekim yapıldı. 9. günde ZDF çekim yaptı "Deutsche Welle" radyosu, Afrika, Asya ve Amerika alanları için İngilizce program yaptı. Kölner Stadt Anzeige gazetesi eylem haberini verdi. İkinci haftanın ilk günü DPA ajansı eylem alanına ekip yolladı. Köln radyosu, röportaj yaptı. Özgür Gündem, başından beri eylemimizi takip ediyor ve veriyor. Siz KURD-HA adına röportaj yapıyorsunuz.

Sıraladıklarımız bir haftanın bilançosu. Demek ki gittikçe ilgi olacak. Bu ilginin gittikçe politik çevrelere yansıyacağına inanıyoruz.

Önemli bir mesaj da PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'dan geldi. Sözlü iletilen mesajda eylemimizin anlamı ve büyük önemi vurgulanıyor, başarı diliyordu. ERNK Avrupa Temsilciliği de başarı mesajı sundu.

-9. günde eylemin durumunu nasıl değerlendiriyor sunuz?

-Kesin başaracağız. Gösterilen ilgi ve eylemcilerin direnç ve coşkusu bu sözleri bana rahatlıkla söyletiyor.

Direnişin yaşı yok

Eylemcilerin tümüyle görüşmek, görüşlerini almak, duygularını aktarmak isterdik. Ancak buna imkan yok. En küçüklerini, en yaşlılarını ve orta yaşta olanlarını seçtik.

Nurhat

-Kendini tanıtır mısın?

-Adım Nurhat, Bochum'dan eyleme katıldım. İlk günden beri eylemdeyim.

-Peki, Kürdistan'ın hangi bölgesindensin?

-Midyat'tan.

-Böyle bir eylem için yaşın küçük değil mi?

-12 yaşındayım.

-Ziyaretçiler, çok küçüksün demiyorlar mı?

-Hayır. Hiç zorlanmıyorum sonuna kadar da eylemde kalacağım.

-Eyleme niçin katıldığını biliyor musun?

-Kürdistan'da köyler yakılıyor. Kardeşlerimizi, babalarımızı vuruyorlar, kadınlara tecavüz ediyorlar, öldürüyorlar.

-Kendi yaşıtlarına, gazete okuyucularına söyleyeceklerin var mı?

-İnansınlar, Kürdistan'ı kurtaracağız.

Eylem

-Kemdinizi tanıtır ve duygularınızı izah eder misiniz?

-Fransa'nın Lyon kentinden katıldım. Fransa'dan 17 kişi gelmiştik. İkisi çocuktu. Dayanamadılar. Diğer onbeşimiz başından beri eylemdeyiz.

-İlk defa bu tür bir eyleme katılıyorum. Katıldığım için de çok sevinçliyim. Önce halkımı ve gerçekliğini tanımıyordum. Kirli bir yuvaya neşter vurma gibi şimdi insan en iyi duyguları taşıyor.

-Hergün gördüğümüz eğitimin büyük yararı oluyor. Son söyleyeceklerim şu; Türk devletinin Kürtlere baskısı dursun, kimyasal silahlar kullanılmasın.

İ. Beşikçi Hoca:

"En büyük yurtseverlik devrimciliktir"

Bu koşullarda, bazı Kürt gençlerinin, "enternasyonalist" sloganlarla, Kürt örgütlerinden uzak durması, ancak, kaçış olarak değerlendirilebilir. En büyük yurtseverlik devrimciliktir. En iyi devrimciliği de yurtseverlik olarak koyabiliriz. Kanımca Türk sol yapılarına yönelmeler, bu bakımdan da bir kaçıştır. Kürt olmanın yüklediği sorumluluklardan ve görevlerden kaçış.

-Toplumsal ve siyasal hareketliliğimizde gençliğin yeri ve önemi konusunda görüşlerinizi almak istiyoruz.

İ. Beşikçi: Kürdistan'da, 1980'li yıllarda, çok büyük toplumsal ve siyasal değişmeler olmuştur. Bu değişme büyük bir hızla devam etmektedir. 15 Ağustos Atılımı'yla, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin önemli bir nitelik değişikliğine girdiği açıktır. İşte, nitelik değişikliği gösteren bu süreçte, Kürt gençliğinin mücadeleye aktif olarak katıldığını görmekteyiz. Öğrenci gençler, işçi gençler, köylü gençler, esnaftan gençler vs. mücadeleye yoğun bir şekilde katılıyor ve politikleşiyor. Bu mücadele ve bu katılım sürecinde Kürt gençleri hem kendilerini değiştirdiler, yani çok daha iyi bir gerilla, çok daha iyi bir politik unsur haline geldiler, hem de Kürt toplumunun toplumsal ve siyasal değişmesinde önemli bir motor gücü oluşturdular.

1984 Atılımı'ndan önce ve sonra, Kürt gençlerinin Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine gösterdiği ilgide de önemli bir değişme oldu. Önceleri mücadeleye sadece öğrenci gençler ilgi gösteriyordu. PKK'nin silahlı mücadelesiyle birlikte Kürt toplumunun bütün kesimlerinden gençler, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesine ilgi göstermeye başladılar. Bu ilgi kısa zamanda, aktif bir katılıma dönüştü.

-Kürdistan gençliği Kürt halkına karşı görevlerini ne derece yerine getiriyor?

İ. Beşikçi: Kürdistan'da gençliğin, Botan, Mardin gibi bazı alanlarda Kürt halk yığınlarıyla yoğun bir ilişki içinde olduklarını, organik bir ilişki içinde olduklarını görmekteyiz. Muş, Ağrı, Kars gibi yörelerde bu ilişki güçlü değil. Nesillerarası duyuş ve anlayış farklarını kabul etsek bile, daha yoğun ve daha kapsamlı bir ilişki ihtiyacı kendini buralarda da hissettirmektedir.

Gençliğin işçi kitleleriyle ilişkilerini, temaslarını, yine çeşitli mekanlarda, ayrı ayrı değerlendirmek gerekir. Örneğin Türk metropollerinde, özel savaş mekanizmasının püskürttüğü pekçok Kürt genci vardır. Bunlar, inşaatlarda, benzer işlerde, vasıfsız işçi olarak çalışmaktadırlar. Sürekli bir işe sahip olamamaktadırlar. İşportacılık gibi işlerin peşindedirler. Bu gibi insanlarla daha sıkı ilişkiler içinde olmak gerekir.

-Gençlerimizin metropollerdeki gruplaşmaları hakkında neler söylenebilir?

İ. Beşikçi: Kürdistan'daki ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi hızla gelişiyor. Mücadelenin kitleselleşmesi yeni yeni görevler, yeni yeni görev alanları ortaya çıkarıyor. O halde, bu büyümeyi ve gelişmeyi dikkate almak, bu sürece yardımcı olmak gerekir. Sıcak savaşımın, özellikle genç insanların düşüncelerini ve değerlerini yakından etkilediğini görüyoruz. Silahlı mücadeleye katılımın, mücadelede şu veya bu seviyede görev almanın nicelik ve nitelik olarak arttığı söylenebilir. Mücadele, genç insanlarda, resim, şiir, hikaye, roman, müzik, tiyatro... gibi güzel sanatlara ilgiyi arttırıyor. Yaşadıkların, yaşananları, güzel sanatların çeşitli dallarıyla ifade etmeye çalışanlar çoğalıyor. Mücadele yaratıcı öğeleri geliştiriyor. Mücadele Kürtleri taklitçilikten kurtarıyor.

-Gençlerimizin, kendi bağımsız örgütlenmelerini geliştirmesi, gerçekleştirmesi, mücadelelerini kendi bağımsız örgütleriyle yürütmesi konularında neler söyleyebiliriz?

İ. Beşikçi: Kürt gençliği, geçmişte, 1960'lı ve 1970'li yıllarda, kendisini daha çok Türk solunun örgütleri içinde ifade etti. 1960'lı yılların sonlarında, Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nın kurulmasıyla, bu ilişkiler kırılmaya başladı. PKK ile birlikte, bu ilişkiler iyice kırıldı ve Kürtler kendi örgütleri içinde yer almaya başladılar. Özellikle, Türk metropollerinde, çeşitli nedenlerle bulunan Kürt gençleri, PKK ile birlikte, Kürdistan'a çeşitli yönlerden sağlam bir giriş yapmaya başladılar. Resmi ideoloji tarafından örülen duvarların yıkılması, Kürdistan'a giriş için elverişli bir zemin oluşturmaktadır. Bunlara rağmen, az da olsa, Türksolunun örgütleri içinde faaliyetlerini sürdürenler de hala vardır.

Türk soluna mensup örgütlerin yanlış bir anlayışı ve değerlendirmesi var. Faşizme, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele edebilmek için ille de aynı örgüt içinde yer almak gerektiğini düşünüyorlar. Bunu Kürtlere dayatıyorlar. Aslında bu bir yanılgıdır. İnsanlar farklı örgütsel yapılar içinde de bazı odaklara karşı müşterek mücadeleler sürdürebilirler. Ayrı ayrı örgütler, bu odaklara karşı, belirli cepheler oluşturarak mücadele yapabilirler.

Kürtler, elbette, kendi örgütleri içinde, Kürt örgütleri içinde yer almalıdırlar. Kürt halkının asli sorunları, daha yoğun bir şekilde ortada dururken, Kürt gençlerinin, Türk solunun örgütleri içinde eyleşmeleri yerinde bir davranış değildir. Bunun ötesinde, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde taraflar iyice belirginleşmektedir. Bu koşullarda, bazı Kürt gençlerini, "enternasyonalist" sloganlarla, Kürt örgütlerinden uzak durması, ancak, kaçış olarak değerlendirilebilir. En büyük yurtseverlik devrimciliktir. En iyi devrimciliği de yurtseverlik olarak koyabiliriz. Kanımca Türk sol yapılarına yönelmeler, bu bakımdan da bir kaçıştır. Kürt olmanın yüklediği sorumluluklardan ve görevlerden kaçış.

Öte yandan, kendi halkının yani Kürt halkının mücadelesine maddi ve manevi olarak katkıda bulunmayanların, yani bu tür Kürtlerin, başka halkların, örneğin Türk halkının mücadelesine de sağlıklı bir şekilde katılacağı kuşkuludur.

-Bugün Türk kökenli olup enternasyonal görevlerle hareket eden bazı arkadaşlar bizlerle birlikte oluyorlar. Ülkemizde, ikili iktidar gören bu arkadaşlar bizlere geliyorlar. Bu konularda neler söylenebilir?

İ. Beşikçi: Kürdistan'da sıcak bir mücadele var. Mücadele gittikçe kızışıyor. Bu durumda, Türk kökenli bazı devrimcilerin, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi içinde yer almaları çok doğal bir süreç. 1960'lı yılların sonlarında, Türkiye'den Filistin'e giden, orada, siyasal çalışmalara, askeri çalışmalara katılan pek çok devrimci vardı. Dev-Genç üyesi birçok devrimci o zaman Filistin'e gitti, eğitim gördü. Bunu enternasyonalist bir dayanışma olarak değerlendirmek gerekir. Filistin'e giden Türk devrimcilerinin Kürdistan'a da gitmeleri doğaldır. Fakat bugünkü koşullarda, mücadelenin bu aşamasında, Kürt gençlerinin, bu mücadelede yer almamak için "enternasyonalist" bazı sloganlara sığınmaları, tutarlı bir davranış değildir. Türk devrimcilerinin Kürtlere program dayatmaları da yanlıştır. 1960'lı yılların sonlarında, Filistin'e giden Türk devrimciler de, Filistinlilere program dayatmıyorlardı. Kendilerine gösterilen yerlerde siyasal ve askeri çalışmalarını sürdürüyorlardı.

-Önümüzdeki dönem, askeri, ideolojik, diplomatik, kültürel ve bilimsel alanlarda yoğunlaşma dönemidir. Gençlerimizin bu dönem içindeki konumları ne olabilir?

İ. Beşikçi: Kürt hareketi, büyüyor, genişliyor, yaygınlaşıyor ve derinleşiyor. Doğal olarak yeni örgütlenmeler, yeni görevler ortaya çıkıyor. Bu bakımdan mücadeleyi bir ucundan yakalamak ve ilerletmek için çaba sarfetmek gerekiyor.

-Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

İ. Beşikçi: Ben teşekkür ederim.

"İnsanlarımızın ülkelerine dönüş hamlesi başlatacaklarına inancımız tamdır"

-Avrupa'ya ne zaman ve niçin geldiniz?

Welat: Yaklaşık bir yıldır siyasi nedenlerden dolayı Almanya'ya iltica etmiş bulunuyorum. Daha önce ülkede, Yurtsever Gençlik çalışmalarında yer aldım. Aynı çalışmalarımı farklı konum ve koşullarda, şimdi de Almanya'da sürdürüyorum.

-Kürt gençleri hangi amaçlarla Avrupa'ya geliyorlar?

Welat: Hiç kuşkusuz gençlerin yurtdışına akın etmelerinin değişik nedenleri vardır.

1960'larla başlayan, çoğunluğu çalışmak amacıyla aileleriyle gelen gençler ve 1980'lerle beraber tek tek ama birçok bölgeden gelen Kürt gençlerinin durumunu iki kategoride ele alabiliriz. İkinci kategoride yeralan gençlerin durumu hem farklı ve hem de sayı olarak oldukça fazladır. Öyle ki bazı yerlerde gençlerin kalmadığı düşüncesi ister istemez akla geliyor.

-Hangi yörelerden daha çok geliyorlar?

Welat: Bazı yerler rekor düzeydedir. Bingöl, Palu, Karakoçan, Maraş-Pazarcık bunların başında gelir. Örneğin, Almanya'nın Hamburg kentinin bazı semtleri Kürt gençlerinden geçilmiyor. Hepsi Bingöl ve Palu'ludur. Rahatlıkla sayıları 1000'i aşkındır.

-Bunların bu yoğunlukta Avrupa'ya gelmelerini neye bağlıyorsunuz, onları göç etmeye iten neden nedir?

Welat: Siyasi-ekonomik nedenler başta olduğu gibi, Avrupa merakı da önemli bir pay oluşturuyor. 1980'lerden bu yana gelen gençlerin hemen hepsi iltica talebinde bulunmaktadır. Kürdistan'da baskı olduğunu, gerillaya yataklık ettiklerini, durumları öğrenilince de kaçmak zorunda kaldıklarını belirtiyorlar. Ancak gerçek bu değil. Bugün baskılar ülkemizin her alanında yoğunca yaşanıyor, ama bunun için ülkeyi terk etme diyebileceğimiz bu durum tercih edilecek gibi değil. Bazı yerlerde alışkanlık haline gelmiş. Ana-babaları "Oğlum gidin ne yaparsınız yapın yeter ki bize para gönderin" diyorlar. Oysa iltica parasıyla karın bile doyurulamaz. İş koşulları zorlaştığı gibi, her isteyen çalışamaz da.

-Sizce tüm bu olumsuz koşullara rağmen göç akınının durmaması ilginç değil mi?

Welat: Evet, aslında çok ilginçtir. Şebekeler tüm hızıyla devrededir. İnsanlarımız, başta gençler yıllardır çeşitli yöntemlerle ülkemizden göç ettiriliyorlar. Polis karakolları, kolluk kuvvetleri her defasında gençlere olaylara karışacağınıza gidin hayatınızı yaşayın, Avrupa bulunmaz bir yer demiyorlar mı? Adı siyasi olaylara karışan, karışmayan ve askerlik durumları dikkate alınmadan herkese pasaport verilip gönderiliyorlar. Geçenlerde bu konuda ilginç bir durumla karşılaştım; Bingöl'den gelen bir genç bir şebekeye başvurarak kendisini Almanya'ya götürmelerini ister. Yüklü bir para da verdikten sonra Romanya'ya kadar şebeke kendisini getirir ve orada bırakır. Soğuk, susuz ve aç koşullarda 3 ay beklemeden sonra geçemeyince, sınırdan tekrar geri dönmek zorunda kalır. Gencin askerliğine 1 hafta kalmıştır. Tekrar Bingöl polis karakoluna başvurarak kendisine pasaport verilmesini, Almanya'ya gitmek istediğini belirtir. Ayrıca karakolda görevli bulunan komisere gidiş hikayesini anlatır. "Gitmek istedim ama 3 ay Romanya'da bekletildiğim halde gidemedim. Şebeke beni yüzüstü bıraktı" der. Komiser ise gence, "Almanya'ya sağlam ulaşmayı istiyorsan bana 4.000 Mark ver" cevabını verir. Bir hafta içerisinde Almanya'da olacağını da sözlerine ekler.

Şimdi bu durumun hangi boyutlarda olduğunu, şebekelerin kimler tarafından yönlendirildiğini verdiğimiz örnekle açıkça ortaya çıkıyor. Bingöl alanından binlerce gencin Almanya'ya veya Hollanda'ya niye akın ettiği artık kolaylıkla görülebilir.

-Şebekeler hangi koşullarda ve nasıl para karşılığında gençleri yurtdışına çıkarıyorlar?

Welat: Hepsinin kaynağı birdir. Gerek hava yolu, gerekse de kara yoluyla; sonuçta yurtdışına ulaştırılıyorlar. Son dönemlerde fazla kontrole uğramadan, hem de içinde limon var veya şu eşya var denilerek TIR'larla yüzlerce gencin bir arada yurtdışına çıkarılması sözkonusudur. Konya-Cihanbeyli Kürtleri de böyle yurtdışına çıkarılıyorlar. Bunun dışında başka tercih edilen yollar da vardır. İki-üç hafta, hatta daha fazla zaman süresi içinde yolları yürüyerek yurt dışına gelenler bile vardır. Romanya, Çekoslovakya ya da Yugoslavya sınırlarında aylarca bekleyip gidemeyenler de bulunmaktadır. Yolda büyük maceralarla karşılaşıyorlar. Aç, uykusuz yaya kalıyorlar. Şebeke kuryeleri yaya olarak getirdikleri kafileleri çoğu zaman sınırdan ya geçirirler ya da istedikleri yerlere tam olarak ulaştırmazlar. O zaman çoğu insan sınırları geçmeye çalışırken km'lerce mesafe katetme, rastgele yerlere gitmek, dereleri yüzerek geçmek zorunda kalıyorlar. Özellikle görüştüğüm bazı Bingöl'lü gençlerin anlatımları romanlara konu olabilecek kadar ilginçtir. Son gelen kafilelerden birinde yüzme bilmeyen, hatta aylarca Alp dağların-

dan ve çevresinden akan kar sularının etkisiyle dereleri geçemeyen ve daha sonra boğulan 3 kişinin durumundan söz edilmektedir. Çoğu zaman yabancı sınır polislerine görünmemek için geceleri yol almaya çalışan insanlar akıl almaz boyutta güçlüklerle karşılaşıyorlar.

–Yine başa dönelim. Özellikle Almanya'da bulunan gençlerin eğitim, sosyal, kültürel durumları nasıldır? Bu konuyu açıklığa kavuşturabilir misiniz?

Welat: İlk başta geliş zamanlaması açısından gençlerin durumlarının iki kategoride ele alınması gerektiğini belirtmiştim. Çünkü durumları birbirinden farklılık arzediyor. Eskiden anası ve babasıyla gelen gençler Alman okullarının sağladığı çeşitli imkanlardan yararlanabilmektedirler. Belli oranda hareket sahibidirler. Aldıkları eğitim, kültür de gözönüne alınırsa farklı bir kişiliğe sonradan kavuştukları söylenebilir. Kürtçe veya Türkçeyi anne ve babaları gibi konuşamayan ve hatta bilmeyen pek çok kişi vardır. Bu kesim yabancılaşmayla karşı karşıyadır. Kürt toplumunun geleneklerinden uzaktırlar. Ülke gerçekliğinden uzaktırlar. Ulusal kurtuluş mücadelesinin etkilerini yaşamıyorlar. Diğer kategoride yer alanlar ise henüz ülkeden yeni gelenlerdir ve mücadelenin güçlü olduğu alanlardan gelmeleri de o kadar ilginçtir. Gelir gelmez burada yurtlara kapatılıyorlar. Son uygulamaya göre para yerine sadece yemek fişi veriliyor. İltica mahkemelerinin 3-4 yıl gibi uzun zaman almasının yanısıra son değişikliklere göre iltica taleplerine red cevabı verilmektedir. Baskılardan kaçma yeterli neden olarak görülmemektedir. Diğer yandan ilticaları kabul olmayan birçok genç kaçak yaşamak zorunda kalıyor. Sosyal-kültürel haklardan gençlerin yararlandırılmadığı bir gerçek. Almanya'da iltica başvurusunda bulunanlar için kentin dışına çıkmak, başka bir şehre gitmek yasak.

–Almanya ve diğer ülkelerde koşulların yabancıların aleyhine değiştiği ve bu yaşamın çekilemez olduğu ortada. Kürt gençleri bu koşulları önceden bekliyorlar mı, beklemiyorlarsa, daha sonra bu gerçekleri gördüklerinde tutumları ne oluyor?

Welat: Beklentiler ile yaşamın katı gerçekliği, birbirine dağlar kadar ters düşüyor. İlk günler belki hareketli yaşam göz kamaştırıyor ama kısa bir zaman geçtikten sonra, insanlar kendilerini yalnız görmeye başlıyorlar. İnsanlar arasında sıcak ilişkiler yerine yanlızlık başlıyor. Avrupa'ya gelen insanın ilk gözlemleri sadece bunlar değil. Hep ülkedeki sıcaklık aranır, ama bir türlü'de bulunamaz. Hatta politik birçok insan arasında bile beliren durum bu. İnsanlarda sıcaklık yok diye değerlendirilmesi, tümüyle bunların koşullarından ileri geliyor.

Hele gençler, umduklarını hiç bulamıyorlar. Bolluk içinde oldukça yokluk çekerler. Mevcut topluma entegre olmada eski davranışları, inançları zaman içerisinde sürdürme ise oldukça zor oluyor. Bu her iki durum karşısında gençlerin bunalıma düşmeleri işten bile değil. Hatta bu süre bazı durumlarda çok kısa oluyor.

–Yurt dışında kaldıktan belli bir süre sonra belirttiğiniz olumsuzluklarla karşılaşan gençler, burada kalmak mı yoksa geri dönmek yönünde mi eğilimlere giriyorlar?

Welat: Dönme biraz zorakidir. Dönmeyenler de istediklerinden dolayı burada kalıyorlar anlamına gelmiyor. Almanya tarafından iltica talebi reddedilen, Hollanda vb. ülkelerde tekrar iltica talebinde bulunuyorlar. Böylece burada kalma sürelerini uzatıyorlar. Son zamanlarda Almanya'dan gönderilen yüzlerce, binlerce insan var. Kısaca bir alternatifsizlik başını alıp gidiyor. Yani gençler gerçek alternatif yollarını bulamıyorlar. Bütün yabancılarda aynı durum gözlenebiliyor. Görüşülen psikologlar da aynı şeyleri söylüyorlar. Hatta gençler dahil tüm yabancılarda psikolojik rahatsızlıklar başgösteriyor. Başağrıları, duyarsızlık, yorgunluk, bitkinlik, aşırı derecede tepkicilik, tahammülsüzlük veya alınganlık ilticacı kesimler arasında yaygındır. Bu özelliklerin, insanların birbirlerinin sorunlarına karşı ilgisizleşmesine, karşılıklı ilişkilerde soğukluğa ve hatta ilişki kurulmamasına neden olduğu bilinmektedir.

–Yurtsever gençlik olarak çalışmalarınız hangi düzeydedir ve ne gibi etkinlikler düzenliyorsunuz?

Welat: Çalışmalarımız sadece Avrupa'daki Kürt gençlerine yönelik olmayıp, yönümüz her zaman ülkeye dönüktür. Gücümüzü, inancımızı ulusal kurtuluş mücadelesinden alıyoruz. Mücadelenin ülkede boyutlanmasıyla birlikte nicel ve nitel olarak çalışmalarımızda da gözle görülür bir artış ve gelişme vardır. 1991'de Avrupa faaliyetlerimizin değerlendirildiği kongremiz gerçekleşti. Kongre sırasında önemli sorunlar dile getirilerek bu doğrultuda kararlara ulaşıldı. Her yurtsever gençlik üyesi, organları ve kurumları içinde bu karar ve perspektifleri hayata geçirmekle görevlidir. Üye toplantılarımızda 2 aylık faaliyetlerimizi kitleye açık olarak değerlendirmekteyiz. Her toplantımıza 100'e yakın genç yurtsever katılıyor. Yürütülen çalışmalara ilişkin olarak eleştiri ve öneriler yapılıyor. Yurtsever gençlik olarak çalışmalarımızı şu temeller üzerinde yürütüyoruz: Ülkeye yönelik faaliyetler, ajitasyon-propaganda ve eğitim çalışmaları, basın-yayın ve dış ilişkiler alanlarında çalışmalar.

–Berxwedan gazetesi aracılığıyla iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Welat: Ülkeye dönüş zamanı gelip geçti bile. Şehitlerimizin birçoğu Avrupa'dan ülkeye doğru aktılar. Mücadeleleri bir meşale gibi her tarafta alevlerle yanıyor. Onlar bizlere özgürlüğün nereden geçeceğini şahadetleriyle kanıtlamış bulunuyorlar. Biz yurt dışında bulunan gençler, her zaman görevlerimizin ülkeye yönelik olduğu bilincinde hareket ederek, ülke benliğiyle, yüreğiyle çalışmak zorundayız. Ülkedeki gençlerin Avrupa'yı bir kurtuluş yeri olarak görmemeleri gerekir. Burada yabancılaşmadan başka bir şey yoktur. Herkesi bu mücadelede tek yumruk olmaya davet ediyoruz.

NURHAK SANA GÜNEŞ DOĞDU

İrfan Dayıoğlu

Kürdistan, ateşin ve güneşin çocuklarının ülkesi, senin çocukların hayatlarında hiç bu kadar coşkulu, hiç bu kadar istekli GOVEND'e durmamışlardı.

Nurhak'ın güneş doğmaz denilen doruklarında, Komutan Sabri'nin komutasında güneş gibi parıldayan başları dimdik, gözleri ışıl ışıldı.

Onlarla birlikte tüm Kürdistan'ın ağaçları, çiçekleri, dağları, nehirleri halaya durmuştu. Doğa bin yılların insana hasretliğine susamışçasına kucaklamıştı GOVEND'cileri.

İnsanlık doğayla bu denli uyumlu olmamıştı nice yıllardır.

Bilmeyenler için açıklayalım. GOVEND, Kürtlere özgü bir oyun türüdür. Kadın-erkek çok sayıda insanın bazen elele, bazen kolkola girerek oynadıkları oyunun özelliği; çiftlerin sırayla birbirini takip ederek, aynı türkünün dizelerini tekrarlayarak söylemesidir. Böylece GOVEND'e katılan herkes türkü söyleme fırsatı bulur.

Kürdistan GOVEND'cileri, 1984'te Kürdün o eşsiz güzellikteki halayına yeni bir ruh, yeni bir bilinç kattı. Bugün, kırmızı, yeşil, sarı çiçeklerin daha parlak açtığı, kuşların kanatlarını daha güvenli çırptığı bir gündür. Ağustos 1984'te dağlar kucaklarını umuda açtı.

Korku korkutuldu. Kötülük hesap verecekti çaresiz.

Yıllar yıllara eklendi. Sarı çiçekler, yeşil dağlar kızıla durdu. Şehirler, köyler, özgürlük için tetik çeken eller, özgürlüğü yazan eller, çizen eller kızıla döndü. Özgürlük ülkesinin insanları için ne yaş, ne cins, ne de alan farkı kaldı. 70'lik Ape Musa'yla 18'lik Ferhat, Nurhak'ta Komutan Sabri ile Elif Heval kolkolaydı GOVEND'de. TC vampiri kana doymuyordu. Bu kez milletvekili Sincar'ı katletti, Aysel hala ellerindeydi. Sessiz, sinsi ve haindi TC.

Nurhak şehitleri, Botan'ın, Serhat'ın, Dersim'in, tüm Kürdistan'ın şehitleri, bir ateş gibi parlıyorlar zifiri karanlık gecelerde. Kürdistan'ın şehitleri şimdi yönlerini, Karadeniz'e, Ege'ye dönmüş, oralardan HORON ve ZEYBEK bekliyor.

Nurhak'a artık güneş, bir daha batmamacasına doğdu. Oradan Güney-Batı Kürdistan'ın tüm ovalarını aydınlatıyor. SABRİ ve 18 Yoldaşı GOVEND'e durmuş haykırıyorlar Ersin Ergün'ün dizelerini:

"İşitmez mi bizi gök
işitmez mi toprak
yaban çalgılar değildi
seslerimiz
dilimizde yankılanan söz
geleceğin kıpırtısı
ey kokusu toprağın ve
sesin şarkısı
ey omuzlarımdaki büyük
sırılsıklam aşık olduğum
tarihi yük
ey sokaklara dağlara
düşmüş kan
ey duvarlar boyu yazılmış
büyük slogan
yıldızlara anlatın
öykümüzü gecenin
serinliğinde
gül tadında sözler
yazmadık mı mavisine
gökyüzünün
ellerimizle bir sevgiliyi
tutar gibi tutmadık mı
yangınları
ey bir kuşun kanadından
seken acı
ey kaşımın ucundan
seken kurşunlar
ey dostlarımın
dudaklarında yarım kalmış
türküler
gençliğim, cesaretim,
özverim günboyu süren
fırtına
ey ara sokaklarda
dağlarda bıraktığım
ayak izleri
okullara mahallelere
fabrikalara döktüğüm ter
ey sevdamın telli duvaklı
günleri
direncim, kişiliğim
yok edilmemişliğim
tarihlere anlatın öykümüzü
günün ılıklığında
yoluna bin can koymadık mı
bu ülkenin
hilesiz ve yalın adamadık mı
yüreğimizi?
işitmez mi bizi bu ülke
işitmez mi yürek
yılgı dehlizlere çökmedi
sislerimize"

9'uncu yılıydı 15 Ağustos Atılımı'nın. Düşman kana doymadı. Tankı, topu uçaksavarları, korucuları, bozkurtları, mehmetçikleri, mehmetçik basını, bilimun ölüm kusan makineleri yetmedi, hainleri, işbirlikçileri, içerden hançerlemek istediler, o da yetmedi özgürlük ateşini söndürmeye. Son silahıydı kimyasal silahlar.

Direniyordu Kürdistan.

Direniyordu insanlık. Dünyanın gözü kördü bu akıl almaz vahşete. Dağlar selama durdu. Kızıl kan. Koyu bir yanık kokusu yayıldı. Mavi bir duman bulutu yükseldi, GOVEND'e durmuş NURHAK'ların doruklarından. TC titredi korkusundan, işbirlikçiler, hainler, ajanlar, kan içici canavarlar titredi korkularından.

Bulut olmuştu gerilla, bulut olmuştu yeşil dağlar,

"BIJÎ SEROK APO, BIJÎ PKK" yazıyordu kimyasal silahların yaktığı bedenlerden yükselen dumanlar.

Nurhak'ın doruklarında kızıl bir güneş bir daha batmamacasına doğmuş, Kürdistan sınırlarından, yönünü Türkiye'ye çevirmiş. GOVEND'ciler, halay çekiyor, halaya kalkmış Kürdistan'ı izleyen Ege "zeybek", Karadeniz "horon" diyor, "zeybek"çileri ve "horon"cuları oyuna çağırıyordu Kürdistan GOVEND'cileri. □

SAVAŞI KİM BİTİRECEK

A. Kadir Konuk

Savaş eninde sonunda bitecek! Önce derin bir sessizlik kaplayacak her yanı. Sonra sevinç çığlıkları yükselecek. Hem Türkiye'de, hem Kürdistan'da sevinçle çarpacak insanların yüreği. Artık ölümler kurşundan, bombadan, işkenceden olmayacak. Doğal ölecek insanlar. Ve sonra her iki yanda da hummalı bir çalışma başlayacak. Yıkılanı, kırılanı, döküleni yeniden yapma yarışı olacak bu.

Bu sadece bir özlem değil, gerçekleşmesi hiç de uzak olmayan bir olgu.

Bu savaş bitecek!

Çok uzaklara gitmeden, tarihte insanlığa kan kusturan savaşlardan bazılarına baktığımızda onların da bittiğini görürüz hep.

Örneğin I. Paylaşım Savaşı 1914'de başlayıp esas olarak 1918'de sona erdi. Dünya devletlerinden bir çoğunun katıldığı bu savaşın sonuçları masa başında belirlendi. Bu savaşın ardından gelişen Türk ulusal kurtuluş savaşı ise siyasal sonuçlara ulaşılan tarih olan 1923'e kadar sürdü denilebilir. Bu savaşın sonunda da Türkiye ülkesini işgal eden paylaşımcı güçlerle masaya oturmaktan kaçınmadı.

Dünyayı kasıp kavuran ikinci paylaşım savaşı ise 8 yıldan daha uzun sürmedi. O günlerde emperyalistlerin korkulu rüyası olan komünistler savaşın sonucunu belirleyecek anlaşmaların yapılması için emperyalistlerle masaya oturmaktan kaçınmadılar.

İran, Irak'la 8 yıl savaştı ve sonuç yine masa başında belirlendi.

Kürt ulusu ise yaklaşık 10 yıldır dişini tırnağına takmış bir özgürlük savaşını sürdürüyor. Başka seçeneği yok. Kendisini kabul ettirebilmek, haklarına ulaşabilmek için yüz yıllardır üzerinde uygulanan yok etme politikasına karşı başkaldırmak zorundaydı. Terör Cumhuriyeti (TC) Kürt ulusunu bir bütün olarak "terörist" ilan edip tüm askeri ve siyasal gücüyle üzerine yüklendi.

Eylül ayı TC için en son saldırıların yapılacağı bir ay görünümünde şimdilik. Fareler gemiyi terketmeye başladı bile. "Batan gemiyi ilk önce fareler terkeder" sözü bir daha doğrulanıyor. İnönü yıllar önce babasının da imzası bulunan katliamlardan bir benzerinde imza sahibi olmamak için kaçıyor belki de. Ama bugüne kadar dökülen kanlar onun her yanına yeterince bulaştı. "Teröristlerle pazarlık olmaz" sözleriyle Kürt ulusunun ulusal mücadelesini nasıl değerlendirdiğini daha önce açıklamıştı. Türk olsun Kürt olsun bu kirli savaşta ölen her insanın kanında tüm devlet yetkililerinin, tüm bürokrat ve yöneticilerin suç payı var.

Oysa sorunun çözümü çok basit.

Öncelikle masaya oturulacak. Masa başında herkes kartlarını açacak ve bunlardan belki de bir çoğunun üzerinde anlaşmaya varılacak. Hemen ve peşinen söylemek gerekir ki belki ilk varılacak anlaşma Kürt ulusunun bütün özlemlerine ulaşması olanağını sağlamayacak ama en azından bu kirli, pis savaş duracak, insanlar biraz daha rahatlamış olarak gelecek için düşüncelerini açıklayacak, tartışabilecek ve yaşama geçirmeye çalışacak.

Kısacası Kürt ulusu kendi geleceğine kendisi karar verecek.

Generaller ve onların denetimlerindeki sözde başbakan ve cumhurbaşkanı olanlar bunu bir büyük yenilgi ve onur sorunu olarak kabul ettiklerinden "Teröristlerle masaya oturmayız" diye bağırıyorlar. Ama oturacaklar.

12 Eylül 1980 sabahı cuntayı işbaşına getirenler "Köklerini kazıdık" çığlıklarıyla dansediyorlardı. Öylesine kendilerinden geçmişlerdi ki, ulusun en küçük istemlerine bile asker göndererek yanıt veriyorlardı.

Bu dönemde Türkiye ve Kürdistan'da örgütlenmiş olan bir çok sol, devrimci örgüt savundukları illegalite ilkelerine yeterince uygun davranmadıkları için kısa süre içinde ağır darbeler yerken gizliden gelişen bir örgüt partileşmeyi tamamlıyordu. Yine adı bilinen hemen tüm sol örgütler devrimin halkın şiddeti ile gerçekleşeceğini, bunun için silahlanmak gerektiğini savunurlarken bu sadece savunu aşamasında kalıyor, oysa bir örgüt bunu ülkesi dışında örgütleyerek ülke içine akıtma başarısını gösteriyordu.

1984 yılı bir anlamda Türkiye'de ve Kürdistan'da bir dönüm noktasını da oluşturdu.

Devletin hiç beklemediği, hatta hiç olasılık tanımadığı bir şey bir gece gerçekleşti.

Gerilla varlığını eylemiyle haykırmıştı.

0 dönemin sivil-askeri cunta yöneticileri bu eylemlere karşı hemen misillemeye girişmiş, Buca ve Burdur cezaevlerinde iki Dev-Yol üyesini idam ederek göz dağı verebileceklerini düşünmüşlerdi.

Ama bir kez namlu mermi göndermeye başlamıştı özgürlük için.

Ve namlular bu güne kadar susmadı.

Kürt ulusu, bugün özgürlüğe biraz daha yaklaşmışsa bunu dirençli mücadelesine ve bu mücadeleye önderlik eden partisine bağlılığı sonucunda elde ettiğinin de bilincinde. Verdiği mücadele sonucunda eriştiği güçle "Gel masaya oturalım" diyebilmekte.

Karşı taraf ne kadar inatçı olsa da masaya oturulacak. Belki o gün masanın ev sahipliği görevini Kürtler yapacak.

Bu savaş sona erecek.

Bu savaş sona erince hergün yükselen ağıtlar da son bulacak.

Bu savaşı yine Kürt ulusu bitirecek. Savaşı o başlatmamış olsa bile. Ama bu savaşın bitmesi için ileri sürdüğü isteklerinin önemli bir kısmını elde ettiği zaman.

Halkın önemli bir sözü var. Zor günlerde cesaret için söylenir. Kürtler yıllardır kendilerine dayatılan ölüm ve teslimiyet karşısında savaşı seçerken "Ölüm için ağlamaya ne gerek var" diyerek yola çıktılar. Bugün ölümü özgürlüğe çevirmek için söyleniyor bu söz.

Gelinen noktayı yine de küçümseyenler olabilir.

Olsun.

Onlara sadece şu söylenmeli:

"Düne kadar Kürt sözcüğünü söylemek bile içeride altı ay yatmaya neden oluyordu. Bugün Kürtler varlıklarını korkusuzca haykırabiliyor, dişleriyle tırnaklarıyla özgürlüğü yüceltiyorsa, verilen mücadele sonucundadır."

Beğenen beğenir.

Beğenenlere Kürtlerin kucakları hep açık. Birlikte atılacak bir tek adım bile olsa bunun için zaman da zemin de uygun.

Bunun böyle olduğunu yapılan görüşmeler ve anlaşmalar da somutluyor.

Kürtler kararlı, bu savaş sona erecek.

Zafer türküleriyle birlikte kutlanacak barış.

O günlerde orada olmak isteyenlere duyurulur. □

Latin Amerika halklarının direniş ve yenilgi süreci üzerine – IV

Berxwedan Araştırma Servisi

Gerillalar tarafından kurtarılmış bölgelerde kamulaştırılan arazilerin olduğu gibi köylülerin mülkiyetinde kalması elde edilen önemli bir kazanımdır. Yüzbin köylü için bir zafer anlamına gelebiliyor.

Peki bu kazanımın güvencesi nedir? Yarın olası bir hak gaspına karşı gerillaların bunu boşa çıkarabilecek gücü veya baskısı olabilecek mi? Egemen sınıflar yoksullara dağıtılan toprak uygulamasını içlerine sindirebilmişler mi? Koşulların elverişli hale geldiği anda ve uygun fırsatlarda bunların tekrar yararlanacağı kuşku götürmez. Bu sınıfların, düzenin doğal karekterinde olan mevcut yaklaşımlardır.

Orduda bazı yeni düzenlemelerle, ölüm mangalarının lojistik temel sığınağının ortadan kaldırılmasıyla toplum üzerindeki korku ve baskının da ortadan kalkma olasılığı doğuyur. Ancak bunun da kurumlaşması çok zor. Ordu içinde yuvalanan ölüm mangalarının temizlenmesi öyle sanıldığı gibi kolay olmamaktadır. Kendilerince uygun gördükleri anda tekrar faaliyete geçebilecekleri güçlü ihtimal dahilindedir.

Antlaşmanın en önemli politik yanını oluşturan FMLN'nin faaliyetlerinin yasallaşmasıdır. Tüm ülkede örgütlenme hakkına sahip olmasıdır. Başarı şansını elde ettiği taktirde, bu kez de seçimle iktidara gelip, ağır toplumsal koşullarda devrim yaparcasına bir görevi başarıp başaramama gündeme geliyor. Kaldı ki 1994 yılında yapılacak genel seçimler kazanırlarsa dahi, bu FMLN'nin iktidara gelmesi anlamına gelmemelidir. Karşılarında uzun yıllardır devlete egemen olan kesimlerin örgütlülüğü ve kurumlaşması vardır. Hükümet değişiklikleriyle düzenin değiştirilme sorunu oldukça güçtür. Bu konuda da kendileri dahi fazla emin değildirler ve karamsardırlar.

"...ancak dünya politik koşullarına bakalım, gerçekleri gözönünde tutalım, şimdi hemen mi yoksa yakın bir gelecekte mi askeri zafer kazanırız, realist, çok realist olalım." (Adı geçen Konuşmalar)

Güney Amerika'da yeni durumun sonuçları açısından henüz bir açıklık yok. Varılan antlaşmanın gerekliliği doğru-dürüst yerine getirilmiş, ne de her iki güç -devlet ve gerillalar- tam anlamıyla gelecek açısından net değildirler. İmzalanan barış antlaşmasının sonrasında hala ölüm mangalarının eylemleri sürüyor. Bu başlı başına bir pürüz olmaktadır. Arena (Tüm gerici ve sağ kesimlerin dahil olduğu cephe) içerisinde antlaşmaya karşı olan kesimler var. Ellerinden gelen tüm çabayı sarfetmekten geri kalmıyorlar; bir an evvel barış ve ateşkes bozulsun diye....

Diğer taraftan, uzun süredir devam eden gerilla savaşı; varılan antlaşma sonucu tamamen durmuş durumda. Devlet bu boşluktan daha iyi yararlanma fırsatını elde etmiştir. Her geçen gün ve süreç, devletin lehine hızla ilerlemektedir. Barış antlaşması imzalanmış olsa da, devlet, öne sürülen koşulara karşı kendi bildiğince hareket etmeye devam ediyor. Sahip olduğu üstünlüğü ve avantajı iyi kullanmak için yoğun bir çaba içerisine girmektedir. Seçimlerin 1994 yılında ertelenmesiyle; devrimci gelişmelerin etkilerini zamana yayarak soğutma amaçlanmaktadır.

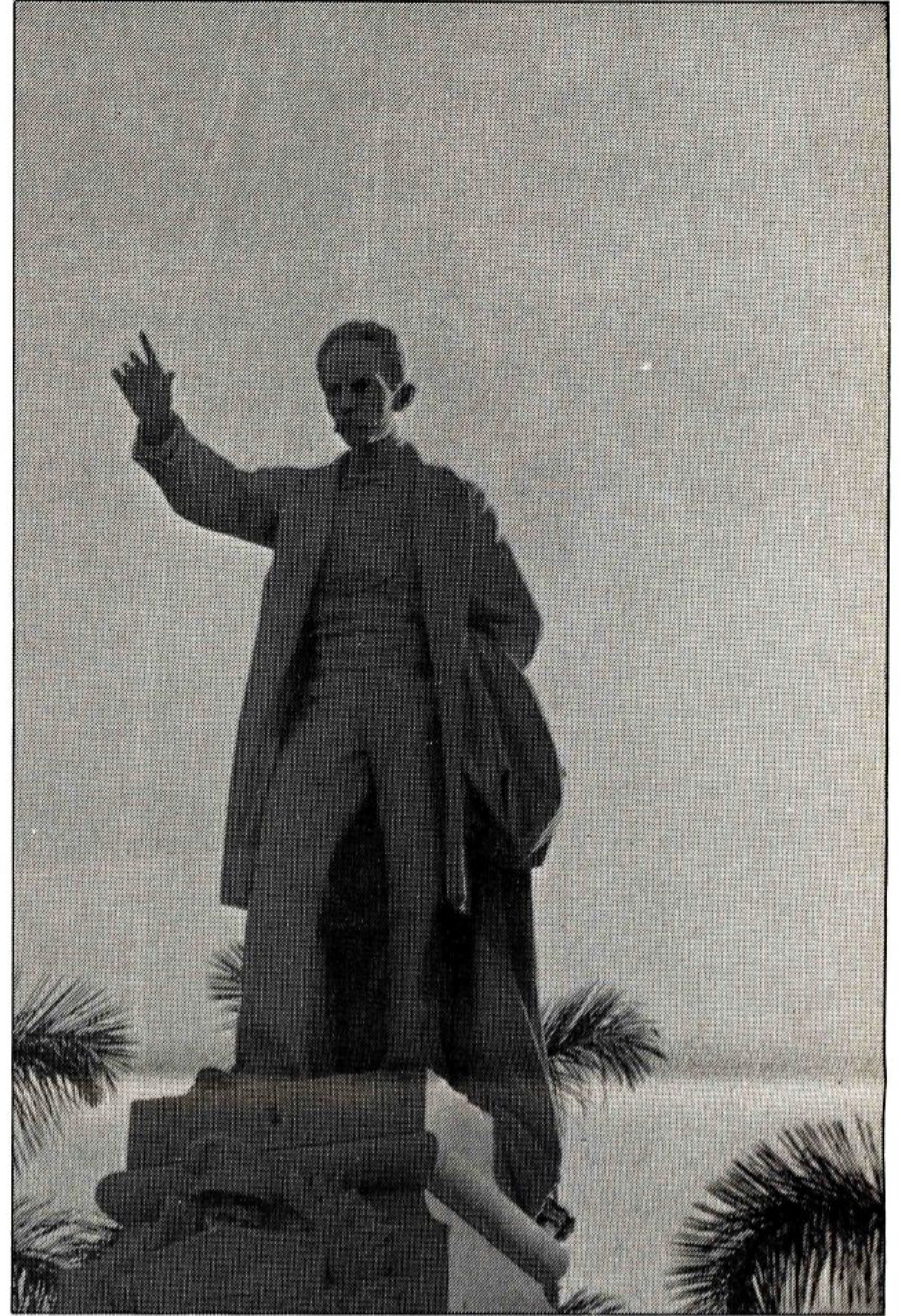
ABD'nin "arka bahçesi" durumundaki ülkelerde devrimci güçler, şu günler oldukça zor anlar yaşamaktadır. "Yeni Dünya Düzeni"nin oluşturulmasına öncülük eden ABD, artan son gücüyle kıta ülkelerine daha fazla yöneliyor.

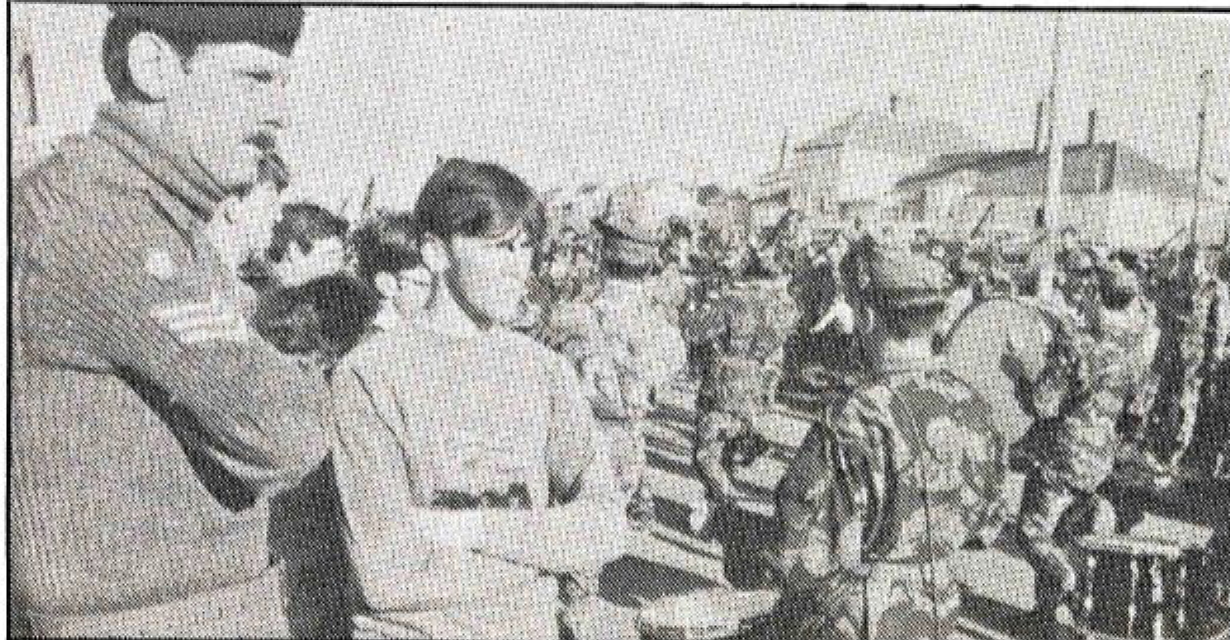
Elsalvador'da antlaşmanın bir tarafı olan gerillalar, kendilerini iktidara taşımayan yönelim ve eğitimleriyle ciddi bir açmazla karşı karşıyadırlar. Sonuçta devrime hizmet etmeyen uzlaşma çabaları sayesinde eski güçlerinden ve konumlarından hızla uzaklaşma tehlikesi gün geçtikçe daha artmaktadır.

Nikaragua kendine özgü sorunlarıyla, onbir yıl içerisinde hem devrim sorununa, hem de seçimle iktidarı kaybetme gibi önemli toplumsal ve siyasal değişimlere sahne olan bir ülkedir. Bu anlamda oldukça özgün deneyimleriyle dikkat çekici bir konumdadır. İncelememizin ağırlık noktası da 1979'lardaki gelişmelerden günümüze kadar izlediği seyri kapsayacaktır.

ABD'nin müdahalesi 1900'lü yılların başlarına tekabül eder. Müdahale beraberinde Nikaragua'da yoğun bir anti-emperyalist dalgaya yol açar. Ancak 1927'de liberal generallerin tümü ABD'ye teslim olmayı kabul ederken, general Sandino teslim olmayı kabul etmez ve direnişi başlatır.

Bir önceki konumuzda kimi Latin Amerika ülkelerinin tarihlerinde gerçekleşen güçlü ayaklanmalardan bahsettik. Nikaragua'da da buna benzer ayaklanmalar söz konusudur. Sandino önderliğinde gelişen köylü ayaklanması, Nikaragua tarihinde önemli bir toplumsal başkaldırı niteliğinde olup kalıcı etkileriyle, toplumu sarmalayan, yurtseverlik bilincinin gelişmesine neden olmuştur. Sandino'nun karizmatik kişiliği, ulusal kahramanlıkla ödüllendirilip anılmaya neden olmuştur. Sandino'nun düşünceleri küçük burjuva ulusçuluğuna dayanıyordu.

Latin Amerika'nın diğer ülkelerinde olduğu gibi, burada da gelişen kapitalizm toplumsal çelişkileri kızıştırdı. Ve işçi sınıfının gelişmesini sağladı.

Küba devrimi doğal haliyle Nikaragua'yı da etkiledi. 1960'da FSLN (Ulusal Sandinist Kurtuluş Cephesi) kuruldu. Savaş stratejileri, Küba'da gerçekleşen öncü gerilla savaşım tarzını kendi ülkelerinde gerçekleştirmekti. "Fuko"culuğun dağlık kesimlerde gerilla cephesi açma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca bu tür devrim anlayışından vazgeçiyorlar. "Uzun Erimli Halk Savaşı" stratejisini benimsediler.

Devrimci perspektif bunalımı yaşanınca, FSLN kendi içinde bir iç mücadeleyi başlattı. "Proleteryanın içinde kök salmak gerektiğini" savunan eğilim FSLN'den ihraç edildi. Bunun dışında Daniel ve Humberto Ortega önderliğindeki "Üçüncü Güç" ya da "Tercerista" denilen bir eğilim doğuyordu. Bu da şehir gerillacılığına dayanıyordu. "Ulusal bir ayaklanma"nın yakında olduğunu ve sınıflararası bir ittifakın mümkün olduğunu savunuyorlardı. Ve bu eğilim 1977'de hareket içinde çoğunluğu oluşturuyordu. Geri kalan kesim de "Uzun Süreli Halk Savaşı"nı yürütüyordu. Solun içerisinde bulunduğu durum bu iken, Nikaragua iktidarı ve burjuva devlet yapısını da kısaca özetlememiz gerekiyor.

Somoza iktidarı uzun bir süreci kapsar. Bir ailenin ülkedeki iktidarı ve otoritesi denilirse daha doğru olur. Somozacı devlet; Nikaragua burjuvazisinin genel çıkarlarını değil, Somoza grubunun ve onun sivil, askeri müttefiklerinin özgül çıkarlarını gözetiyordu. Burjuvazinin diğer kesimleri uzun bir süre kendi çıkarlarından ötürü bu uygulamalara sesiz kaldılar. Somoza bunlara yönelik sindirme politikasını uyguluyordu. Chamorru suikastı, siyasal sonuçları itibarıyla önemli bir muhalefete, güçlülüğe ve birliğe dönüşüyordu. İşte Nikaragua'da Somoza refimini ilk krize sokan ve devrimin birinci safhasında önderlik eden bu burjuva muhalefet oldu.

Bu tür uzun süreli diktatörlükler, tüm toplumun kendilerine karşı birleşmelerine tepki ve muhalefeti güçlendirmeye neden oluyordu. Devrimci duruma yol açan bu gelişmeleri ABD görmezden gelemezdi. Rejimlerle ilişkilerini günün koşullarına ve ülke gerçekliğine göre yeniden uyarlıyordu. UDEL ve FAO kendi içinde birçok eğilimi barındırıyordu. Tabii ki FSLN'nin başlattığı eylemler ve ayaklanmalar dizisi vardır. Kitle gösterileri, grevler, Kızıldernililerin ayaklanmaları gibi birçok eylemlilik muhalefeti daha güçlü kılıyordu. Tüm ayaklanma ve gösteriler ulusal muhafızlar tarafından kanla bastırıldı. 1978'lerin sonunda artık burjuva muhalefet kızgın ve öfkeli kitlelerin beklentilerine yanıt vermede yetersiz kalıyordu. Kitleler git gide daha radikalleşerek FSLN-'ye tabii olmaya başladı.

Artık gelişmelerin temposu yakalanmayacak denli hızlıydı. Tüm hareketlilik kontrol altında gelişmiyordu. Kitlelerin radikalleşen savaşçılığı, devrimci güçlerin hazırlık düzeyini aşıyordu. Riskli anlar gelip çatmıştı.

Burada Nikaragua toplumunun bir özelliği veya diğer Latin Amerika ülkelerinde yaşananlardan bir farklılık göze çarpıyor: 1979 yılında karşılık vermişlerdi. Örgütlü değil, kendiliğinden silahlı direniş hattını tutturarak önemli bir avantajı yakalıyorlardı. İşte FSLN bu

koşullarda kendine düşen tarihsel göreviyle, halk hareketine bir biçim kazandırarak kitlesel örgütlülüğü yaratıyordu. Burada burjuvazi ve emperyalizm inisiyatif yitirmişti.

Ülke içinde sağlanan başarıya paralel olarak, Sandinistler komşu ülkeler tarafından "Savaşan Taraf" olarak tanındı. Bu da önemli bir gelişmeydi.

FSLN'nin izlediği taktik; gelişen grev hareketleri, ortaya çıkan yerel ayaklanmalar ve kentsel güçler arasında varılan anlaşma, uzlaşma, sağlıklı temellere dayanmıyordu, istikrarsızdı. Bu da gelecekte sınıf savaşımlarının ve huzursuzluğun habericisiydi.

FSLN bu uzlaşma ve taktik ilişkileri kimi zaman "önemli ödünler"le korumaya çalışırken kimi zaman da bazı güçlere karşı sekter tutumuyla dıştalayıcı, kaçırtıcı olabiliyordu.

Köylüleri ve yoksul kesimleri peşinden sürükleyen küçük burjuva sosyalist hareket olan Sandinistlerin, iktidar ve yönetme anlayışlarından kaynaklanmaktadır.

Yapılan seçimde % 50'nin üzerinde oyların UNO'ya verilmesi salt 1-2 faktörle açıklanamaz. Bunun altında yatan nedenler şöyle sıralanabilir:

-UNO halkın beklentilerine yanıt verebildiği için veya ülkedeki toplumsal sorunları çözecek tek güç olduğu için değil...

-Yine UNO'ya oy veren bu kesimin Sosyalizme

Nikaragua'da yeni iktidarın oluşum biçimi, her ne kadar Küba ve Vietnam'daki öncülerden ve Latin Amerika'daki şehir gerillası deneyiminden önemli ölçüde esinlenmişse de; aslında kendi durumu oldukça özgündü ve diğer örneklere indirgenmezdi.

di askeri birimlerinin faaliyetlerinin bileşimi yoluyla birçok "Operasyon"-ayaklanma- bölgesi yaratmaktı.

FSLN askeri açıdan bir takım yetersizliklerini, Vietnam deneyinden dersler çıkararak gidermeye çalıştı. Ülke genelinde kitle hareketliliğine ulaştı.

Degişik mücadele tarzını savunan farklı eğilimler, bu ayaklanma hareketinde birbirini tamamlayarak, aynı hedef için birleşiyorlardı. Bu da ayaklanmanın başarılı olmasına neden oluyordu. Böylece düşmana karşı her alanda savaş cepheleri açılmış, ağır darbeler vurulmuş olunuyordu.

FSLN'nin genel grev çağrısı bütün yaşamı felce uğratan durumun yaşanmasına neden oldu. Halk kendiliğinden ayaklandı. Büyük katliam yaşanmasına karşın kitleler daha büyük katılımlarla FSLN'yi izlemeye başlıyordu. Kurulan geçici hükümetten sonra Somoza saltanatı sona eriyor, iktidar devrimci güçlerin eline geçiyordu. FSLN iktidarda azınlığı oluşturmasına karşın, devlet yönetim kademesinde önemli yerler kendi elindeydi.

Nikaragua'da yeni iktidarın oluşum biçimi, her ne kadar Küba ve Vietnam'daki öncülerden ve Latin Amerika'daki şehir gerillası deneyiminden önemli ölçüde esinlenmişse de; aslında kendi durumu oldukça özgündü ve diğer örneklere indirgenmezdi.

Somoza'ya karşı kazanılan zaferden sonra ittifak güçleri arasındaki sorunlar olduğu gibi kendisini ortaya çıkarıyor. Sandinistlerle diğer nistler, iktidara geldikelrinde kendilerini dönüşüme uğratmadılar. Bu niteliklerini korudular.

FSLN için iktidara gelindikten sonra asıl sorunlar başlıyordu, denilibilinir. Amerika 1981-1984 yılları arasında kontralara destek vererek, yürütülen kirli savaşı boyutlandırıyordu. Bu da büyük oranda can ve mal kaybına yol açıyordu. Ülkenin refaha kavuşması ve toparlanması için bu başlı başına bir engel ve sorundu. Ülke hem ekonomik hem de siyasal alanda istenen gelişmeyi bir türlü sağlayamıyordu.

"...hükümetimiz haklı ve gerekli değişimleri uygulamaya koyarken, Nikaragua toplumunun geleneklerini dikkate almadı. Böylece yapmak istediklerimizle uyum içinde olmayan bir blok çıktı karşımıza." (Röportaj)

Gençligin zorunlu askerlik yasasına tepki gösterip cepheyi zayıflatıcı faaliyetlere girmesi de küçümsenmeyecek bir etkendi.

Devlet yönetimi aşırı merkezi bir denetim mekanizmasına dönüştü. (Reel Sosyalizmden kapılan hastalık, bürokratizm gibi)

Miskote azınlığına karşı izlenen hatalı politika...(Ki bunların çoğunluğu Honduras'a göç etmek zorunda kalıyor. Kalanlar ise ordu ile çatışmaya girebiliyorlar.) Bunların bazı azınlık, kültürel ve ekonomik talepleri var.

İşte yukardaki koşullarda Sandinistler onbir yılı geride bırakıyorlardı. 1990 yılında seçimle yönetimi burjuva kesime bırakmak zorunda kalıyordu.

Burjuva güçlerini iktidara getiren neden, devrimci güçlerin (Sandinistlerin) kendi devdüşman oldukları veya ona tepki duydukları ya da karşı-devrime ve ABD'ye sempati duymalarından değil... Esas neden yukarda belirttiğimiz gibi Sandinistlerin onbir yıllık iktidar sürecinde adeta bir iç savaş durumu yaşaması, kontraların ABD desteğiyle ülkenin önemli ekonomik ve askeri hedeflerine saldırmasıyla tahrip olunan ekonominin halk yığınları üzerinde yarattığı yokluktur. Estirilen terörün insanlarda oluşturduğu korku ve bıkkınlıktır.

-Chamarro'nun kazanması için ABD'nin birçok olanağı sunması da başlı başına bir etkendir.

-Solun kendisi içinde bir birlikteliği doğru dürüst sağlanamıyor. Ancak bir KP'nin kalkıp UNO'ya oy vermesi düşündürücü ve ilgi çekicidir.

-En önemli bir etken de; iktidarı ele geçirir geçirmez gelecekte çeşitli burjuva ve karşı-devrimci kesimlerin palazlanıp, büyümelerine engel olacak köklü tedbirlerin alınamaması... (Özellikle ekonomi ve devlet siyasi yönetim kademelerinde, kurum ve kuruluşlarında) Bilindiği gibi Chamorro'nun babası liberal burjuvazinin etkili şahıslarından biriydi. Yığınların belli kesimlerini hala kendi etkisinde tutabiliyordu. Nikaragua'da geleneksel bir güç olma özelliğini taşımaktadır.

"...Çeşitli grupların yaptırdığı anketler, UNO'nun desteğinin büyük-bölümünü en yoksul kesimlerden ve örgütlü sağdan geldiğini gösteriyordu."

Böylesi kişiliklerin taraftarlarının desteğini, rolünü küçümseyip tedbirsizliklere kapılmak elbette iyi sonuçlar doğurmayacaktır.

FSLN iktidarı ele geçirdikten sonra, önüne koyduğu programını uygulamada karasızlıklar içindeydi. İkircisiz ve cesaretlice üzerine gitmesi gereken sorunları sürece yayarak, çözümsüzlüğü arttırıyordu.

İşçiler vb. kesimleri tatmin edici politikalar oluşturmadı. Gelecek politikasından uzak oluşları, insanları bekletilerine kavuşma konusunda karamsırlığa itiyordu.

-Yine devrimci iktidar; değişik sınıf ve tabakalara istikrarlı politikalarla gidemiyordu. Kimi zaman taktik esneklik adına uzlaşmaya, kimi zaman da taktik esnekliği reddeden tutucu yaklaşımlar içerisine giriyordu. Çok güç koşullar içerisindeki Nikaragua'da hatalı ve olumsuz yönelimler bir yandan uzlaşmaya, diğer yandan sekterliğe ve kaçırtıcı politikalara dönüşüyordu.

-Diğer önemli bir hata da dış faktörlere gereğinden daha fazla önem verilmesidir. ABD saldırganlığı, dünyanın içinde bulunduğu kriz ve uluşlarası kuruluşların ekonomik alanda istenen yardımları sunamayışı vb. gibi.

-Reel Sosyalizmin içerisinde bulunduğu durumu da olumsuz bir etken olarak saymak gerekiyor. En azından bu ülkeleri bir karamsarlığa sevk etmede bir rol oynamıştır.

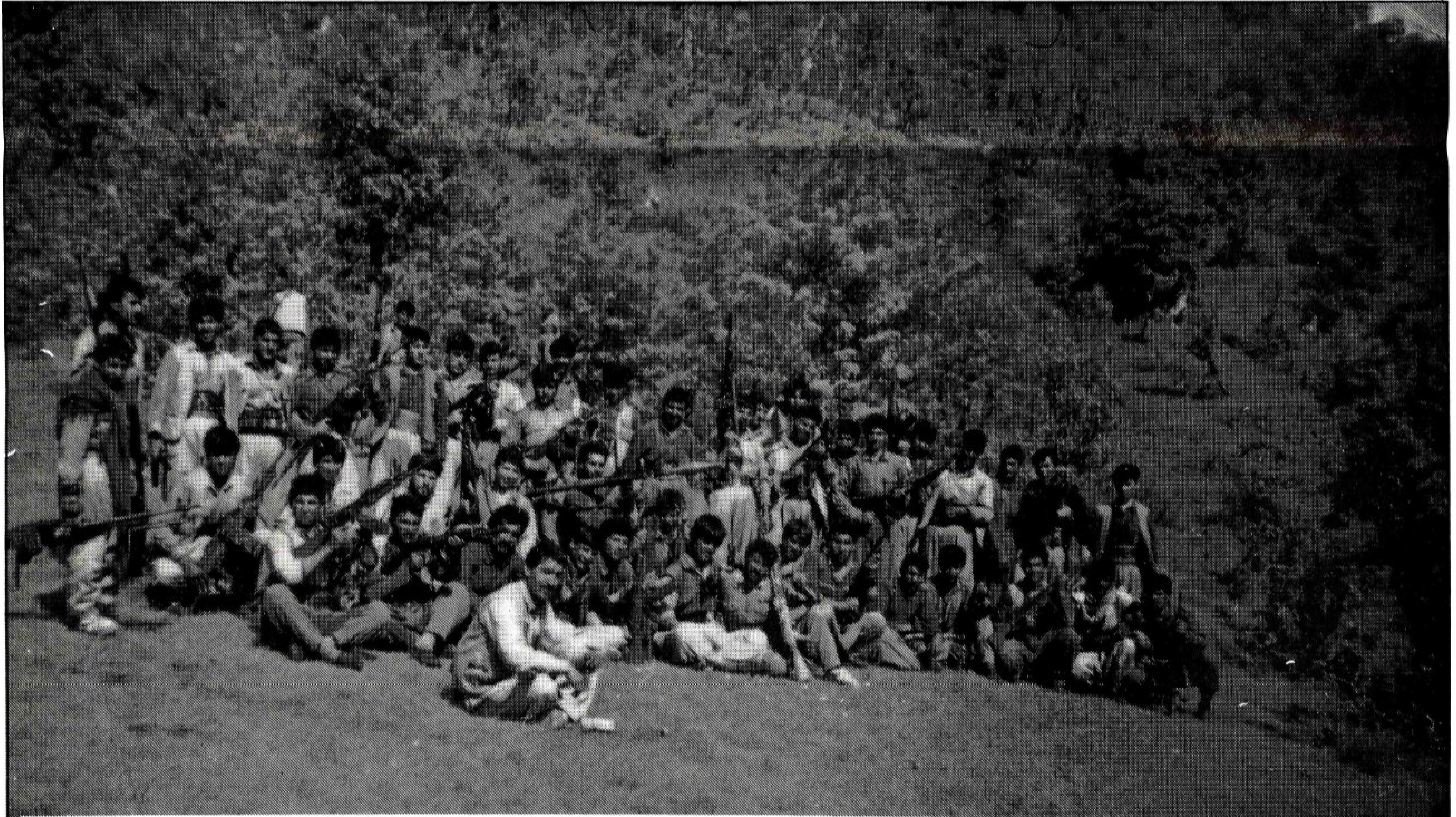
Seçimle de olsa yöetimin düşürülmesi büyük bir başarısızlıktır, olumsuzluktur. Büyük bir kayıp olarak değerlendirilmelidir. Bu olumsuzluklar salt Nikaragua ülke sınırları içerisinde kalmamıştır, etkisini diğer ülkelere yansıtabilmiştir.

Buna rağmen yine de her şey yitirilmiştir anlamına gelmemelidir. Devlet organları bazı kurum ve kuruluşlar hala önemli ölçüde Sandinistlerin etkisi altındadır, denetimindedir. En önemlisi ordu yapılanmasında Sandinist düzen hakim kılınmıştır. Bu önemli bir güvence dir. Fakat bu güvence kendini ne zamana kadar sürdürür. Bu belli değil.

Şimdiden Violeta Chamorro'nun başkanlığındaki hükümet, güvenlik kademelerindeki Sandinist yetkilileri görevden alma çabası içerisine girdiği gözlemlenmektedir. Bu temizlik hareketinde, ABD'nin dayatmaları ve baskıları gün geçtikçe artmaktadır.

Kısacası Nikaragua'yı gelecek dönemde çetin sınıfsal çatışmalar beklemektedir. Bir yandan kapitalist düzeni tekrar oturtmak için ABD'nin sunduğu büyük olanaklar ve dayatmalar... Diğer yandan hala küçümsenmeyecek düzeyde askeri ve siyasal alanda güçlülüğünü koruyan ve özgürlük aşkına sahip, mücadeleci bir topluluğun kararlılığı...

(BİTTİ)

Kürdistan gerillasından tüm dünya devrimci hareketlerine selamlar

ÖZEL ORDU

Baştarafı 15. Sayfada

tırmayı içeren bir durumdaydı, 1950'den sonra gelişmelere göre yapısını sürekli yenilemeye çalıştı. 1960, 71 ve 80 darbeleri ile özel savaş güçlerinin ordu ve devlette gelişmesi ve egemen olması sağlandı. Orduda hala bu yönlü bir yenilenme yaşanıyor.

Bunlara ek olarak bir de 1984'ten beri Kürdistan'da ordunun yaşadığı evrim var. PKK'ye karşı geliştirilen özel savaşta köy koruculuğu, özel tim, çevik kuvvet, özel kolordu oluşturuldu ve ÖHD'nin yeraltı teşkilatı, yine MİT'in gizli örgütlenmesi iyice geliştirildi. On yıldır bu tür özel birlik ve güçlerle birlikte TC ordusu Kürdistan'da savaşıyor. Şimdi bütün bunlar Baskın Oran gibiler için pek fazla bir anlam ifade etmiyor. Nedense özel ordu olunca TC'nin sömürgeci olacağı sonucuna varıyorlar. Özel tim var, özel kolordu var, bunlarla TC sömürgeci olmuyor da, özel ordu olursa mı sömürgeci olur?

Osmanlı ordusunun Balkanlar'ı ve Arabistan'ı elde tutmak için yaptığı savaş ne ise, TC ordusunun Kürdistan'da yaptığı savaş da odur. Ve TC, sadece ordusuyla da değil, on yıldır tüm devlet gücüyle ve yine toplumdaki egemen yapısıy!a PKK'ye karşı savaşmaktadır. Hatta bir çok emperyalist devleti bile bu savaşa katmıştır. Bu kadar büyük bir güçle ve bu kadar uzun süre savaşıp da bir sonuç alamamışken, hatta bir çok ağır darbe ve yenilgi almışken, şimdi özel ordu denen şeyle altı ayda, bir yılda kesin zafer kazanacaklarını söylüyorlar. Peki bu başarıyı sağlayacak özel ordunun üstünlükleri ne? Şimdi bir de onlara bakalım.

Söylediklerine göre, bu özel ordu yeni silahlarla donanacakmış. TC on yıldır gücünün yettiği her türlü silahı aldı ve kullandı. Eğer elinde yeni silah varsa mevcut ordusuna versin, onları donatsın. Özel orduya daha iyi eğitim verilecekmiş. Eğer şimdiye kadar denemedikleri taktik kalmışsa mevcut ordularına öğretsinler. Bu özel ordunun yeri yurdu olmayacakmış sürekli dağlarda gezecekmiş. Öyle anlaşılıyor ki, TC, gerillanın başarısını dağda gezmesinde sanıyor, dağda gezmekte keramet olduğunu zannediyor. Halbuki 1985'ten beri böyle dağda gezen birlikleri var ve savaşıyorlar. Ama başarı sağlayamadılar. Özel ordu birlikleri dağda hangi istihbaratla gezecekler. Geniş halk desteğine sahip gerillanın bu tür güçleri çok daha kolay avlayacağı açıktır. Bu özel ordu profesyonel olacakmış. Sanki mevcut ordu amatörmüş gibi. Yine bu ordu paralı olacakmış. Vatan için savaştığına inananların yapamadığını, para için savaşanların yapacağını söylemek kadar mantıksızlık olabilir mi? Bu özel orduda MHP'liler yer alacakmış. Basın "Ülkücü ordu" diyerek o denli şişirdi ki, neredeyse göklere çıkardı. Halbuki MHP'liler geçmişten beri Kürdistan'da PKK'ye karşı savaşıyorlar. Özel timin tamama yakını eski MHP militanlarından oluşuyor. Assubayların çoğunluğu yine öyle. MİT ve ÖHD'nin illegal teşkilatı yine öyle. Hatta dışardakiler yetmedi, şartlı tahliye ile cezaevlerindeki MHP'lileri çıkartıp onları da savaşa sürdüler. Yani MHP'lilerin savaşması yeni değil ve alınan sonuç onların eseri. Görüldüğü gibi özel ordunun üstünlükleri diye ileri sürülenler arasında yeni olan hiçbir şey yok Dolayısıyla laftan başka herhangi bir üstünlük de yok.

Aslında özel ordu diye bir şey de yok. Gerçek durum şu: NATO'ya bağlı ordular, dünyadaki gelişmelere göre yenileniyorlar ve TC ordusu da bir süredir "modernizasyon" adı altında kendini yenilemeye çalışıyor. Ordunun sayısı azaltılıyor, hantal birlikler daha küçük ve hareketli birlikler haline getiriliyor. Mevcut ordu geleneksel isyanlara göre düzenlemişti ve PKK önderliğindeki halk savaşı karşısında başarısızlığa uğradı. Ordunun bu yapısı değiştirilerek, gerillaya karşı etkin savaşır kılınmaya çalışılıyor. Bu çerçevede yapılan iki şey var. Birincisi orduya sözleşmeli erbaş alıyorlar. Yani paralı ve uzun süre orduda kalacak eleman alıyorlar ve diğer ordu gücü yanında bunu da büyütmeye çalışıyor. 1991 yılında bu uygulamayı başlattılar, bunun için ilanlar verip orduya girecek insanlar istediler. Ancak iki yılda öngördükleri sayının üçte birini bile bulamadılar. Yani söylendiği gibi öyle sıraya girmek bir yana, yana yakıla arıyorlar fakat bulamıyorlar. Para karşılığı savaşa gitmek isteyen insan sayısı öyle fazla değil. İkincisi ise, mevcut özel timin sayısını çoğaltmak istiyorlar. Nerede cani, sadist, gangster ruhlu serseri varsa hepsini bu tür özel tim birlikleri ve illegal örgütlenme içine doldurmaya çalışıyorlar. Dikkat edilirse, bunları şimdiye kadar da yapıyorlardı, şimdi herhangi bir yenilik yok. Sadece sayılarını çoğaltacaklar ve o da halka yönelik katliam ve terörün biraz daha artmasına yol açacak. Yoksa savaşta yapabileceği herhangi bir değişiklik yok. Çünkü, şimdiye kadar savaşan ve başarısız kalan güçler bunlar.

Esasında on yıllık savaşta TC her yönteme başvurdu ve her türlü gücü kullandı. Terör ve katliamı artırmaktan başka yapabileceği yeni bir şey yok bu savaşta. Özel savaş en üst noktaya tırmandırıldı ve topyekünleştirildi. Ve bu planları başarısızlıkla sonuçlandı. Toplum savaştan huzursuz, devlet çözülüyor, ordu savaşamıyor, savaşa sürülecek yeni güç bulunamıyor. Böyle bir ortamda Çiller makyajıyla yeni bir özel savaş rüzgarı estirmeye çalışıyorlar. Tansu Çiller, geçmişte yapılan şeyleri yeniymiş gibi yeniden ortaya atıyor ve toplum ile devlet güçlerinde bir umut yaratarak çözülmeyi önlemeye çalışıyor. Çok yoğun bir psikolojik savaş yürütüyor ve bu savaşta kadın olmasını sonuna kadar kullanıyor. Kürdistan'a sefer üstüne sefer düzenliyor, bir çok vaat ileri sürüyor, birçok şeyi propaganda amacıyla kullanıyor. İşte "özel ordu" olayı da böyle bir psikolojik savaş olayıdır. Gerillaya ve Kürdistan halkına gözdağı vermek, Türkiye toplumuna ve askere ise moral kazandırmak amacıyla ve psikolojik savaş olayı olarak ortaya atıldı. Ancak her oyun gibi, karşı güç etkin çıkış yaparsa özel savaş taktiği ters teper. Bu da öyle oldu. Yeni ve özel bir ordu örgütlenmesi devletin, mevcut ordunun ve savaşın durumu üzerine yeni bir tartışma başlattı ve propaganda tamamen ters tepti. Bu durumu Demirel, biraz da DYP kongresinde Çiller'den yediği darbenin acısını çıkarırcasına şöyle ifade etti: "Özel ordu demek, devlet bu işi yapamadı, bu adamlar ordu kurup bu işi yapsın anlamına gelir... 120 bin kişiyle (yani mevcut orduyla) yapamadığınız işi 3 bin kişiyle (yani özel orduyla) mi yapacaksınız?"

■ □ ■

Ulusal Seferberlik ve Görevlerimiz

Baştarafı 17. Sayfada

meyin. Ben kendim de böyleyim. Mevcut işleri bile fazla yeterli bulmuyorum. Ama vicdanı kurtardığımızı, namusu kurtardığımızı belirtebilirim. Bu bizi biraz rahatlatır. Hiç şüphesiz çok eksiklik var, herşey istediğimiz gibi gelişmiyor ama yine de esas olan ulusal kurtuluş siyasetinin gelişmesidir. Buna yol açıp, geliştirdiğimiz, koruduğumuz için biraz rahatım, ama bu rahatlık biraz sınırlıdır. Daha fazla iş yapmanın, daha fazla yüklenmenin fırsatı olma anlamında bir rahatlıktır. Yoksa sırtüstü yatmak, imkanlar üzerine yatmak değildir. Böylesi en alçakca bir yaklaşım olur. Dolayısıyla bizden çok söz, görev istiyorsunuz. Artılardan, hatta eksilerden nasıl başardık, öğrenin ve sizler de mutlaka bir yerlere başarıyla tırmanın. Başarısız yaşamı asla kendinize yakıştırmayın. Basit iş, büyük iş ayırımını da yapmayın, söylenecek hayırlı bir sözden, atılacak ufak bir adımdan elimize silah, kapsamlı görev temsiline kadar her şey kutsaldır. Tutkuyla sarılın, tabii ki işlerinizi de ihtimal etmeyin, ailelerinize, hemşerilerinize, köylülerinize ilgilerinizi eksik etmeyin. Ama ulusal kurtuluş siyaseti temelinde yaklaşma da bundan sonra da yaşamınızın temel çizgisi olmalıdır. Biz bu temelde Avrupa'daki halk yığınlarımıza, bundan sonraki yaşamlarının, başarılı geçmesini diliyoruz, tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yılının bir zafer yılı olmasını diliyoruz. Her tarafta yaşanan yoğun gelişmelerin, Avrupa'da da yaşanması için herkesin yine büyük bir yarış içinde çalışmalara sarılmasını bekliyoruz. Selam ve sevgilerimizi sunuyoruz.

ÖRGÜTE GELMEYEN KİŞİLİK MÜCADELEDEN KAÇAN KİŞİLİKTİR

Baştarafı 19. sayfada

cadele bir milim ilerleme değil bir günde tümden bitmekle noktalanır; "senin milletvekili olman bile senin bir türlü kendinde somutlaştıramadığın mücadele ve çizgiyle olmuştur. Bunları bilmeli ve değişmelisin" denilmiştir. "Aksi halde partiyle yürüyemezsin, hem kendini, hem bizi sıkıntıya düşürürsün; bu sonucu istemiyorsan kendini değiştir" denilmiştir. Selim unsuru söz verek; "Kendimi örgüte uyumlu hale sokacağım" demiştir.

Bu eleştirileri kendisini yürütmek için söylediğimizi en iyi bu unsur biliyordu. Çünkü cezaevinde de en fazla eleştiri yapan ben olmama rağmen, örgüt dışına atılmamışsa benim yaklaşımlarımdan olduğunu bildiğinden, "Söylediklerini dikkate alacağım" demiştir. Tabii değişmeyen, kalıplaşan bir unsur olduğundan partiyi değil, kemalizmin ve düşmanın kazandırdığı kişiliği tercih etmiş ve kaçmıştır.

Bu unsur her parti ölçüsüne, kuralına, yaşam ve çalışma tarzına ve bunları savunanlara reel sosyalist diyerek bu özellikleri boşa çıkarmaya çalışmıştır. Reel sosyalizm eleştirisini, devrimciliği ve devrimi boşa çıkarmanın bir aracı olarak kullanmış, devrimciliği bu tarzla bastırmaya çalışmıştır.

Aslında en iyi reel sosyalist bu kişinin kendisiydi. Bu cezaevinde de, Avrupa'dan Ortadoğu sahasına gitmeden önce de kendisine söylenmiştir. Reel sosyalizmin temsilcisi veya mensubu kişilerin temel özellikleri halktan kopuk olmalarıdır. Halkı küçük görmeleridir. Her şeyi kendilerinin doğru bildiğini düşünmeleridir. Bu özellikleri hiçbir kişi bu unsur kadar kendisinde toplamamıştır.

Cezaevine düşmeden önce de, cezaevinde de, Avrupa'da da halkla ilgilenme kaygısı olmamıştır. Halkı bilgisiz, kendini her şeyi bilen olarak görmüştür. Bu unsurun parlak zekası, fantazileri, icatları her sorunu çözen tılsımdır! Örgüt, savaş, halk gücü onun dışındadır. Halkın gücü değil, bir yarım aydının, cahil ve gafil aydının üç lafı onun için her şeyden daha fazla değerlidir. İşte reel sosyalizmin tipik kişiliği... Yine bu kişi demokrasiden söz eder ama kendi düşüncesi dışındakilere değer vermez. Gücü olsa kendi beyni dışındaki tüm beyinleri boşaltır; ya da he kafaya kendi beyninden takar. Cezaevinde kendi kafasına uymayanları nasıl bastırdığı, nasıl dikkate almadığı en iyi tarafımızdan bilinmektedir.

Aslında bu unsur reel sosyalist bile değildir. Kendine sevdalı hasta bir kişiliktir. Kariyerizmi, kendine sevdalanmışlığı her türlü ideoloji ve düşüncenin üstündedir.

Bu kişi için bu kadar yazmaya değmez. Ama ismi şu veya bu biçimde kamuoyuna yansımıştır. Bu kişiden çok çok ilerde, cezaevinde şu veya bu düzeyde emeği olan insanlar, isimsiz emek verenler, direnenler varken, kişiliği ve katkısı yukarıda belirtilen kapsamda olan bu kişinin ismi topluma yansımıştır.

Bu onun büyük yeteneğinden kaynaklanmadı. Cezaevinin durumu dışarı yansıtılmak istendi. O sırada bu kişi bu işe talip oldu. Ancak bu tür işleri yapar denilerek yazmasına izin verildi. Tabii her şeyi kendine göre yazacağı bilindiğinden elden geldiğince kontrol edilmeye çalışıldı. Kendi yaklaşımını en az biçimde yansıtması için gözden geçirildi. Aslında birçok bölümde kendi yaklaşımını yansıtmıştı. Ancak her şeyi tümden düzeltmek yeni baştan yazmayı getireceği için çok yanılgılı ve yanlış olan yerler düzeltildi. Bazı yerlerin çıkarılması istendi. Tabii cezaevinde yaşanan olayları, direnişleri anlatıyordu. Ancak ilginç bir tip her şeye kendine özgü yorum ve yaklaşım getirdiğinden gerçekler tam olarak konulacağına bu unsurun prizmasından geçiyordu. Tabii bizler elden geldiğince yanlış ve yanılgıları en aza indirmeye çalıştık. Ancak yine de yanlış ve yanılgılar taşıyan yerler olduğunu söyleyebiliriz.

Yazdığı bu kitaplarla isim yaptı. Kitaplarda direnişler anlatılıyor. Şehitlerimiz anlatılıyor.

Selim kitabı yazmakla bu direnişleri yaratmış olmanın, bu direnişleri yaşamanın aynı şey olmadığını unutmuştur. Kendini bu direnişlerin, bu değerlerin önemli bir kişisi gibi görme yanılgısı ve kendini farklı gösterme sahtekarlığı içine girerek en başta şehitlere ve direnişi yaratan kitleye saygısızlık yapmıştır. Her şeyden önce de bu direnişlerin, direnişlerin asıl yaratıcısı parti ve Parti Önderliği'ne yanılgılı ve yanlış yaklaşmıyla bu kitabın konusu olan değerlerden ne kadar uzak olduğunu ortaya koymuştur.

Yine bu kişi toplumda tanınmışsa, bir itibar görmüşse bunun partinin gücü ve itibarı olduğunu, bunu kendisine kazandıranın parti olduğunu unutmuştur. Kendisinin isim kazanmasının nedeninin kendisi olduğu gafleti ve boş kuruntusu içinde olmuştur. Partiden ayrı kaldığı an iğne batırılmış balon olduğunu bu türlü görmek istememiştir. Şu andaki durumu budur. İğne batırılmış balon gibi hiçleşmiştir. Bir tasfiyeci kişilikten parti kurtulmuştur.

Bu kaçış, düşmanın kaçış çağrılarına bir cevaptır. Bu kaçış çağrısına verilen cevabın düşmanla bütünleşme düzeyi yakında daha iyi anlaşılacaktır. Zaten parti karşıtlığı ve düşmanlığı yapılmak için kaçılmıştır. Ne var ki şimdiye kadar gerçekleşen kaçışlardan farkı, fazla ciddiye alınmayacak ciddiyetsiz ve tüm örgüt yapımız tarafından söz konusu özellikleri bilinen biri olmasıdır. Bu yönüyle en çabuk teşhir olan ve en çabuk tepki toplayan olmuştur.

Yazımızın başına örgüt konusunun Kürdistan ve PKK açısından neden önemli olduğunun anlaşılması için Kürt toplumundaki örgütlenme bilincini koyduk. Örgüt olayının bizde üzerinde en fazla ve titizlikle durulması gereken bir olgu olduğu açıktır. Örgütle oynamak düşmanın hizmetine girmek ve en kötü tasfiyeci rolü oynamak anlamına geliyor. İşte bu unsurun yalnız bu yönüyle bile olsa örgüt dışında kalması sağlıklı bir bünyeye kavuşmak için gereklidir. Bir örgüt bu tür unsurları kusmadan sağlıklı bir bünyeye kavuşamaz. Bu nedenle bu kaçışla örgüt kazançlı çıkmıştır. Çünkü örgütün bu unsura uyması düşünülemez. Bu nedenle ya örgüte uyacak, ya da kaçacaktı. Nitekim bu kişiliğiyle örgütte kalması örgütün kendini inkar etmesi olurdu.

Bu kişilik şahsında da parti; örgüt kuralı, çizgisi ve ölçüleri için yıllarca verdiği örgüt kavgasını bir daha kazanmıştır.

PKK'nin örgüt çizgisi her zaman kazanan, tasfiyecilik ve provokasyon ise her zaman kaybeden olmuştur. PKK tarihinin bize verdiği bilinç budur.

100 bin yurtseverin gözünde ve yüreğinde özgür Kürdistan vardı

